JOI, 18 NOIEMBRIE 1971
ANUL V (217)
16 PAGINI, 1 LEU

46

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În acest număr:

* ACTIVUL PIONIERESC ÎN ACȚIUNE

* „Ziarul" și povestea lui

* PE STADIONUL „Dinamo": FINALA CUPEI „CUTEZĂTORII" LA FOTBAL

Foto: [illegible]RIGORE PREPELIȚĂ

a

ACTUALITĂȚI
CUTEZĂTORII 46

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

PIONIERUL COMANDANT

Il recunoaștem după însemne, dar nu însemnele îi dau acea ținută aparte, acel aer de seriozitate pe care îl presupune încrederea cu care a fost investit.

Am spune mai degrabă că el, comandantul de grupă, de detașament, de unitate, se distinge prin însușiri care fac însuși farmecul copilăriei. Spiritul iscoditor, exuberanța, modestia, cinstea, perseverența în realizarea cuvîntului dat sînt însușiri remarcate și prețuite de colegi dintru bun început. În fiecare dintre cei aleși a fi pionieri-comandanți *vedem un tînăr militant al organizației pionierilor, un destoinic catalizator al inițiativei colectivului de pionieri, elev avid de cunoaștere, disciplinat, bun coleg.*

Dar frumoasele calități ale unui asemenea pionier-comandant nu pot fi rezumate în cîteva cuvinte. Ceea ce îi este caracteristic mai cu seamă este sentimentul pe care ți-l dau încrederea colegilor, întîia răspundere socială deosebită, răspundere și încredere cărora se cere a le răspunde prin fapte.

Un asemenea copil, iubit, stimat și urmat întotdeauna de colegii săi, este cel căruia recenta Conferință Națională a Organizației pionierilor i-a încredințat un titlu frumos și însuflețitor — acela de comandant, *titlu care se cere onorat printr-o activitate tot mai susținută, prin capacitatea de a organiza, sub îndrumarea comandanților-instructori, pasionante acțiuni educative, capabile să confere pionieriei noi orizonturi, noi frumuseți.*

Ne exprimăm convingerea, dragi cititori, că îngemănată continuu cu activitatea grupelor, a detașamentelor, a unităților, contribuția pionierilor-comandanți va înscrie noi pagini în cronica luminoasă a pionieriei din patria noastră.

CUTEZĂTORII

CADRAN PIONIERESC

ZILE DE SPOR

Cei 600 de pionieri de la Școala generală nr. 5 Oltenița, județul Ilfov, organizați în brigăzi de muncă patriotică, au răspuns «Prezent» la toate acțiunile organizate pentru înfrumusețarea și lărgirea școlii.

În cele peste 10 000 de ore de muncă patriotică, ei au reparat materialul didactic și au amenajat laboratoarele din școală, participînd cu mult spor și la construcția noului și modernului atelier școlar. De asemenea, prezența lor alături de harnicele muncitoare de la Fabrica de conserve «Valea Roșie» și a cooperatorilor de la C.A.P. Oltenița, la culesul porumbului, nu a trecut de loc neobservată.

ȘI EI AU DEVENIT PIONIERI

Într-o atmosferă sărbătorească, în prezența unui mare număr de părinți, cadre didactice și pionieri, șase elevi din clasa a II-a de la Școala generală din comuna Aștileu, județul Bihor au primit cravata de pionier. Foarte bucuroși și tot atît de mîndri de cinstea care li se făcea, cu multă emoție ei au rostit, sub faldurile drapelelor patriei și al celui al Organizației, Legămîntul. Noilor pionieri li s-au oferit cadouri și flori din partea pionierilor claselor a III-a, a IV-a și a VIII-a B. Apoi, a urmat un frumos program artistic.

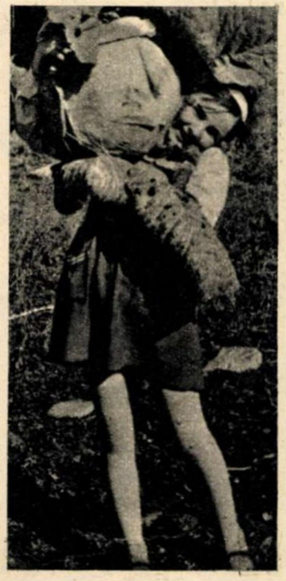

CARE PE CARE?

Elena Streajă, Liliana Ungureanu, Florica Negoiță și Elena Hristea, eleve în clasa a VII-a A a Școlii generale Starghiojd, județul Prahova, sînt patru dintre cele mai active membre ale Cercului de agro-biologie din școală. În vacanța de vară, îndrumați de tovarășa profesoară Alexandrina Savu, cele patru naturaliste au experimentat pe lotul școlii un nou soi de semințe selecționate, a căror evoluție au urmărit-o zi de zi. După cîteva luni de rodnice observații, la vremea culesului, micul grup s-a dovedit insuficient pentru... strîngerea roadelor de dimensiuni gigantice!

Și pentru a fi și mai convingător, corespondentul nostru Ion Servea, ne-a trimis și un instantaneu, simbolic intitulat: «Care pe care?»

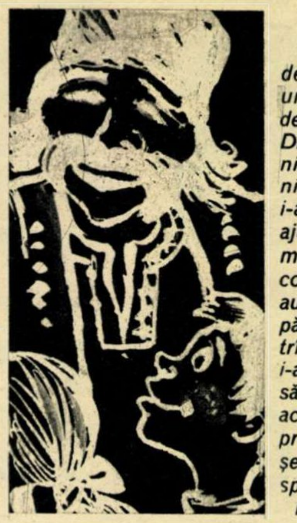

INVITAȚIE

În satul Parava, din județul Bacău, trăiește un uncheaș în vîrstă de 90 de ani. Se numește Ilie Diaconu. Este foarte harnic și muncitor. Dar pionierii s-au gîndit că nu i-ar prinde deloc rău să-l ajute și ei. Așa că, în numai cîteva după amiezi, copiii i-au cules struguri, au bătut fasolea, au depănușat porumbul. Bătrînul, plăcut impresionat, i-a invitat peste cîteva zile să vină din nou, de data aceasta numai în vizită, promițîndu-le o adevărată șezătoare, la care le va spune legende și basme numai de dînsul știute.

Cu două luni în urmă, Școala generală din Valea Lungă, județul Alba, mai era în construcție. Acum, totul este gata. Din scrisoarea corespondentei noastre, A. Dulăcian aflăm că elevii învață în clasele spațioase cu aceeași hărnicie cu care au ajutat la construcția și amenajarea lor.

AGENDĂ C.N.O.P.

- Între 8—15 noiembrie a.c., o delegație a Consiliului Național al Organizației Pionierilor, condusă de tovarășul **Iuliu Furo,** vicepreședinte, a făcut o vizită de schimb de experiență în Republica Democrată Germană, la invitația conducerii Organizației de pionieri «Ernst Thälmann», din această țară.

Delegația a urmărit, în principal, aspecte ale activității de educație politico-ideologică și pentru apărarea patriei, pregătirii pentru muncă și viață a pionierilor, precum și ale activităților specifice pionierilor din clasele mici.

- Zilele acestea, s-a înapoiat, din R.P. Ungară, tovarășul **Ioan Caba,** șeful comisiei știință și tehnică a Consiliului județean Hunedoara al Organizației pionierilor, care a participat ca reprezentant al C.N.O.P. la manifestările prilejuite de organizarea «Zilelor tehnice ale tineretului» — la Budapesta, Eger, Miskolc etc. În cadrul acestor manifestări, reprezentantul C.N.O.P. a prezentat o expunere privind educația tehnico-științifică a pionierilor și școlarilor în Organizația pionierilor din Republica Socialistă România și a inaugurat o expoziție cu lucrări executate de pionierii români în cadrul concursului «Minitehnicus».

DE LA TOKIO AFLĂM

Printr-o scrisoare sosită recent la redacție Agenția Kyodo, organizatoarea Tîrgului internațional de invenții ale elevilor — Tokio 1972 — ne înștiințează că toate cele 6 lucrări trimise de micii inventatori români, membri ai clubului Minitehnicus-Cutezătorii, au fost admise în expoziție. Ele vor putea fi văzute de vizitatorii Tîrgului internațional, în luna februarie 1972. Tot după această dată vom afla și aprecierile juriului din țara organizatoare.

Aici scriu și desenează COPIII *

Rozeta săptămînii

Mai întîi, vreau să spun că doresc mult să devin corespondent al revistei «Cutezătorii». As avea ce să povestesc. Îmi plac drumețiile în orice anotimp, excursiile în țară, filatelia, dar mai cu seamă iubesc păsările și animalele.

Am acasă porumbei, o turturică pe nume Turi, crescută de mine și care acum a împlinit un an și cinci luni. Cîntă și ziua și noaptea, mai ales seara și dimineața. Dacă mă încumet să cînt și eu cu ea, amețește întrecîndu-se cu mine. Iarna nu o țin în colivie. Îi pun în camera mea o crenguță pe un postament. Are acolo și hrană și apă. E încîntătoare. În vara aceasta, zburase din colivie și nu știam unde se dusese. Să mai spun că mă îmbolnăvisem de supărare? Poate ai să rîzi de mine. După trei zile a venit înapoi la colivie. Era tare flămîndă, pentru că nu știe să-și caute hrană (am crescut-o de cînd era mică de tot).

Mai am, dragă redacție, și un iepure de cîmp, pe nume «Rico». L-am găsit adormit; era cît un pumn de mic. La început, i-am dat lapte cu pipeta la care am adăugat o bucățică de ventil de bicicletă. De-acum, Rico avea o suzetă ideală. Apoi, a început să bea din ceașcă, din farfurie și a crescut așa de repede, și, pe neobservate s-a... «profilat» pe morcovi, varză și chiar pîine.

Acum e mare. E un iepure adevărat. Nu mă pot despărți de el, deși mai am încă șase iepuri de casă frumoși și jucăuși ca niște copii.

Și acum să-ți spun că sînt tare supărat pentru că am avut, pînă mai zilele trecute, un acvariu cu pești — 5 peștișori — și mi-au murit. Cînd am venit de la școală și i-am găsit plutind pe apă — am stat năuc și-am plîns, neștiind pe care dintre cei din casă să pun vina.

Uitasem să-ți spun că astă vară am găsit 20 de ouă de șopîrlă pe care le mai am și acum. Știi șopîrlele nu mușcă. Eu îmi umplu buzunarele cu ele. Mama s-a obișnuit, dar prietenii fug speriați. Pe mine nu mă mușcă.

Cîte n-aș avea eu să-ți spun despre pasiunea mea. Am crescut și trei cîini: Corcoduș, Azorică și Rita. Am doi pisoi pe nume Vasile și Hoțu (pentru care am, de asemenea, discuții)...

Visez să ajung explorator, să studiez viața animalelor, să țiu mereu în preajma lor sau măcar la o grădină zoologică. Urmăresc la televizor emisiunile despre animale, mai cu seamă «tele-enciclopedia».

Părinții mă lasă, însă cînd uit să mai vin în casă începe cearta. Ce mă învețí să fac? Eu cînd voi termina clasa a VIII-a aș vrea să urmez o școală unde să învăț numai despre lumea animalelor. Se poate?

In alte scrisori am să-ți povestesc și despre o drumeție făcută într-o peșteră, căci și asta mă pasionează. Acum îți zic la revedere.

NICUȘOR GINGIOVEANU,
comuna Runcu, satul Dobrița, județul Gorj

Tribuna cititorului

Sînt un vechi cititor al revistei. Mi-am făcut din ea un prieten nedespărțit. Am toate numerele, de la apariție și pînă azi. M-am obișnuit să mă scol dimineața, în fiecare joi, mai devreme, și să cumpăr revista. Am 16 ani și unii mai zîmbesc cînd o cumpăr.

Cu un singur lucru nu sînt de acord în redactarea revistei: după părerea mea, sînt prea puține concursuri. Acelea pe care le organizați, e adevărat, sînt originale, interesante și atractive, dar... puține.

IOAN PASCU, București

Sînt elevă în clasa a VIII-a și vreau să-mi spun părerea despre unele lipsuri — dacă le pot numi așa — ale revistei.

Revista-i atractivă, nimic de zis; din cele șaisprezece pagini nu te poți «sătura», citind într-o zi (deoarece-i foarte frumoasă). Totuși, noi, cei care o citim mai găsim cîteodată și lipsuri. Am dori parcă altceva, nou. Iată ce vă propun eu: un concurs intitulat: «Rebusiștii, la lucru»; o anchetă săptămînală printre copii; un serial realizat cu sprijinul copiilor; să se publice scrieri ale copiilor în fiecare săptămînă; un concurs de literatură cu o temă la alegerea cititorului.

ELENA NĂRĂMZOIU,
satul Moșneni,
comuna 23 August,
județul Constanța

1. ELENA PĂUN — Bolintin Vale «ÎN LIVADĂ»
2. TEREZA PORA — Ugra «ELECTRIFICAREA»
3. MARIA BANU — Bolintin Vale «ROD BOGAT»
4. TANKÓ IMRE — Lunca de sus «TOAMNA»

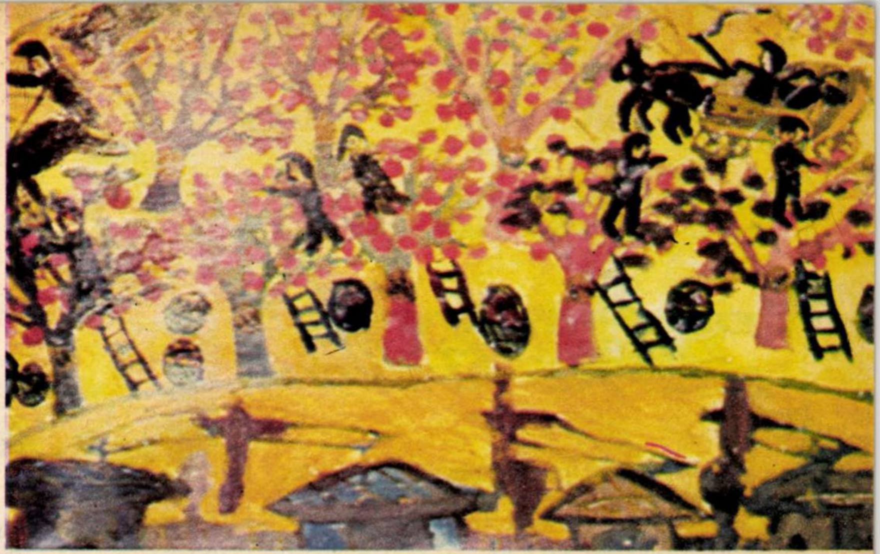

1

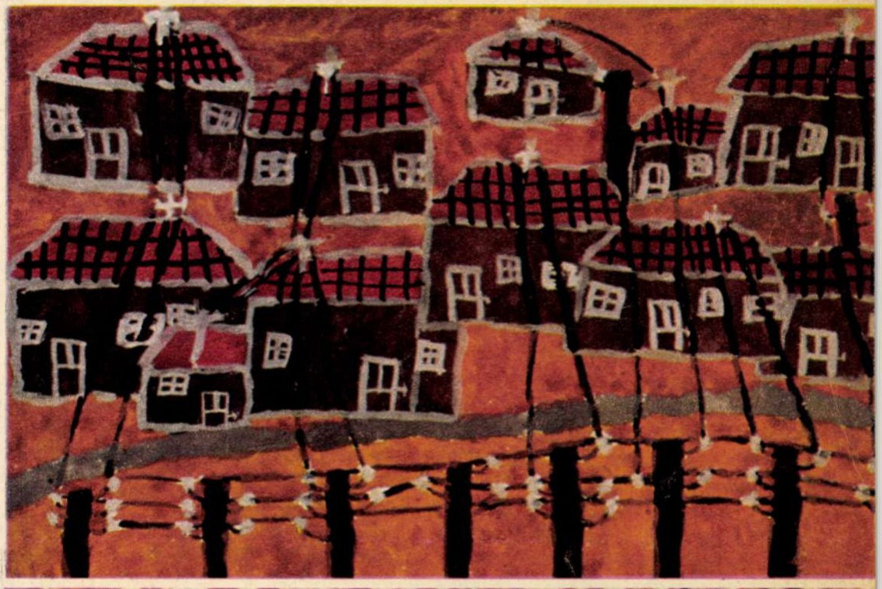

2

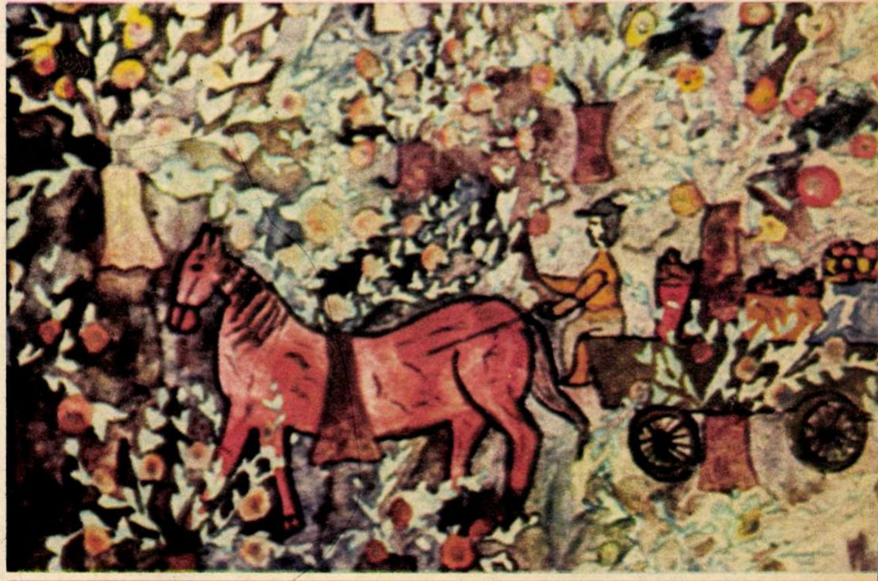

3

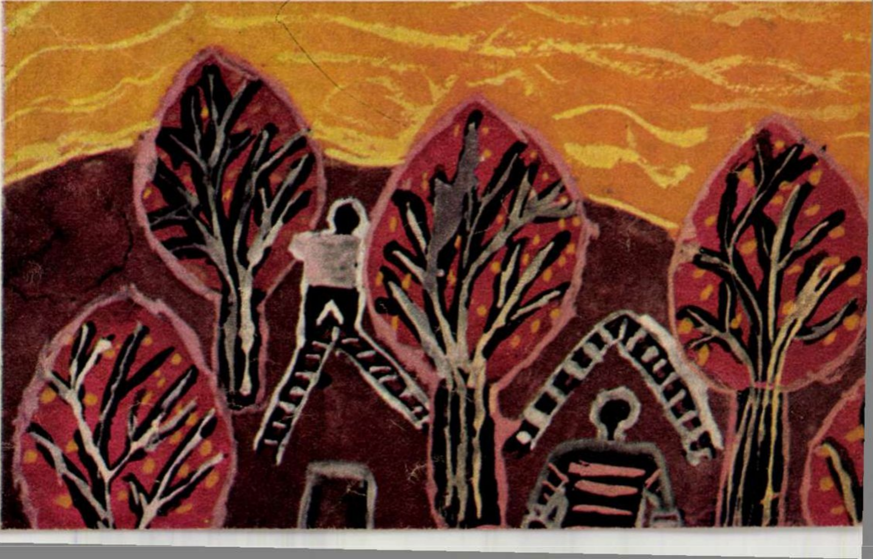

4

ȘTAFETA CUTEZANȚEI

De vorbă cu ILIE TRANDAFIRESCU, Erou al Muncii Socialiste,

DESPRE TINERI, DESRE FAPTE, DESPRE ADEVĂR

Spuneți-ne, vă rugăm: ce credeți că ar trebui să înfăptuiască mai cu deosebire un școlar între 7 și 14 ani spre a merita numele de pionier adevărat?

— Aș putea să încep prin a vă spune: să învețe, să citească neîncetat, să-și exerseze gîndirea matematică etc. Dar eu nu încep așa. Și știți de ce?

— De ce?

— Nu pentru că învățatul, cititul, exercițiul matematic n-ar fi importante. Azi, fără priceperea matematicii, bunăoară, nimic nu se mai poate. Dar nu o pricepere «în general» ne trebuie, ci o pricepere care să-l facă pe tînăr mai puternic, adică să-l înalțe ca om, să-i sporească sentimentul responsabilității.

— Cum adică?

— Am mulți prieteni printre purtătorii cravatei roșii. I-am urmărit cu atenție, îi cunosc bine. Sînt tineri de toată încrederea. Dar, ascultați; acești copii sînt educați în chip comunist, au multe cunoștințe, știu cum să se poarte.

— Și-atunci ce e mai firesc, mai necesar decît ca asemenea pionieri, tocmai spre a-și merita cu adevărat numele, să se îngrijească de cei de o seamă cu ei și mai ales de cei mai mici decît ei, să-i îndrume, să-i pregătească, adică pentru momentul cînd și aceștia vor începe să poarte cravata roșie? După părerea mea, acesta e unul din sensurile cele mai nobile ale responsabilității pionierești. Să reprezinți pentru cei de o vîrstă cu tine, și îndeosebi pentru cei mai mici decît tine ceea ce ei înșiși doresc să fie peste cîtva timp, adică un adevărat **model.**

— Vorbiți-ne despre unul din modelele anilor dumneavoastră tineri.

— Aveam optsprezece ani cînd un prieten, Simion Alexandru, un tînăr pe care îl admiram pentru demnitatea cu care privea viața, m-a ajutat să simt solidaritatea adînc omenească a U.T.C.-ului. După această dată, viața mea a dobîndit un sens mult mai înalt. Un sens de luptă și de muncă încordată. Atunci mi-am dat seama ce înseamnă dragostea și încrederea oamenilor încrezători pînă la înaltul sacrificiu de sine în idealurile comunismului. Cîte obligații îi incumbă idealul comunist de viață, chiar și în conduita de fiecare zi, unui tînăr aflat la primii lui pași în viață. Obligații începînd chiar și cu felul de a vorbi. Mi-aduc aminte cum un muncitor comunist, moș Vasile Magul, ne povățuia mai în fiecare zi: «Măi, copii, măi, înainte de a vorbi o dată, nu uitați să gîndiți de două ori». Mi se pare că marele adevăr al acestui îndemn e mereu valabil. Un singur lucru aș dori totuși să rețineți: modestia e un mare capital al unui pionier. Cînd o ai, poți gîndi și înfăptui cele mai frumoase fapte. Cînd ai trădat-o, chiar și cele mai mici fapte ți se năruiesc. Pentru că să știți, din tot ce lasă un om în urma lui, faptele stau în picioare fiind cel mai sigur adevăr despre acel om!

MIHAI IORDĂNESCU

ACTIVUL PIONIERESC ÎN ACȚIUNE

• •

Cînd știm ce avem de făcut

Eram pentru prima dată în mijlocul elevilor clasei a VI-a B de la Școala generală nr. 10 din orașul Turda. Voiam să-i cunosc, să le aflu preocupările. Dialogul nostru a început pornind de la ideea că la cea de-a II-a Conferință Națională a Organizației Pionierilor, printre problemele discutate au fost și cele privind îmbunătățirea muncii activelor pionierești.

Gabriela Criconeanu. Am și avut o discuție cu tovarășa comandant-instructor a unității. Ne preocupă ideea formării unor grupe cît mai bine închegate.

Mircea Stoian. Noile hotărîri reprezintă o dovadă de încredere cu care sîntem priviți și, în același timp, vorbesc despre răspunderea care revine activului pionieresc în organizarea activităților cu un caracter cît mai variat, educativ și recreativ.

G.C. Am și organizat, cu ocazia Zilei Armatei, o întîlnire cu un tovarăș ofițer. Ne-a povestit o mulțime de lucruri interesante.

Maria Straja, comandanta detașamentului. Noi am fost anul trecut fruntași la învățătură și disciplină și vrem să fim la fel și în anul acesta. Mureșan poate s-o confirme...

Augustin Mureșan. Cînd, la începutul anului, am fost mutat în această clasă știam că ea se numără printre cele mai bune. Încă din prima săptămînă au venit la mine Mircea Stoian, Dan Bărbos, Radu Suciu și alții și mi-au explicat ce trebuie să fac ca să meargă treaba. Eram prieten cu ei din anii trecuți, dar acum mi-au vorbit pe un alt ton. La ore e disciplină și pot să fiu atent, aici e deja un colectiv format... Nu puteam altfel.

Felicia Butură. În clasă și, în general, sîntem un colectiv unit, disciplinat. Dar asta nu înseamnă că de acum putem fi mulțumiți. În clasă sînt 29 de elevi, din care numai 25 sîntem pio-

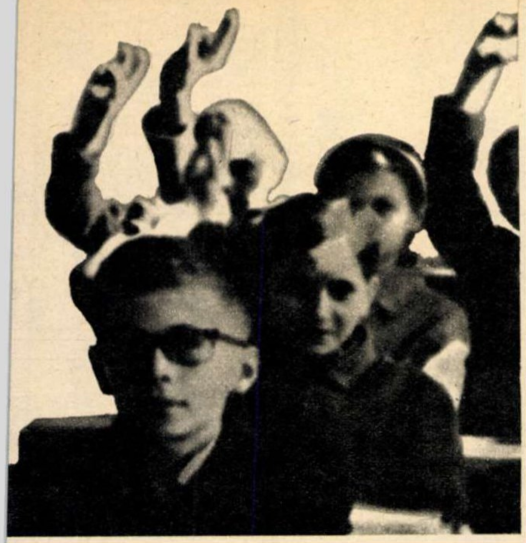

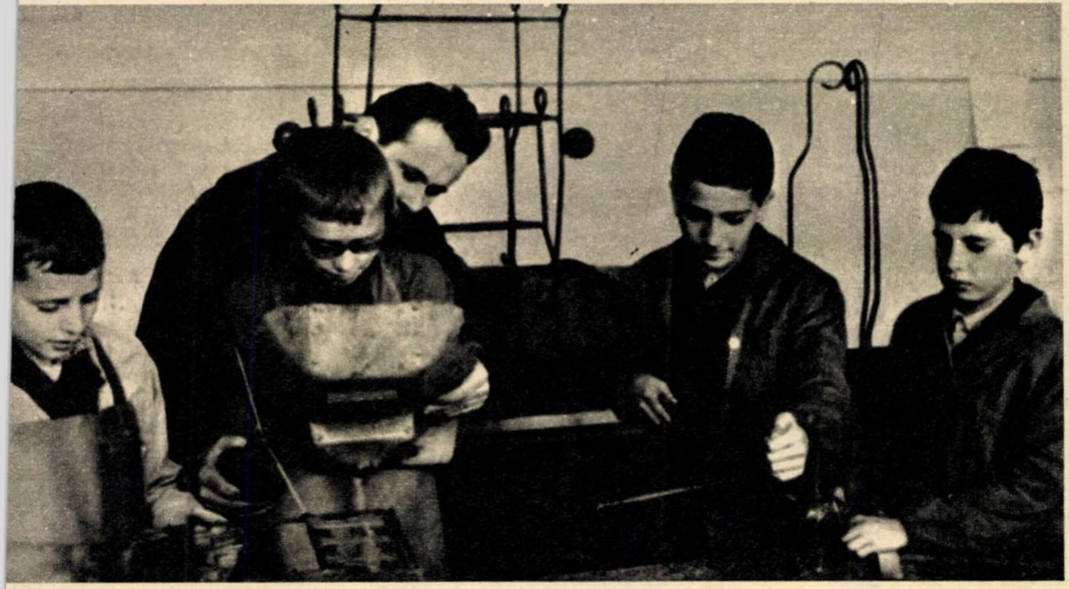

nieri. Ar trebui să facem ceva ca să-i putem primi pe toți în organizație. Și mai avem și probleme cu un coleg.

Rep. Ce înțelegeți prin «probleme»?

F.B. E indisciplinat, nu învață și fuge de la ore.

Rep. Și ce ați încercat să faceți pentru colegul vostru? Acum e în clasă?

F.B. Nu. Dar n-o să-l lăsăm! Toată clasa o să se unească. O să-l ajutăm la lecții, o să-i dăm diferite sarcini (să vedem ce vrea și ce-i place mai mult).

Gabriela Cricoveanu. El repetă clasa. Noi cred că l-am primit cum trebuie: unii l-au evitat. Ar fi bine să ne apropiem mai mult de el, să-l ajutăm să se îndrepte. E și el un copil ca oricare altul.

Discuțiile au continuat în același ritm alert, în același ton de sincer atașament față de tot ce reprezintă «detașamentul nostru», și, dincolo de elevii preocupți de obținerea unor rezultate cît mai bune la învățătură, am avut ocazia să-i cunoaștem pe pionierii clasei a VI-a B și ca niște foarte harnici gospodari ai orașului.

Maria Straja. În preajma începerii școlii, la fel ca toți pionierii din țară, și noi am organizat o mulțime de activități pentru amenajarea sălilor de clasă, a laboratoarelor, a curții. Dar un lucru mai deosebit mi se pare «colaborarea» noastră la construcția blocurilor de pe șantierul vecin.

Emilia Ganea. Avem cîțiva colegi care s-au și mutat în noile apartamente: și Panait și Perde și Morovan.

Dan Bărbos. Sînt atîtea acțiuni pe care le organizăm în afara clasei. Avem două colege. Cricovean și Popa, care au organizat în blocurile în care locuiesc grupe de pionieri ce dau o mînă de ajutor oamenilor mai în vîrstă. Foarte frumoase sînt și lampadarele, lămpile de perete, măsuțele de telefon, toate din fier forjat, pe care le-am lucrat la orele de atelier...

Carmen Schmidtko. Și noi am lucrat 12 costume naționale, pentru echipa de dansuri a școlii, și fețele de masă, și broderiile...

Am vizitat atelierele și am văzut obiectele lucrate de copii (multe din ele solicitate deja de comerț); am răsfoit împreună cu ei programul de activități al detașamentului și am reținut diversitatea acțiunilor prezentate, am stat de vorbă cu tovarășii profesori, am stat de vorbă cu doi dintre oamenii mai în vîrstă care se bucură de prietenia și atenția copiilor din clasă — de fiecare dată mi-a fost și mai clar relevat faptul că pionierii «detașamentului în acțiune» al clasei a VI-a B constituie o realitate dintre cele mai convingătoare în ambianța școlii, a orașului.

AL. RĂDULESCU

Fotografii: prof. **REMUS HĂDĂREANU**

DE TRECI CODRII de ARAMĂ

În fiecare an, în Valea Jiului se desfășoară un minunat carnaval al toamnei. Peste 2 000 de pionieri și școlari din Petroșeni, Petrila, Iscroni și Aninoasa, înarmați cu arcuri și săgeți, cu acuarele și pensule, cu foarfeci, hîrtie și ace, se adună într-o poieniță din munții Parîngului hotărîți sa se întreacă în îndemînare, voinicie și agerimea minții.

Mai întîi, în jurul cabanei Rusu se organizează concursuri de orientare turistică pe o distanță de 1 km. Dat fiind greutatea și neregularitatea terenului, concurenții sînt însoțiți de grupele de prim-ajutor care, din fericire, nici de această dată n-au fost nevoite să intre în acțiune. Între timp, meșterii croitori execută o reală paradă a costumelor de toamnă ornamentate cu flori și fructe. Fantezia și bunul gust au dominat această probă într-atît, încît desemnarea celui mai frumos costum a fost greu de hotărît.

DIN INIȚIATIVELE NOASTRE

Dar, pe platoul cel mare, pregătirile arcașilor atrag mulți spectatori. Băieți și fete se întrec în cea mai dificilă probă, tragerea la țintă cu arcul. A fost și un concurs de cîntece dotat cu nenumărate premii.

Proba cea mai viu disputată a rămas însă pregătirea unui meniu. Vă închipuiți, desigur, că cele mai aprige concurente au fost fetele, care și-au încercat «puterile» în prepararea unor gustoase bucate. Preocupate, nevoie mare, să nu greșească proporțiile rețetelor, veghind asupra puilor în frigare și a pastramei și, mai ales, veghind asupra «mămăliguței de aur», care trebuia să fie neapărat gustoasă, au reușit să întindă o masă de... iți lăsa gura apă!

Și a urmat apoi dans, un vals în vîrtejul căruia s-au prins toți cei sosiți la carnavalul de toamnă denumit: «De treci codrii de aramă». Valsul s-a transformat după aceea într-o horă mare, mare...

ELENA FUNDULEA

UMBRELA

„ZÎMBIŢI, VĂ ROG" fotografie de ZOIA RUSU, Casa pionierilor, Dej.

Schiţă de OCTAV PANCU-IAŞI

Vă plac umbrelele? Eu le ador. Şi aşa cum alţii au colecţii de timbre, de nasturi sau de ilustrate, aşa am eu o colecţie de umbrele. Ce-i drept, deocamdată, în colecţie nu am reuşit să adun decît un singur exemplar, vreau să spun că n-am decît o singură umbrelă, dar important, nu-i aşa? este că ideea colecţiei mă stăpîneşte. Şi-apoi, o colecţie nu se impune neapărat prin numărul obiectelor adunate, ci prin valoarea lor. Un singur tablou de Luchian, ca să dau un exemplu şi să vedeţi că mă pricep şi eu cît de cît, face incomparabil mai mult ca o mie de tablouri semnate de Dumitrescu N. Pavel, bunul meu coleg de bancă şi cel mai mare desenator de autoturisme din clasă, dacă nu chiar din şcoală, da, dacă nu chiar din şcoală.

Revenind la colecţia mea de umbrele, adică, revenind la singurul exemplar pe care îl am, poate că vă interesează cum am făcut rost de el. Foarte simplu, deşi, cînd mă gîndesc la ziua aceea, aproape că nu-mi vine să cred.

Era pe la începutul lui octombrie, într-o marţi, cînd începu o ploaie ca în filme. Ploua de ziceam că n-o să mai pot pleca de la şcoală acasă. Vă daţi seama: cu fîşul nu mă încumetam să ies nici pînă la poartă. Stăteam pe scările şcolii, tremuram, mă uitam cum fac alţii pe vitejii, plecînd prin potop. Mai venea cîte unul care mă încuraja, asigurîndu-mă că pînă la urmă tot o să se oprească ploaia. Mi se făcuse o foame de lup, mă mai gîndeam şi la mama, putea să-i treacă prin minte că m-am dus la cinema fără să-i cer voie, mă rog, arătam amărît şi zgribulit ca un pui de ce vreţi voi, părăsit de cine vreţi voi.

Cînd deodată...

O să credeţi, bine, n-o să credeţi, ce să fac? deodată a venit Dinu şi mi-a spus, întinzînd spre mine ceva care semăna a umbrelă şi părea să fie chiar o umbrelă:

— Poftim, o umbrelă.

Partea nostimă e că voi nu-l cunoaşteţi pe Dinu. Să lăsăm ploaia şi umbrela şi să vă spun cine e Dinu ăsta.

Dinu ăsta e «problema» (de anul trecut) a clasei. M-aţi înţeles, nu trebuie, cred, să insist. Un «elev-problemă» este, ce s-o mai lungim? nenorocirea clasei. Nu că nu învaţă, o scoate el la liman, mai un cinci, mai un şase, asta n-ar fi nenorocirea cea mare, nu-i chiar singurul pe lume în situaţia asta, dar el nu vrea niciodată să-şi ia angajamentul că într-o zi o să ajungă premiantul-premianţilor. Dacă întîrzie la şcoală şi este întrebat de ce a întîrziat, se uită undeva, în plafon; este acolo, pe albul plafonului, o pată albastră pe care a făcut-o cineva, azvîrlind un dop de sticlă de cerneală şi el se uită la pata aceea. Nici să-l pici cu ceară n-ar spune că s-a oprit curentul şi n-a mers troleibuzul, că i-a stat ceasul deşteptător sau că era să dea peste el o autobasculantă. Pe urmă, dacă ne întreabă dirigintele ce vrem să ajungem în viaţă, din toată clasa, el e singurul care răspunde:

— Să mă mai gîndesc...

Ceilalţi toţi declară că vor să ajungă academicieni, cosmonauţi, doctori, compozitori, balerine, actori de cinema, solişti de muzică usoară. Ce să mai vorbim? Nu-i corijent la matematică să nu spună că visul lui e să ajungă inginer electronist şi toţi cei care cîntă fals şi nu ţin minte o strofă pe dinafară, declară că se pregătesc să devină cîntăreţi şi actori. Numai Dinu nu renunţă la «să mă mai gîndesc»-ul lui. Şi n-ai ce-i face, ăsta-i Dinu, zi-i «elev-problemă» şi gata.

Cînd mi-a întins umbrela, m-am uitat mai întîi la umbrelă, pe urmă m-am uitat la Dinu să văd dacă-i chiar Dinu şi am rămas cel puţin un minut cu gura căscată. Umbrela era într-adevăr umbrelă, iar Dinu era Dinu, colegul meu care, cînd e vorba de el se gîndeşte şi tot se gîndeşte, era într-adevăr el, nu premiantul clasei, «eminenţa cenuşie» a şcolii, Georgescu I. Hanibal, cel mai bun, mai cuminte şi mai deştept copil de pe Terra. cel a cărui singură problemă legată de viitorul sau este dacă va ajunge inventator ca Traian Vuia, temerar ca Emil Racoviţă sau şi inventator şi temerar ca amîndoi la un loc.

— Poftim o umbrelă. Atît mi-a spus Dinu şi a plecat prin ploaie fără să mă aştepte, fără să audă dacă-i mulţumesc ori nu, fără să vrea să meargă cu mine sub umbrela aceea salvatoare.

Am rămas atunci, cum vă spuneam, cu iubire nebună pentru umbrele. Pot, dacă n-aveţi nimic împotrivă, să mă socotesc un colecţionar în acest sens. Unul începător, evident, dar toţi colecţionarii au trebuit să înceapă cu ceva. Eu cu umbrela lui Dinu, Dinu cu un opt la română — mă rog, ce-a fost cu el anul trecul a fost anul trecut, ce-i anul ăsta o să trăim si-o să vedem...

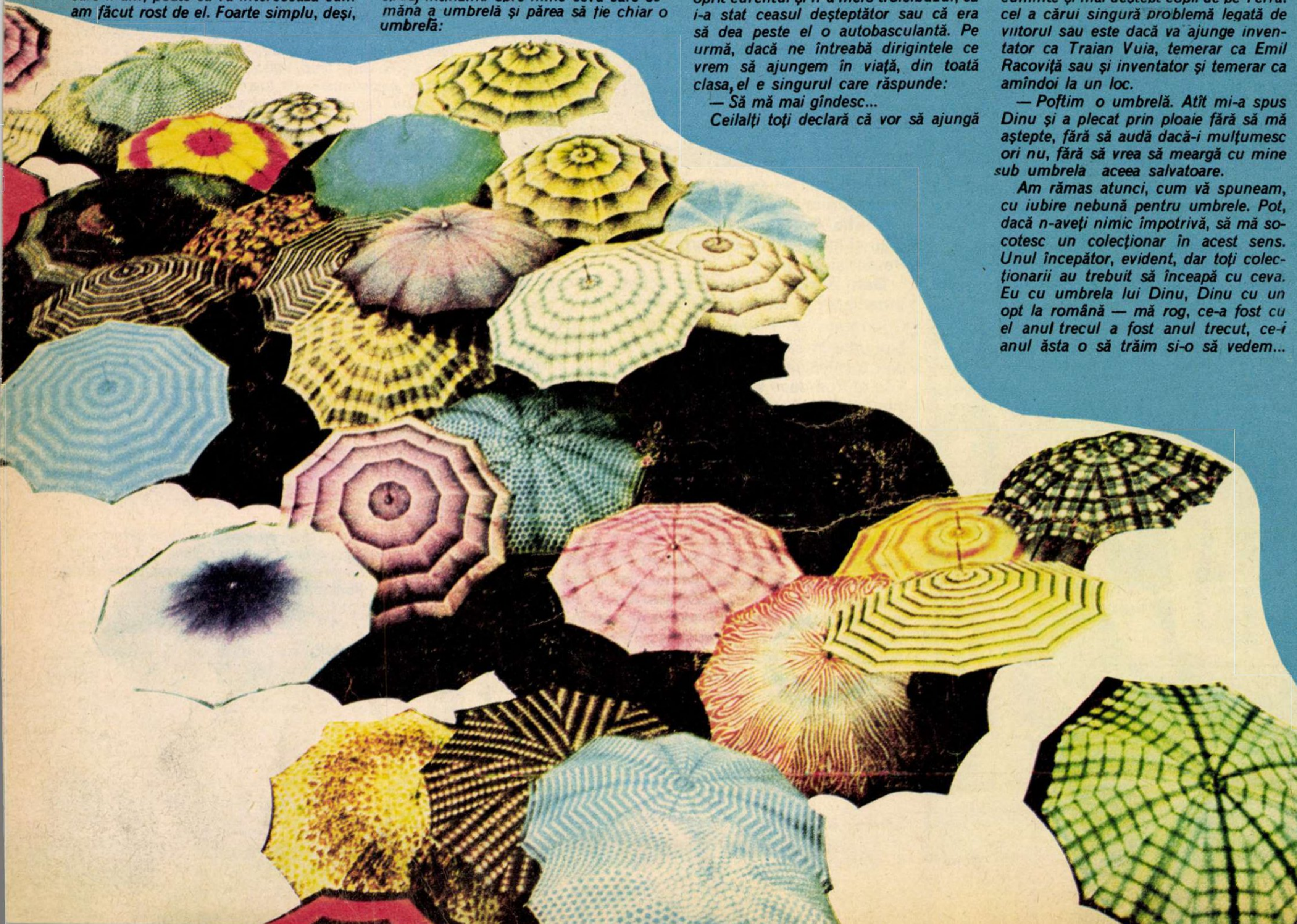

Desen: IOAN DONCA

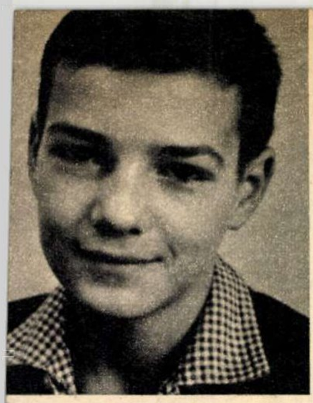

ŞTEFĂNIŢĂ CIUREL

OVIDIU GRECEA

ANA ION

MIHNEA GAFITA

SILVIA BACINSCHI

> ● CARTEA E O FĂGĂDUINŢĂ, O BUCURIE, O CĂLĂTORIE PRIN SUFLETE, GÎNDURI ŞI FRUMUSEŢI.
>
> ● CARTEA NU ADUCE NUMAI LEAC LA SUFLET DAR ŞI VINDECARE DE LENE ŞI LAŞITATE.
>
> ● POEZIA E HARUL FIECĂREI GÎZE ŞI AL FIECĂRUI FIR DE IARBĂ PITIT, ŞI O TRĂIEŞTE CU EXUBERANŢĂ TOATĂ GRĂDINA.
>
> **TUDOR ARGHEZI**

ANCHETA NOASTRĂ

CE CITIM?

Care sînt cărţile şi personajele literare preferate? Ce-am dori să citim? Iată cîteva dintre problemele pe care un grup de fete şi de băieţi, cititori ai revistei noastre, le-au discutat. Reproducem cîteva din opiniile lor.

ŞTEFĂNIŢĂ CIUREL, clasa a VII-a — Îmi plac foarte mult romanele şi povestirile ale căror personaje sînt copiii. Unele cărţi, cum ar fi de pildă «**PRINTRE STRĂINI**» de Hector Malot, zugrăvesc suferinţele unor copii nevoiţi să-şi poarte singuri de grijă. Plină de suferinţă este şi viaţa lui David Copperfield, personajul lui Dickens. Aceste cărţi, străbătute de duioşie, de un cald sentiment de omenie îmi plac foarte mult. După ce le citeşti, devii parcă mai bun, mai generos. Şi apoi, asemenea cărţi te fac să meditezi la viaţa copiilor din ţara noastră, astăzi, înconjuraţi pretutindeni de dragoste şi grijă. Am citit cu multă plăcere «**OSTROVUL LUPILOR**» de Petre Luscalov. Babuşcă şi Scatiul sînt băieţi de-ai noştri, năzdrăvani, plini de fantezie, într-o permanentă bună dispoziţie.

Eu îmi aleg, de obicei, cărţile de la bibliotecă, sfătuindu-mă mai întîi cu tovarăşa dirigintă sau cu profesorul de limba română. N-am timp de pierdut şi de aceea citesc doar cărţi după lectura cărora să mă aleg cu ceva.

OVIDIU GRECEA, clasa a VIII-a — Îmi place mult să citesc şi nu las nici o zi să treacă fără lectură. Cărţile mele preferate sînt cele străbătute de umor. Să fiu bine înţeles, nu cărţile umoristice, ci acelea în genul «**CIREŞARILOR**». Citesc adeseori în presă articole semnate de Fănuş Neagu. Ştiu că este un prozator talentat. Aş vrea să-l întreb de ce nu scrie o carte despre băieţi şi fete de vîrsta noastră?

ANA ION, clasa a V-a — Sînt o cititoare de basme. Îmi plac mai ales, culegerile de povestiri populare. Mă uimeşte bogăţia şi în acelaşi timp simplitatea creaţiei populare. Am citit recent o carte «**ALICE ÎN ŢARA OGLINZILOR**», pe care am terminat-o cu greu. Mi s-a părut prea complicată, prea încărcată. Basmele populare sînt în schimb, limpezi şi frumoase, şi sînt pline de înţelepciune.

MIHNEA GAFIŢA, clasa a V-a — Îmi place să citesc, dar mă sperie cînd văd o carte prea groasă. Aşa s-a întîmplat cu «**COPIII CĂPITANULUI GRANT**» de Jules Vernes. Am început totuşi lectura şi am dus-o pînă la capăt. Şi aşa o să fac întotdeauna. Unii băieţi cred că eu citesc sărind pagini, dar nu e adevărat. Citesc cu răbdare. Avem în cartea de limba română, un fragment din «**MOROMEŢII**» de Marin Preda, despre copilăria lui Nicolae. Acum sînt prea mic. Dar la anul... la anul sper să pot citi în întregime o carte atît de frumoasă şi... voluminoasă.

SILVIA BACINSCHI, clasa a VI-a — Mie îmi place ca omul să nu fie laş. Cînd îşi ia o răspundere, s-o ducă pînă la capăt. Dacă se întîmplă să greşească, să nu arunce vina pe alţii. Asta le-o spun şi colegilor mei. În cărţi îmi place să găsesc oameni îndrăzneţi, care nu se tem de suferinţă, iubesc cinstea şi adevărul mai presus decît orice. Un astfel de personaj, după părerea mea, este Vitoria Lipan din «**BALTAGUL**» lui Mihail Sadoveanu. Am citit această carte nu de mult şi pot să spun că am participat alături de Vitoria la acţiunea cărţii şi fiecare întîmplare a ei am urmărit-o cu sufletul la gură. Asemenea cărţi îmi plac.

CORIN DĂNESCU, clasa a VII-a — Obişnuiesc să mă duc la librărie de 2–3 ori pe lună. Caut noutăţile. Îmi aleg cărţi de aventuri proaspăt apărute şi cărţi de artă. Pe cele de aventuri le citesc repede, mai bine-zis le «înghit», dar să nu credeţi că le iau în serios. Cu ele mă relaxez. Lectura mea favorită o constituie cărţile din istoria picturii şi istoria în general.

GHEORGHE LEONIDA, clasa a VI-a — Şi eu citesc cărţi de aventuri, dar le prefer pe cele de călătorie; sînt adevărate şi în acelaşi timp nu le lipseşte nici aventura.

MIRCEA POPESCU, clasa a VIII-a — Unul dintre scriitorii contemporani, pe care-l apreciez foarte mult, este Titus Popovici. Cartea lui, «**STRĂINUL**», m-a pasionat, iar destinul lui Andrei Sabin m-a urmărit multă vreme după lectură. Căutările lui Sabin, pînă la găsirea drumului bun, n-au fost uşoare. Citeam şi mă gîndeam că Titus Popovici ar trebui să scrie acum o carte şi despre noi, tinerii de astăzi, care trăim în cu totul alte condiţii decît cele în care s-a desfăşurat viaţa lui Andrei Sabin. Ce citesc eu acum? Cărţile lui Liviu Rebreanu. Mi-am propus ca pînă la sfîrşitul anului să străbat, pe cît posibil, opera acestui mare romancier. După aceea, aş vrea să citesc şi cîteva studii despre el.

*

O carte bună ne deschide în faţă vaste orizonturi de cunoaştere. Ea are o mare putere de înrîurire asupra noastră. Uneori o situaţie, un personaj, felul lui de a gîndi, de a se comporta rămîn pentru noi un exemplu pe care anii nu-l pot şterge.

Fac bine acei copii care îşi aleg cărţile cu grijă, urmărind în primul rînd titlurile recomandate de profesorii de limba română. Am fi bucuroşi ca nici unul dintre voi să nu se recunoască în cei care citesc pe sărite paginile unei cărţi, neavînd răbdare decît pentru dialog, sau ale căror preferinţe se îndreaptă numai spre romanele poliţiste ori cele «cu bătăi şi urmăriri».

Din cuvîntul pionierilor care au participat la discuţia noastră am ales pledoaria pentru cărţile care, odată citite, nu se pot uita, pentru acele personaje pline de farmec, dar şi de vigoare, care te urmăresc multă vreme după ce ai întors ultima pagină.

B. CARAGIALE

CORIN DĂNESCU

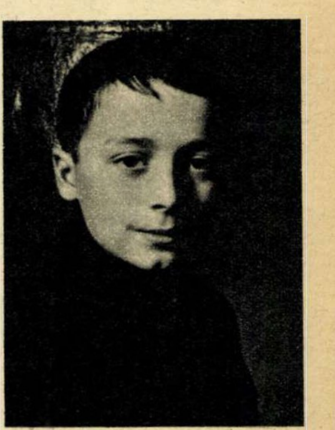

GHEORGHE LEONIDA

MIRCEA POPESCU

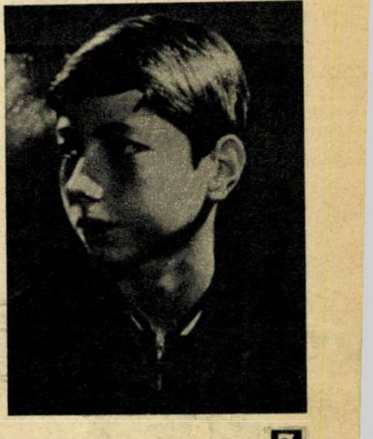

Aurul faptelor

MARII GOSPODARI DIN DUMBRĂVENI

Ca vîrstă și înălțime sînt mici. Unii dintre ei chiar... mititei. Cînd însă e vorba de spiritul gospodăresc al pionierilor și școlarilor din Dumbrăveni (Vrancea), lucrurile se schimbă, epitetul de MARI potrivindu-li-se ca o... haină de comandă. Ne dau dreptul să facem o asemenea afirmație numeroasele lor realizări pe care, vizitîndu-le școala, nu poți să nu le vezi și să nu le admiri.

Lotul școlar, de pildă. Adică, cei 8 400 m.p. de pămînt arabil, aflat în prezent la dispoziția și în folosința școlii. Cu nici doi ani în urmă, ogorul acesta, de pe care în vara care abia a trecut au fost «scoși» aproape 7 000 de lei, nu exista. Ba nu, exista, dar sub o cu totul altă formă: aceea a unui teren viran, plin de gropi și «dune», dar mai ales de pietre, cătină și ciulini. A fost suficient însă ca micii agricultori **Mariana Socorici, Serea Rodica, Ion Mina, Cornelia Zăinea, Sergiu Bobeică** și mulți, foarte mulți alții, colegi de-ai lor să-l atace cu «armele» lor, și-n cîteva săptămîni a devenit ceea ce este azi, adică un veritabil laborator de agricultură la dispoziția lor și, totodată, o importantă sursă de venituri pentru școală.

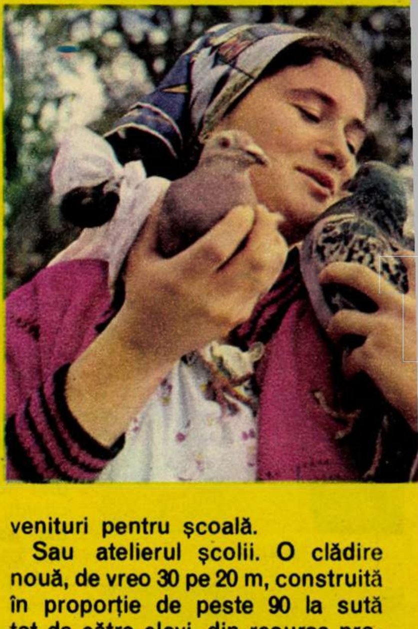

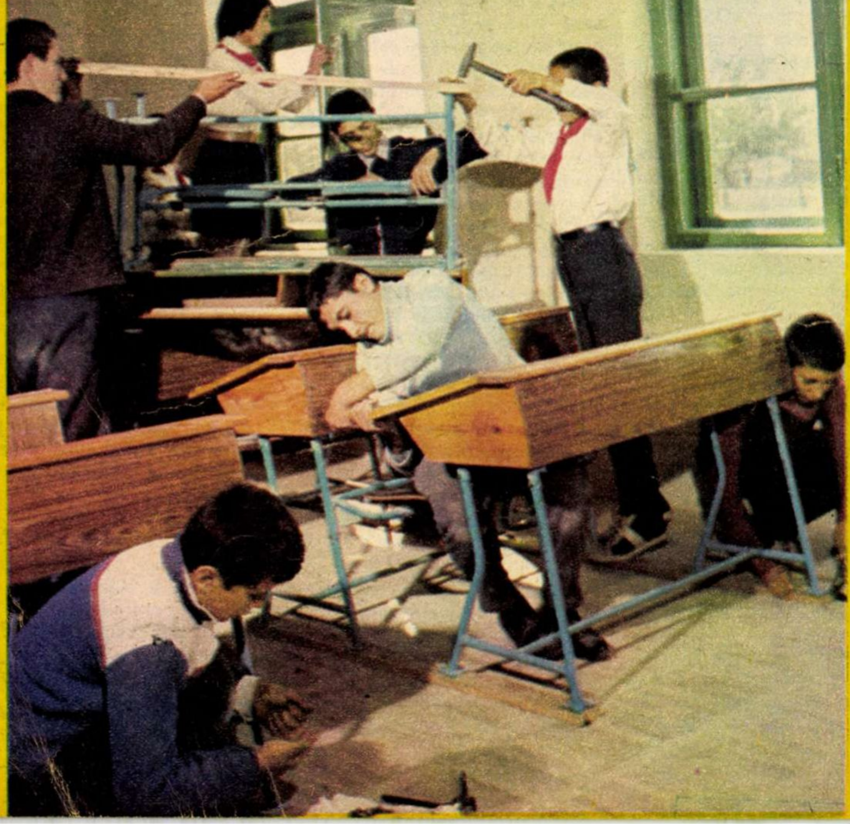

2

Sau atelierul școlii. O clădire nouă, de vreo 30 pe 20 m, construită în proporție de peste 90 la sută tot de către elevi, din resurse proprii, mai precis, din materialele rezultate în urma demolării unei vechi și inutilizabile magazii, cu forțe și pricepere proprii. Și, pe deasupra, utilat cu mașini și unelte cumpărate, și acestea, cu banii primiți de școală din partea I.A.S.-ului, ca retribuție pentru unele lucrări efectuate de elevi pe ogoarele acelui I.A.S.

Atît profesorii cît și elevii ne asigură că dacă vom reveni peste cel mult un an în Dumbrăveni vom avea prilejul să admirăm și la alte case din sat, porți meșterite cu măiestrie din fier forjat și garduri din plasă de sîrmă. Cum de știu elevii cu ce fel de porți și garduri vor fi împrejmuite, în curînd, unele ogrăzi? Foarte simplu: pentru că ei vor fi aceia care le vor «fabrica» **(Panait Spînu, Valeriu Spînu, Ion Mina** și alții). Aici, în atelierul lor, unde, pe lîngă alte meserii, o vor deprinde și pe aceea, străveche și totuși mereu nouă, de fierar.

Văzînd lotul agricol, atelierul, baia internatului — nou-nouţă, cu opt duşuri şi spălătorie, şi ea în mare parte «operă» a elevilor de aici — fîntîna cu pompă electrică şi castelul de apă — utilaje procurate, la fel ca şi maşina de scris de la secretariat şi radioul din internat, adică, din banii cîştigaţi prin muncă de către elevi, aflînd planurile lor de viitor — înfiinţarea unei interesante ferme zootehnice, construirea a două solarii şi, mai tîrziu, chiar a unei sere, înjghebarea unui cerc foto — nu poţi să nu-i admiri pe aceşti copii atît pentru ideile lor, cît mai ales, pentru hărnicia şi priceperea cu care le transformă în fapte.

ŞI LA GĂLBINAŞI RĂSAR... STELE

De vreun an încoace, sătenii din Gălbinaşi (Ilfov) au din cînd în cînd bucuria să audă glasurile copiilor lor «izvorînd», melodioase, din difuzoarele aparatelor de radio.

Aparent, povestea pare cît se poate de simplă. Venindu-le ideea de a se afirma şi ei cu ceva dincolo de hotarele comunei, cîţiva pionieri şi şcolari — mai precis 38 — s-au constituit într-un cor de cameră care, prezentîndu-se anul trecut la Festivalul cultural artistic al pionierilor şi şcolarilor, au cucerit locul III pe ţară. Drept care, Radiodifuziunea le-a înregistrat pe disc unul din cîntece (din bogatul lor repertoriu de muzică preclasică şi prelucrări de folclor), cîntec pe care-l difuzează cînd şi cînd. Şi uite aşa se face că uneori vocile unor elevi ca **Elena Popescu, Gabriela Dragomir, Doina Niculae, Mihai Gubi, Alexandru Şerban** şi alţii pot fi auzite nu numai la căminul cultural din Gălbinaşi, ci în toată ţara.

4

Dincolo de această poveste însă, despre care spuneam că-i aparent simplă, se află zeci şi zeci (dacă nu chiar cîteva sute) de ore de muncă asiduă a acestor copii, de repetiţii făcute cu pasiune, dar mai ales cu perseverenţă.

Şi tot cam aşa se poate vorbi şi despre celălalt succes de răsunet al micilor săteni din Gălbinaşi, înregistrat tot anul trecut: locul I pe judeţ (medalia de aur) în cadrul concursului «Minitehnicus», cucerit de un grup de elevi **(Dan Dinu, Alexandru Vlad, Mircea Cepi** şi alţii), membri ai abia înfiinţatului cerc de radiotehnică. Sub îndrumarea profesorului **Nicolae Zota,** copiii aceştia au construit un ingenios aparat denumit **cromaticson,** capabil să transforme notele muzicale în lumină. Un aparat atît de interesant, încît a fost solicitat (pentru a fi văzut şi cercetat) de multe şcoli din judeţ, ba pînă şi de către un grup de studenţi de la Institutul politehnic...

La Gălbinaşi se fac ultimele retuşuri la clădirea noii şi modernei şcoli (cu două etaje, 9 clase, laborator, sală de sport) la construcţia căreia elevii şi-au adus o substanţială contribuţie. E lesne de-nchipuit deci că numărul «stelelor» care vor răsări aici în noile şi incomparabil mai bunele condiţii de care vor dispune în curînd, va fi în continuă creştere...

ZECE «FLORI DE COLŢI»

Prin cîte peripeţii au mai trecut, în expediţia lor din Parîng, desfăşurată în vară, cele zece membre ale echipajului «Floare de colţi» de la Şcoala generală nr. 1 din comuna Ion Roată (Ilfov)! În a cinciea zi a expediţiei, etnografele echipajului — **Marilena Nicolae, Georgeta Petre** şi **Garoafa Iorgu** — însoţite de comandanta unităţii de pionieri de la şcoala din satul Lereşti, o anume **Adriana,** au mers la o săteancă în vîrstă — **Elisabeta Răucea,** de 70 de ani — renumită pentru cîntecele, zicătorile, ghicitorile pe care le ştie, dar mai ales pentru piesele de costume populare pe care le are. Nu era însă acasă, ci undeva, pe poiană, în afara satului. Fetele au mers acolo şi-au găsit-o strîngînd fînul, de una singură. Fără prea multe vorbe, văzînd-o aşa bătrînă, ele au pus mîna fiecare pe cîte o furcă şi au lucrat cot la cot cu ea mai bine de două ore, pînă au terminat de strîns tot fînul. După care...

A urmat ceva şi mai şi: invitîndu-le în casă, bătrîna le-a oferit pentru colecţia lor etnografică, printre altele, şi o mînecă de ie «pe care o păstra de la mama sa pentru modelul său de cusătură foarte interesant — după cum scrie cronicara echipajului. Ţinea foarte mult la modelul acesta dar, în semn de preţuire a gestului celor trei fete, le-a dăruit-o lor.

Gestul nobil al celor trei «flori de colţi», care i-au dovedit că ştiu să preţuiască munca şi pe cei care o fac nu numai prin vorbe, ci şi prin fapte, nu putea să nu fie apreciat la adevărata lui valoare.

SCURTĂ «OCHIRE» ÎN VIITOR

— Atenţiune, stimaţi pasageri! Peste două minute vom decola. Vom zbura la înălţimea de 12 000 metri cu o viteză de 1 900 kilometri pe oră. Vă rugăm, puneţi-vă centurile de siguranţă! Echipajul aeronavei, condus de pilotul şef **Panait Spînu,** vă urează călătorie plăcută...

S-ar putea ca peste vreo 10—15 ani să ascultăm, în calitate de pasageri la bordul unui avion, aceste fraze de rutină. Mai precis, s-ar putea ca **Panait Spînu** din Dumbrăveni, acum elev într-a VIII-a, să-şi vadă împlinit visul cel mare — acela de-a ajunge pilot pe supersonice uriaşe. S-ar putea foarte bine ca **Mariana Socorici,** colega lui, să ajungă învăţătoare. Şi tot aşa de bine s-ar putea ca **Maria Nicolae** dintr-a VII-a, «redactora-şefă» a unor interesante emisiuni de la staţia de radioficare a Şcolii generale din Gălbinaşi, să ajungă o reporteră renumită. Aşa cum alţi colegi de-ai lor vor ajunge mecanizatori, medici, chimişti, strungari. Tot aşa de bine s-ar putea însă ca mulţi dintre ei, din diverse motive, să îmbrăţişeze alte profesii. Dar orice vor fi şi oriunde se vor afla copiii aceştia, în orice domeniu vor lucra, vor fi, cu siguranţă, oameni de nădejde, care ştiu că numai munca e aceea care creează valori.

CONSTANTIN DIACONU

1. Cele bune să se-adune, cele rele să se spele! Aceasta este deviza «redactorilor» de la Şcoala generală din Gălbinaşi. 2. Ultimele retuşuri la noua şcoală din Gălbinaşi. 3. Maria Niculae şi doi dintre «prietenii» ei. 4. «Laboratorul agricol» al elevilor din Dumbrăveni. 5. Cromaticsonul şi doi dintre autorii lui. 6. Panait Spînu, unul dintre «marii» gospodari din Dumbrăveni. 7. Un aspect obişnuit «cules» din jurnalele echipajelor participante la «Expediţiile Cutezătorii».

6

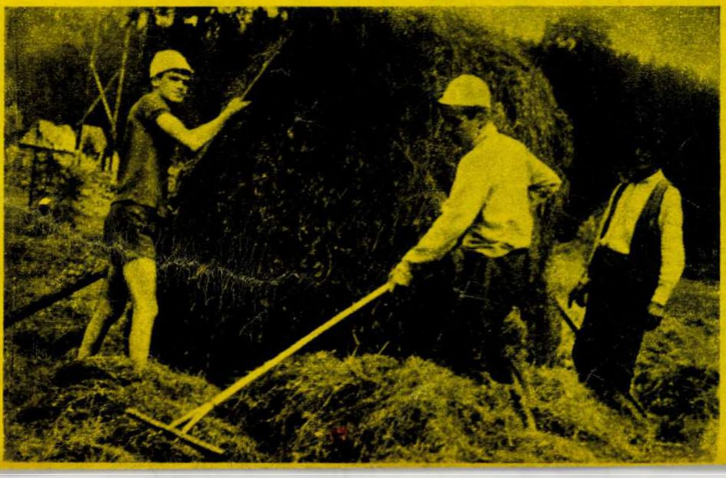
7

DIN ISTORIA PRESEI

ZIARUL şi POVESTEA LUI

de MIRCEA GRIGORESCU

Totalitatea publicaţiilor periodice formează ceea ce se numeşte, astăzi, **«presa tipărită»,** cel mai substanţial şi mai interesant mijloc de informare socială, calităţi pe care le păstrează şi le dezvoltă, chiar dacă în ultimele decenii au apărut mijloace tehnice mai rapide de transmitere a ştirilor, cum sînt radiojurnalele şi telejurnalele. «Presa tipărită», adică ansamblul ziarelor şi revistelor, s-a integrat, de multă vreme, în viaţa obişnuită a oamenilor. **Pe planetă apar peste 8 000 de ziare zilnice** — cărora li se mai spune şi «cotidiene» — precum şi peste o sută de mii de reviste săptămînale şi lunare. **«Tirajul»** lor, adică numărul total de exemplare în care sînt imprimate şi difuzate, trece, în medie, de o jumătate de miliard de exemplare în fiecare săptămînă.

În zilele noastre «densitatea» presei, adică numărul de publicaţii efectiv «consumate», citite, raportat la numărul de locuitori ai unei ţări, ai unui oraş sau ai unei zone geografice este socotit un **indice de cultură.** S-a format, într-adevăr, o interdependenţă strînsă între «presă» şi «civilizaţie», în sensul că presa a fost şi este şi acum un adevărat vehicul al civilizaţiei. Ziarele şi revistele răspîndesc cultura, ele accelerează, datorită schimbului rapid de informaţii economice, politice, sociale, progresul unui popor. «Presa tipărită» însă, aşa cum o cunoaştem noi, azi, este destul de tînără, numărînd mai puţin de patru sute de ani, vîrstă foarte fragedă în raport cu istoria scrierii.

Presa lui Gutenberg (reconstituire). ▲

O tipografie din 1859 în statul Colorado (S.U.A.). În oraşele de frontieră, scoaterea unui ziar era de multe ori primejdioasă. Nu odată, tipografiile erau atacate de oamenii certati cu legea. ▼

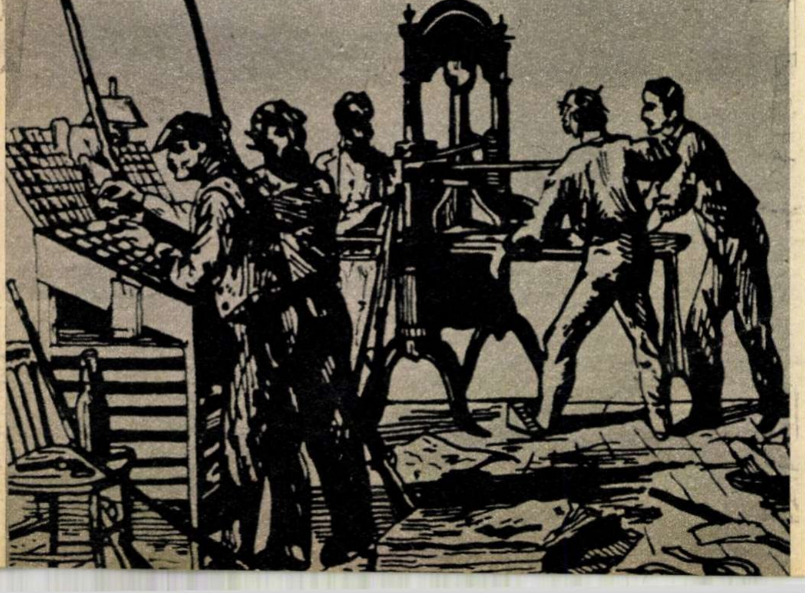

CRONICA PE FOI DE PAPIRUS

Unii istoriografi cred că presa ar fi început să existe din timpuri foarte vechi. Se citează în sprijinul acestei teze faptul că acum vreo 3 500—4 000 de ani, în Egiptul antic, circula un fel de cronică a faptelor unui faraon, probabil Tutmes al III-lea, scrisă pe foi de papirus, copiată în mai multe exemplare şi dată unor crainici spre a fi citită cu glas tare. Astfel locuitorii de pe malurile Nilului aflau ce isprăvi a mai făcut faraonul. Noi credem că acestea erau, într-adevăr, forme embrionare de informare publică, scrisă şi orală, dar nici aria de răspîndire, nici frecvenţa acestor «comunicări oficiale» nu ne pot îndreptăţi să le considerăm ca «începuturi ale istoriei presei».

«IDEOGRAME» PE MĂTASE

Metode şi mijloace de comunicare publică a unor ştiri oficiale au existat în multe ţări antice. În China, în Coreea, cei ce aveau de comunicat ştiri cu caracter public sau personal, atîrnau bucăţi de pînză din mătase la poarta casei lor sau pe anumiţi stîlpi de la încrucişarea drumurilor. Pe mătase scriau nişte «ideograme» — cum le numim azi — care erau, de fapt, adevărate rebusuri pentru oamenii din alte localităţi. Vecinii înţelegeau, însă, din semnele şi culorile de pe bucata de mătase, ce anume s-a întîmplat, în casa autorului, sau dacă el vrea să vîndă sau să cumpere ceva. Aceste bucăţi de pînză sînt, fără îndoială, cele dintîi «afişe», dar nu se poate spune, în nici un caz, că ar fi printre primele... ziare.

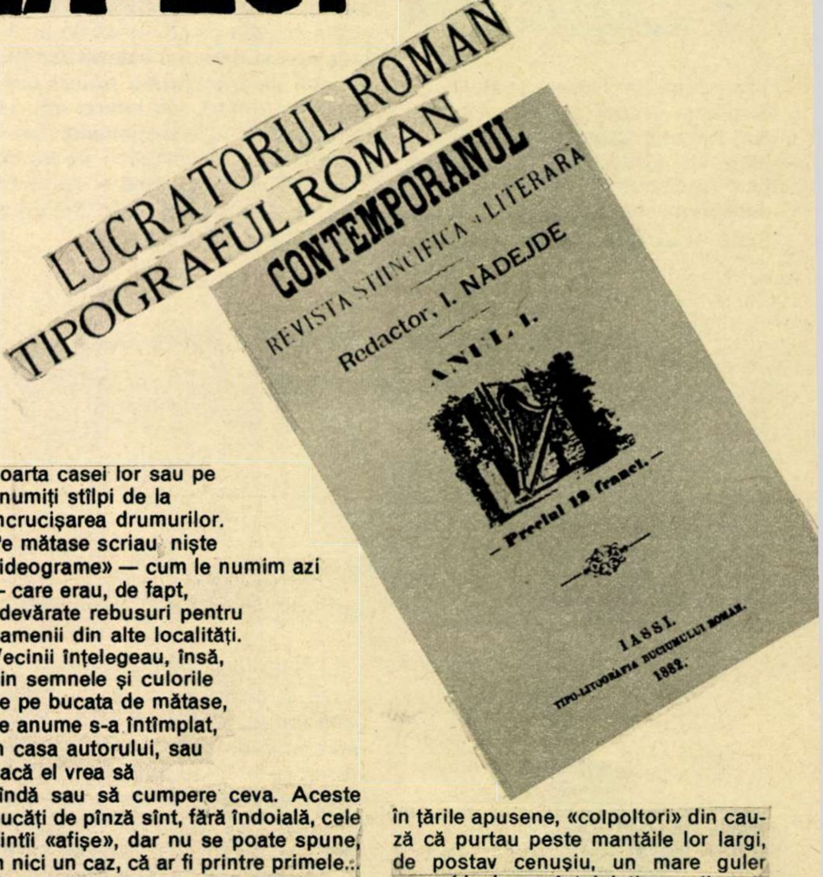
LUCRATORUL ROMAN
TIPOGRAFUL ROMAN
CONTEMPORANUL
REVISTA ŞTIINŢIFICĂ şi LITERARĂ
Redactor, I. NĂDEJDE
ANUL I.
Preţul 12 franci.
IASSI.
TIPO-LITOGRAFIA BUCIUMULUI ROMAN
1882.

«ACTA DIURNA URBIS» SAU PRIMUL AFIŞ

Nu erau ziare nici celebrele «Acta Diurna Urbis» publicate la Roma acum 2 000 de ani. Se citează de multe ori din cronica lui Suetoniu (istoric latin care a trăit între anii 75 şi 160 e.n.), faptul că Iulius Caesar a hotărît, la 1 ianuarie 59 (î.e.n.) să fie afişate, zilnic, în piaţa publică din Roma, în «Forum», scurte dări de seamă despre discuţiile şi deciziile din Senatul roman. Metoda aceasta de comunicare a fost foarte preţuită de populaţie. Sute de locuitori ai Romei se adunau în «Forum» şi — deoarece numai foarte puţini ştiau să citească — ascultau cu mare luare aminte pe sclavii-scribi care citeau ştirile cuprinse în «Acta Diurna». Devenită o adevărată tradiţie romană, expunerea «afişelor» din Forum s-a înmulţit. La un secol după înfiinţarea lor existau trei «Acta».

Toate mărturiile despre aceste «Acta Diurna Urbis» sînt indirecte. N-a rămas nici o urmă, nici un petic din acele forme strămoşeşti ale afişelor, despre care se spune că au încetat să mai apară în Forum pe la jumătatea veacului al V-lea e.n.

ŞTIRI STRIGATE LA RĂSCRUCEA DRUMURILOR

În Evul mediu n-au existat nici cel puţin astfel de afişete. Teroarea exercitată de clerul bigot şi ignorant era atît de puternică, încît nimeni nu cuteza să comunice vreo ştire în mod public. Ştirile circulau sub formă de zvonuri, spuse pe furiş, la ureche. Rareori, anumite informaţii, mai ales privitoare la plata birurilor şi la proclamarea stării de război şi a mobilizării oamenilor erau «strigate» la răscrucea drumurilor, însoţite de sunete de trompetă şi bătăi de tobă. Cei ce făceau aceste treburi «informaţionale» se numeau, în ţările apusene, «colpoltori» din cauză că purtau peste mantăile lor largi, de postav cenuşiu, un mare guler roşu (de la cuvîntul latin «collum»). latin «collum»).

«NUVELLES À LA MAIN» — PRIMELE ŞTIRI SCRISE PE HÎRTIE

În epoca «Renaşterii», prin secolele 13–14–15 au început să circule, de la om la om, aşa-numitele «noutăţi scrise de mînă» sau, în limba franceză «Nuvelles à la main», scrisori cîteodată voluminoase, formate din mai multe foi, cuprinzînd informaţii din viaţa nobilimii de la curţile princiare şi regeşti, precum şi informaţii din taberele militare şi din porturi, de unde plecau multe corăbii cu pînze în căutarea «lumilor noi». Aceste «noutăţi scrise de mînă» se apropie mai mult de ceea ce înţelegem noi azi prin termenul «ziar». Unul din argumentele care ne fac să spunem acest lucru este că ele se scriu pe hîrtie. Acest fapt este foarte important nu numai pentru istoria presei, ci şi pentru istoria civilizaţiei. Într-adevăr, difuzarea scrierilor pe scară largă, nu s-a putut face decît după

Aceste pagini au o vechime de aproape o jumătate de mileniu.

ce cărțile și publicațiile au putut fi tipărite **pe hîrtie. La temelia presei moderne stau acești doi factori materiali: modul de imprimare și «suportul» semnelor tipărite.**

În lungul istoriei, oamenii au căutat, întotdeauna, asemenea «suporturi» durabile pentru a le încredința gîndurile lor și a le transmite, în spațiu, contemporanilor și, în timp, posterității.

Hîrtia a venit din Orientul îndepărtat, din China. La început, hîrtia era extrem de scumpă dar din secolul al XVII-lea a început să fie lucrată din măcinătură de lemn, în special din brad fără noduri, amestecată cu clei, întinsă cu «făcălețul» sau cu tăvălugul și lustruită cu mîna. Astăzi, hîrtia industrială acoperă literalmente planeta și este unul din cele mai răspîndite produse ale civilizației tehnice.

A tipări ziare și publicații periodice pe hîrtie n-a mai fost o problemă prea grea începînd din a doua jumătate a secolului al XV-lea, după ce **Johann Gensfleisch von Gutenberg,** din orașul Mainz de pe malul Rinului, a inventat tiparul. Numele dat primelor publicații periodice, care constau, de obicei, dintr-o singură foaie de hîrtie, tipărită pe o singură față, era diferit de la o țară la alta. În Italia, cele dintîi periodice se numeau «**gazetta**», după numele unei monede de «mărunțiș», care era chiar prețul foilor periodice. În orașele germanice și nordice, s-au numit «**mercuriale**» pentru că aduceau informații numai despre prețul mărfurilor din porturi sau din marile tîrguri (prin asociație cu numele lui Mercur, zeul negoțurilor).

În Anglia și Franța apăreau «Mercuriale» de pe la 1580. Unele publicau, printre prețurile mirodeniilor venite din «Indiile Occidentale» și poeme în care poeții exaltau meritele navigatorilor. **Cel dintîi ziar,** în înțelesul pe care-l dăm noi cuvîntului acesta, a apărut în Anglia pe la 1595 și se numea «**News Letter**».

Dar ziariștii, ca profesioniști, consideră că adevărata istorie a ziarului «redactat», adică avînd nu numai informații și liste de prețuri, ci articole de idei, încercări literare, polemici, începe cu «**La Gazette de France**» care a apărut la Paris, în anul 1631 — scrisă și tipărită de Théophraste Renaudot, primul om ce și-a dat numele de «gazetar» sau «redactor» și pe care adversarii lui îl porecleau «jurnalistul», crezînd că vorba aceasta ar avea un caracter... insultător. Théophraste Renaudot nu s-a lăsat intimidat, a scris un mare număr de articole, cu talent, inaugurînd genul reportajului, al comentariilor pe marginea actualității și al cronicii politice și artistice. A militat pentru ideea de libertate a presei, recomandînd succesorilor săi să scrie «pe înțelesul cititorilor, al celor mulți, nu al celor bogați și îngîmfați».

Primul «cotidian» din lume a fost «The Daily Courant» apărut la Londra în 1702. Un an mai tîrziu a apărut la Moscova «Vedomosti». De prin 1710 apariția ziarelor și a revistelor devine un lucru obișnuit. În secolul al XIX-lea «morile de hîrtie», cum erau numite atelierele în care se măcina lemnul de brad și se netezeau foile de hîrtie capătă dimensiuni industriale. Pe la mijlocul aceluiași secol se inventează mașina rotativă de tipărit.

Este o mare plăcere pentru cei ce vizitează tipografiile moderne și în special marele nostru Combinat Poligrafic Casa Scînteii să vadă sălile de linotip (mașini de cules rînduri), sălile de paginație și vastele hale în care se află rotativele. Tîrziu,după miezul nopții, cînd articolele și informațiile din «**Scînteia**» au fost «culese» la linotipe, paginate, iar paginile turnate în semicilindri de plumb întărit prin aliaj cu alte metale, rotativele «pornesc». Ele tipăresc pînă în zorii zilei tiraje mai mari de un milion de exemplare, cu viteze care ating, pentru fiecare «gură» 40—50 000 exemplare pe oră.

Cît de departe sîntem de «teascurile» în care s-au născut primele publicații periodice la noi în țară. Istoria presei românesti menționează că primul ziar de la noi a fost «**Curierul românesc**», apărut în ziua de 8 aprilie anul 1829, «prin grija» marelui cărturar Ion Heliade Rădulescu. La 1 iunie, în acelasi an, a apărut la Iași «**Albina Românească**», publicație editată de Gheorghe Asachi. Nouă ani mai tîrziu, după multe încercări respinse de autoritățile acelor vremuri, a apărut la Brașov, în ziua de 12 martie 1838 «**Gazeta de Transilvania**», editată de George Bariț.

În țara noastră, presa tipărită a avut

(continuare în pag. 15)

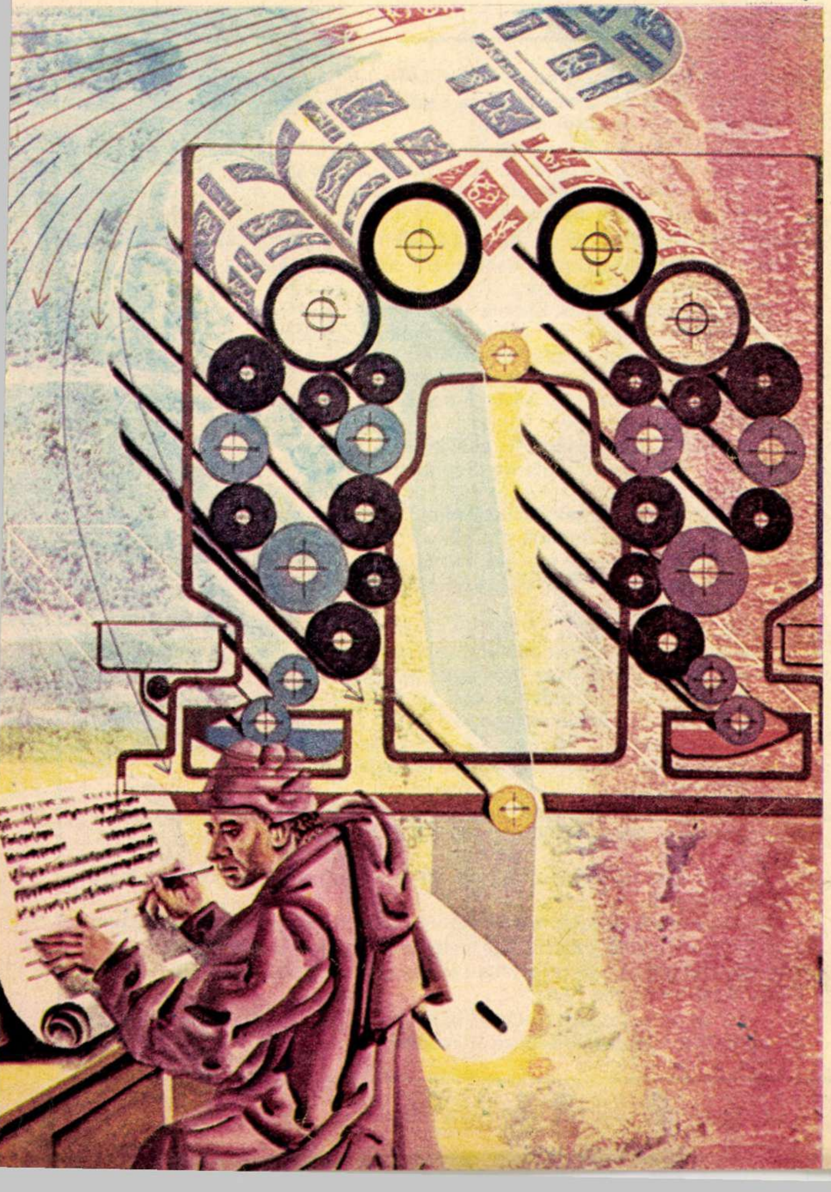

Inainte de 1455, cărțile erau o raritate. Numai pentru scoaterea unui volum, caligraful lucra luni și luni de zile. Prin introducerea tiparului, după această dată o tipografie putea produce, într-o singură zi, cît producea un caligraf în 365 de zile.

Fiecare apariție a revistelor dedicate copiilor este, sperăm, o surpriză plăcută pentru voi.

Meridiane

Aceşti mici prieteni ai pădurii locuiesc în cartierul varşovian Mokotov. Vara, pădurea le oferă, generoasă, umbra răcoroasă a copacilor şi covorul parfumat al florilor. Dar, şi iarna copiii pot fi întîlniţi în pădure. Cînd zăpada se aşterne pe toate cărările şi vieţuitoarele sînt lipsite de hrană, copiii străbat luminişurile, aşezînd în locurile de refugiu ale animalelor, varză, morcov şi sfeclă.

Una dintre nenumăratele grădiniţe de copii din Cuba. Şi aici, poveştile cu păpuşi sînt ascultate de copii cu cea mai mare atenţie.

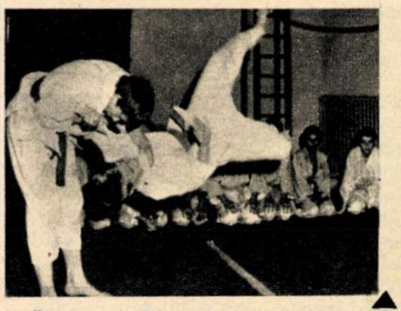

Deocamdată, copiii din fotografie se află la antrenament, făcîndu-şi «ucenicia» la judo, în cadrul cercului care funcţionează la Casa pionierilor. De altfel, copiii din Plzen (R.S. Cehoslovacia), îşi pot cultiva cele mai diferite pasiuni la cercurile Casei pionierilor, care funcţionează în acest oraş, de peste 20 de ani.

Pentru minunatele păpuşi realizate de ei, pionierii păpuşari din Berlin (R.D.G.) au devenit renumiţi. Iată, în fotografie, pe una din «eroinele» pieselor pentru copii, care au fost prezentate la Festivalul cultural desfăşurat, în acest an, la Leipzig.

Potrivit unei vechi tradiţii, atunci cînd într-un sat din Somalia sosesc oaspeţi de seamă, copiii îi întîmpină cu cîntece şi cu coroniţe din ramuri înfrunzite, pe care şi le petrec în jurul gîtului. Acesta este un semn că oaspeţii se bucură, în rîndul localnicilor, de cea mai mare preţuire.

ROMAN FOILETON

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR"

(Partea a doua)

EXTRAORDINARELE PERIPEŢII ALE *Scatiului* ŞI ALE PRIETENULUI SĂU *Babuşcă*

CAPITOLUL XI

După ce Scatiul şi Babuşcă coborîră în barca cu motor, falsul şofer arătă spre botul bărcii cu ţeava revolverului şi adăugă poruncitor:

— Treceţi peste parbriz şi aşezaţi-vă pe botul bărcii... şi băgaţi de seamă... la cea mai mică mişcare trag...

Resemnaţi, cei doi băieţi trecură peste parbrizul de plexiglas al bărcii cu motor şi se aşezară tăcuţi unul lîngă celălalt pe botul ei de lebădă, vopsită într-un lac alb şi strălucitor.

Falsul şofer se apleacă peste marginea bărcii şi, prinzînd firul gros de nailon de capătul căruia se zbătea ştiuca, o azvîrli cu un gest scurt şi energic în barcă.

— Dă-i drumul, Bijule, strigă el vesel, urmărind salturile spectaculoase ale ştiucii care se zbătea de moarte, izbindu-se cînd într-un perete cînd în celălalt al micii ambarcaţiuni... Aşa surpriza mai zic şi eu... şi băieţii... şi-o ştiucă gustoasă... Cred că domnul Friedrich va fi mulţumit... Ce zici?

Celălalt după ce remorcă barca celor doi băieţi cu o funie, se aşeză la volanul bărcii şi porni motorul.

— Într-o oră vom fi la staţia de pompare, strigă el, acoperind vuietul motorului. Dar ai grijă de ăştia doi... vor încerca să sară în apă.

— Nu vor îndrăzni. I-am prevenit. La cea mai mică mişcare îi curăţ...

Slăbănogul apăsă pe accelerator şi într-un clocot înspumat de apă barca cu motor începu să prindă viteză, trăgînd bărcuţele după ea.

Babuşcă începu să ciocănească uşor cu degetul în tăblia bărcii. Tac... tac... tac... tac... tac, tac, tac...

Scatiul încovrigat, cu braţele încolăcite în jurul genunchilor, părea să urmărească cu un aer indiferent sălciile pletoase care mărgineau canalul şi care, în viteza bărcii cu motor, păreau să zboare, cu rădăcinile lor dese şi zbîrlite deasupra apei, asemenea unei uriaşe bărbi roşii.

— Ce facem, Scatiule, sărim? semnaliză Babuşcă. Canalul se îngustează.

Continuînd să privească cu acelaşi aer nepăsător sălciile ce zburau pe lîngă el, cu o viteză uluitoare, Scatiul începu să ciocănească la rîndul său în tăblia bărcii.

— Deocamdată nu putem face nimic, Babuşcă, îi transmitea Scatiul prietenului său. E la spatele nostru... Trebuie să-l aruncăm în apă...

— În apă? Dar cum? ciocăni Babuşcă.

— Cînd ajungem la salcia răsturnată peste canal...

— La «Cotul Lişiţei?»

— Da... ai priceput?

Babuşcă privi cu coada ochiului spre falsul şofer, care stătea în barcă la un pas de ei, ţinînd mîna încleştată pe revolver.

— Am priceput, Scatiule! Şi apoi ce facem? «Pînda ştiucei»?

— Da... sări la semnalul meu.

— Ce semnal?

Scatiul ciocăni repede cu degetul în tăblia bărcii.

— Miliţia... uite miliţia!

— Hei, voi ăştia doi! strigă falsul şofer, ciocănind cu ţeava revolverului în lama subţire de aluminiu a parbrizului. Ce tot faceţi acolo?. Încetaţi odată!

Acum barca cu motor zbura pe canal cu partea din faţă pe jumătate ridicată din apă.

Uriaşa nălucă neagră, remorcată de barca cu motor, sărea plescăind ca o broască uriaşă pe crestele înalte ale valurilor, pendulînd încolo şi încoace, într-o ploaie de stropi mari şi grei care o şfichiuiau zburînd parcă. Slăbănogul strigă din nou.

— Fii cu ochii în patru, şefule! Băieţii ăştia pun ceva la cale. Domnul Friedrich nu o să ne ierte dacă îi scăpăm!

Für die Erhaltung unserer Arbeitsplät

«HAGEN NU TREBUIE SĂ DEVINĂ O ZONĂ A SĂRĂCIEI»

Cinci mii de muncitori din orașul vest german Hagen au ieșit, recent, în stradă. După cum scria și pe pancarda ridicată de muncitori deasupra coloanei lor, aceștia demonstrau **«Pentru menținerea locurilor de muncă»**. În fața uriașei coloane de manifestanți care au străbătut străzile orașului mergeau doi băieți purtînd în mînă un afiș: **«Mențineți locurile de muncă ale părinților noștri»**.

Demonstrația — care a stîrnit un puternic ecou în R.F. a Germaniei — a fost determinată de intenția concernelor «Klöckner» și «Südwestfalen» de a închide uzinele din oraș. Ca urmare, mii de muncitori sînt amenințați să-și piardă locurile de muncă, să rămînă pe drumuri.

Pentru a evita o asemenea eventualitate, în cadrul unui mare miting, muncitorii au cerut ca, în cazul în care concernele nu-și vor modifica intențiile, cele două uzine să treacă în proprietatea orașului. În același timp ei au anunțat noi acțiuni de luptă pentru a-și apăra interesele.

Lupta oțelarilor din Hagen se bucură de un larg sprijin în R.F.G. Numeroase organizații și personalități progresiste s-au solidarizat cu acțiunile muncitorilor. Sub deviza «Hagen nu trebuie să devină o zonă a sărăciei», lupta împotriva planurilor monopolurilor continuă.

O «FIESTA» FĂRĂ PRECEDENT

La 3 noiembrie, poporul chilian a participat la o «fiesta» fără precedent. Ea a fost prilejuită de împlinirea unui an de cînd, pe marele «Estadio Nacional», a fost sărbătorită victoria Frontului Unității Populare.

În acest scurt timp, au avut loc, în Chile, numeroase schimbări sociale. În urma naționalizărilor înfăptuite, cuprul, cărbunele, salpetrul, siderurgia, industria textilă, precum și o mare parte a instituțiilor bancare nu mai sînt «imperii monopoliste», ci bunuri ale întregului popor.

Prin reforma agrară țăranii chilieni au devenit stăpînii de drept ai pămîntului pe care muncesc, iar în urma desființării taxelor școlare, toți copiii din familiile cu venituri modeste pot merge la școală.

CUTEZĂTORII
SERVICE!

• **Elidia Burlan**, comandanta detașamenului clasei a VI-a, Școala generală Plopeasa de Sus, comuna Scorțoasa, județul Buzău, dorește să afle de la alți comandanți de detașamente ce activități interesante organizează în această perioadă.

• Cercul filatelic de la Casa pionierilor Motru, județul Gorj, roagă membrii cercurilor filatelice din alte localități să le împărtășească din experiența lor.

• **Elena Niculăiță**, clasa a VII-a, comuna Snagov, str. 23 August nr. 304, județul Ilfov — dorește să corespondeze. **Iulian Tomescu**, clasa a VIII-a, satul Fîntîna Domnească, comuna Prunișor, județul Mehedinți — colecționează monede vechi și timbre. • **Marioara D. Zamfir**, comuna Hotarele, județul Ilfov — pasiunea lui este desenul • **Alexe Dumitrescu**, Babadag, str. Republicii nr. 106, județul Tulcea și **Alexandru Gr. Balea**, satul Podenii Vechi, comuna Bălțești, județul Prahova — automobilismul este pasiunea lor.

JOC DE PERSPICACITATE

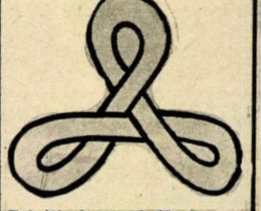

Priviți desenul 30 de secunde după care reproduceți-l din memorie. Există și un procedeu care vă va ajuta să-l reconstituiți imediat.

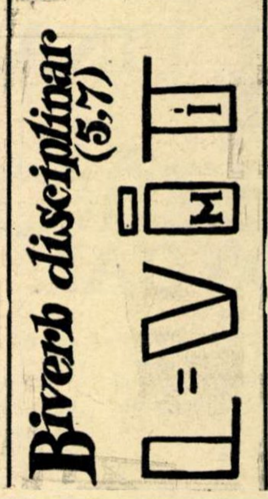

DORESC SĂ CORESPONDEZE

Patru colege, patru prietene, eleve în clasa a V-a, Liceul Fieni, județul Dîmbovița, doresc să corespondeze cu voi:

Iată numele lor: **Elena-Angelica Gh. Ispas, Daniela N. David, Lidia C. Iacobescu, Aurelia T. Neagu.**

ROMAN FOILETON

Un zîmbet întunecat, sinistru, flutură pe buzele falsului șofer.

— Vezi-ți de volan, Bijule! răspunse el, încleștîndu-și parcă și mai puternic degetele pe patul revolverului. Sînt cu ochii ațintiți pe ei.

În vremea aceasta, Scatiul și Babușcă priveau înciudați în fața lor. Deodată, la un cot al canalului, în fața bărcii cu motor răsări trunchiul uscat al unei sălcii uriașe, aplecate peste canal. Crengile ei groase, albcenușii, se desfăceau ca niște brațe scheletice la vreo doi metri deasupra canalului.

Barca cu motor zbura ca o săgeată spre ea.

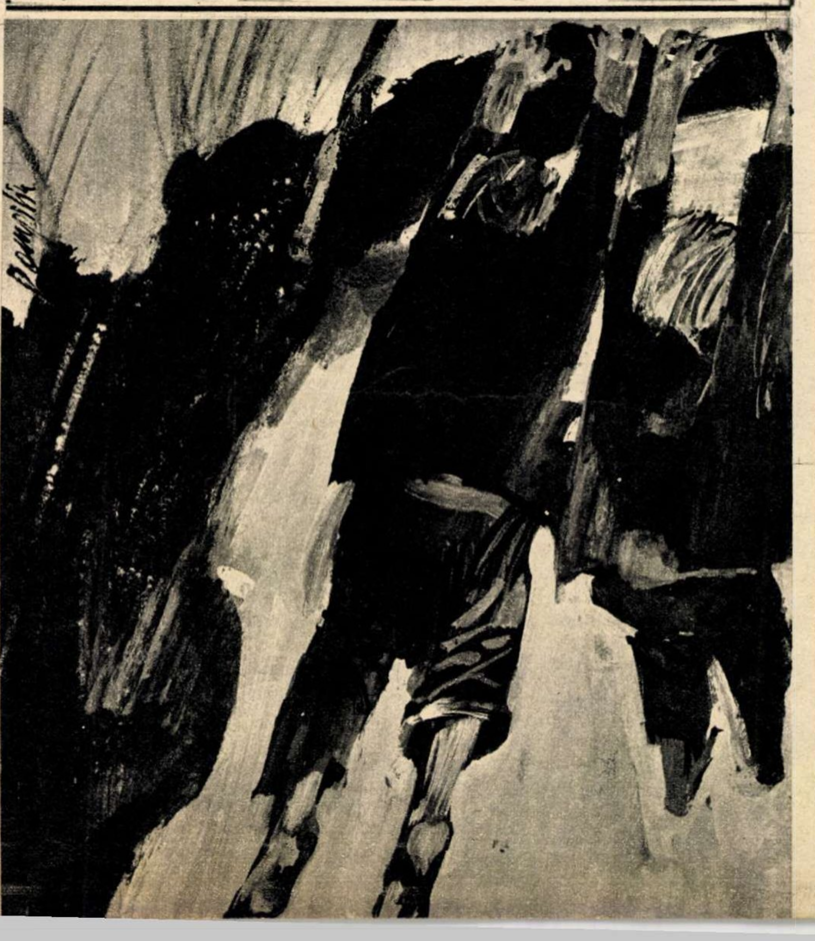

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

ROMAN FOILETON

— Atenție, Babușcă! ciocăni repede Scatiul în tăblia bărcii. Sărim! Ești gata?

Crengile groase ale sălciei se apropiau.

— Gata, Scatiule!

De îndată, Scatiul întoarse capul și privi peste umărul slăbănogului care manevra volanul undeva, în urma bărcii cu motor.

— Miliția! strigă el bucuros. Uite miliția!

Falsul șofer se întoarse fulgerător cu revolverul în mînă în direcția în care privea Scatiul.

În clipa următoare, scoțînd un urlet înfiorător, zbură din barcă și scăpînd revolverul din mînă dispăru în adîncuri.

Barca cu motor trecu ca un glonț pe sub cei doi băieți care atîrnau acum deasupra canalului de crengile groase ale sălciei și după ce mai zbură încă cîțiva metri se opri într-un vîrtej de apă înspumată.

Șocul pe care îl primise falsul șofer, izbindu-se de cei doi băieți care săriseră de pe botul bărcii cu motor și se agățaseră de crengile sălciei, fusese năprasnic.

După cîteva clipe de zăpăceală, slăbănogul sări de la volan și ridicînd o pușcă de vînătoare, de undeva din barcă, o duse la ochi.

— În apă, Babușcă! strigă Scatiul, dîndu-și drumul din salcie și căzînd ca un bolovan în adîncurile canalului. Babușcă îl urmă. Era și timpul. O bubuitură puternică de armă cutremură canalul, și un nor de fum alb îl învălui pentru o clipă pe slăbănogul care trăsese în băieți.

Alicele șfichiuiră văzduhul și se pierdură cu un vuiet răgușit prin frunzișurile pădurii inundate.

În clipa aceea, falsul șofer apăru la suprafața apei, și agățîndu-se de rădăcinile unei sălcii, strigă cu un glas speriat și pițigăiat:

— Barca... mă înec... Barca...

Slăbănogul azvîrli pușca și se repezi la volan. Peste cîteva clipe falsul șofer, cu hainele șiroind de apă se rostogolea în barcă.

— Unde sînt? Unde sînt? strigă el, scuipînd ceva din gură... S-au agățat de salcia asta... unde sînt?!!

Biju îl ajută să se ridice în capul oaselor.

— Am tras în ei cu amîndouă țevile deodată... s-au prăbușit ca două pietre aici... Cred că i-am curățat, șefule!

Celălalt își șterse cu palma șuvițele de apă care îi șiroiau pe față și își aruncă în fugă privirile pe malul liniștit și tăcut.

— Nu se aude nimic, nici pe canal... și nici printre sălcii, murmură el... Nici o mișcare... Frumoasă ispravă am făcut, Bijule! Acum să vedem pe unde scoatem cămașa cu domnul Friedrich.

Și totuși, Scatiul și Babușcă erau aici la un pas de ei, urmărindu-i pe cei doi bandiți în tăcere

(VA URMA)

ACTUL FINAL AL CUPEI Cutezătorii LA FOTBAL

Și acum, după cum v-am promis, revenim cu amănunte. Cu secvențe spicuite din acest mult așteptat act final al primei ediții a **Cupei «Cutezătorii» la fotbal.**

DE CE LA «DINAMO»?

Știti (ați aflat din numărul trecut al revistei), că meciurile s-au disputat în zilele de 6 și 7 noiembrie a.c. pe stadionul clubului sportiv «Dinamo» din București. De ce la «Dinamo» și nu în altă parte? Pentru că tovarășii de la Clubul formației campioane ne-au răspuns cu multă solicitudine la rugămintea noastră de-a ne sprijini în buna desfășurare a ultimului act al competiției, oferindu-ne cazare pentru cei 75 copii și 5 antrenori și teren pentru cele patru meciuri. În plus chiar, conducerea clubului a luat măsurile necesare pentru ca meciul din finală să se desfășoare pe terenul mare, în deschiderea meciului de rugbi din divizia A (televizat) dintre formațiile «Dinamo» și «Grivita Roșie».

Încă o dovadă în plus (pe lîngă altele, pe care le-am mai primit și cu alte prilejuri), că aici, la «Dinamo», sînt tratați cu atenție și copiii, nu numai sportivii maturi.

ȘI TIMPUL

Dar nu numai «Dinamo» ne-a ajutat, ci și... timpul. Nu știm ce curent de aer, cald și uscat, venit din sud-est, a șters bine și frumos cerul pînă l-a făcut de-un albastru curat, a tocit dinții gerului, a uscat apa de pe gazon și din pămînt. Mă rog, o întreagă și completă toaletă, încît toate meciurile s-au putut desfășura apoi în condiții excelente.

ULTIMUL BARAJ

E vorba despre ultimul meci din sferturile de finală, dintre echipele **«Sportul»** din Bogdănești-Bacău și **«Pandurii»** din Bărbuceni-Vîlcea, cu care a debutat acest ultim act al competiției noastre. Cine se va califica în semifinale? Băcăoanii sau vîlcenii? După cîteva minute doar de la primul fluier al arbitrului, lucrurile se limpezesc. Vîlcenii sînt net superiori. Golurile «curg» unul după altul. Totuși băcăoanii luptă cu multă ambiție. Și-n prima, și-n cea de-a doua repriză. Și reușesc ceea ce puțini mai sperau: să marcheze golul de onoare. Rezultat final: 4—1 pentru vîlceni.

JOCUL... SORȚILOR

Sorții... trași din căciulă (la modul [illegible]) au decis cele două meciuri ale semifinalei astfel: **«Speranța»** din Valea Dragului-Ilfov cu **«Viitorul»** din Cungrea-Olt și **«Pandurii»** din Bărbuceni-Vîlcea cu **«Voința»** din Chiheriu de Jos-Mureș.

«Dacă am fi picat noi cu cei din Mureș!» — au exclamat, prompt, oltenii, uitîndu-se cu jind la mărunțeii componenți ai echipei «Voința». Vîlcenii însă jubilau, în timp ce jucătorii **«Speranței»**, tăcuți și reținuți ca de obicei, se străduiau să nu-și trădeze în nici un fel emoțiile (pe care aveau să le recunoască la sfîrșitul competiției).

Și au urmat apoi 120 de minute de fotbal în toată legea. Mingea a fost disputată, în ambele meciuri, c-o ardoare deosebită. Mai ales în meciul dintre mureșeni și vîlceni, un meci ca între pitici și goliați. Ambițioși, excelent pregătiți din punct de vedere tehnic și tactic, dar mai ales psihic, mureșenii au bătut tot timpul, pînă în ultima clipă, la porțile imposibilului. Și mai bine de un sfert de oră s-a crezut că vor reuși, mai ales că ei au fost cei care au deschis scorul. Ce poți să faci însă cu tehnica, cu tactica, cu ambiția cînd adversarul îți șutează de la 20 de metri pe sus și cînd nici unul dintre ei, din cauză de înălțime, nu poate ajunge mingea! Nici portarul măcar... Așa că scorul final... 4—1 pentru vîlceni.

Cît privește celălalt meci, **«Speranța»** din Valea Dragului-Ilfov i-a învins pe cei din Cungrea-Olt cu sobrietate și categoric, marcînd 3 goluri și neprimind nici unul.

UN MECI DE ZILE MARI

Așa a fost apreciat — în unanimitate de către toți spectatorii prezenți la ora aceea în tribunele stadionului «Dinamo» (în așteptarea disputei ruigbistice dintre «Dinamo» și «Grivita Roșie»), ultimul meci al competiției noastre dintre **«Speranța»** din Valea Dragului și **«Pandurii»** din Bărbuceni-Vîlcea. Și zău că pe bună dreptate! Pentru că s-a putut vedea și admira tot ceea ce s-a văzut și s-a admirat la oricare dintre meciurile disputate în fierbintea vară fotbalistică a lui '70, în Mexic. Doar atît că «eroii» erau, de data aceasta, mult mai mici. Unii dintre ei chiar sub 1,50 m. Dar asta a contribuit, de fapt, la creșterea farmecului meciului și-a interesului spectatorilor față de el și de ei.

Vîlcenii deschid scorul. Ilfovenii însă

Fotografii: Gr. PREPELIȚĂ

nici nu se clintesc, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Continuă să joace la fel, adică cu hotărîre și cu mult... cap. Și după numai cîteva minute doar, egalează. Apoi...

Apoi, cu toată lupta disperată a vîlcenilor, prinde să «plouă» în poarta lor. Șapte goluri în 60 de minute, unul mai frumos decît altul. Șapte goluri, dintre care cinci marcate de ION P. JEAN, un autentic talent, revelația competiției noastre, am putea spune. Dar, spre cinstea lor, vîlcenii mai reușesc să marce și ei încă două goluri. Scor final, deci: 7—3 pentru «**Speranța**» din Valea Dragului-Ilfov

UN BALON... ISTORIC

Istoric, într-adevăr. Fără nici o exagerare. Și veți fi de acord cu noi dacă vă vom spune că «**Balonul de aur**» cu care a fost distinsă echipa învingătoare — «**Speranța**» din Valea Dragului-Ilfov — are pe el autografele ORIGINALE ale unor celebri jucători și antrenori din toată lumea, printre care Eusebio, Di Ștefano, Herera și alții. Și pentru că tot veni vorba despre distincții, să vă spunem cîteva cuvinte și despre premii: membrii celor două echipe, «**Speranța**» și «**Pandurii**», clasate pe locul unu și, respectiv doi, au fost îmbrăcați de sus pînă jos în echipament sportiv oferit de către revista noastră; în plus, pe lîngă cupă, campionii au mai primit și cîte un ceas de mînă. Nu au fost uitați nici antrenorii celor două echipe: primul primind o trusă stilou «Parker»

*

Și acum, punct! Și... cortina!

Ba nu! Mai așteptați! Înainte de a pune acest mare punct după această primă ediție a **Cupei «Cutezătorii» la fotbal,** ne permitem să vă facem, tuturor, o invitație pentru viitor. Pentru un viitor foarte apropiat:

Pregătiți-vă — fizic, tehnic, tactic, sufletește și cum mai știți și mai credeți voi, pentru noua ediție a cărei regulament, mult îmbunătățit pe baza propunerilor voastre, va apărea într-unul din numerele din luna ianuarie 1972 ale revistei noastre.

C. PĂLTINEANU

Din colțul tribunei

LA CĂDEREA CORTINEI

La finala primei ediții a «Cupei Cutezătorii» la fotbal, competiție rezervată pionierilor și școlarilor de la sate, totul a avut un aer sărbătoresc: soarele de toamnă a dat văzduhului transparențe de culoarea mierii, iar gazonul de pe stadionul «Dinamo» din București părea un imens dreptunghi de pluș, de un verde primăvăratic, pregătit parcă anume pentru meciul decisiv.

Dintre «sutele de catarge» — peste 150 de echipe pornite să cîștige mult rîvnitul trofeu «Balonul de aur» oferit de revista «Cutezătorii» — la țărmul... finalei au ajuns «Pandurii» din Bărbuceni-Vîlcea și «Speranța» din Valea Dragului — Ilfov. Și iată că, în lumina generoasă a soarelui, am văzut un fotbal pe care și l-ar dori multe echipe de prestigiu.

Am văzut goluri multe — aproape la 5 minute unul —, goluri din centrări splendide sau din șuturi de la distanță cu boltă, care ar fi pus în dificultate chiar pe Răducanu sau Iașin. Am văzut «bare» splendide și goluri ricoșate din ele, încît plasa abia s-a mișcat, ca în finala «Mondialelor '66» de pe Wembley dintre echipele Angliei și R. F. a Germaniei, la mult discutatul gol trei al englezilor. Am văzut faze spectaculoase, atît de spectaculoase încît vîrstnicii, veniți pe stadion pentru meciul de rugbi care urma, doreau ca «meciul puștilor» să se prelungească la infinit. Am văzut seriozitate și rîvnă, entuziasm și ardoare, recunoașterea cinstită a greșelilor și un fotbal fără nici o duritate, sau altfel spus, un fair-play cum numai gingășia primilor ani de viață îl poate genera. Și am văzut — poate fără să ne dăm seama acum — cîțiva viitori Lucescu, Dobrin, Dumitrache, Neagu sau Dembrovschi.

Au învins pionierii din Valea Dragului, care sînt mîndri că celebrul Voinescu este din satul lor? Nu numai ei! A învins, mai ales, fotbalul pionieresc de la sate, această primă ediție a Cupei «Cutezătorii» fiind un triumf al ideii că și în satele noastre se poate face sport de calitate.

SEVER NORAN

CÎTEVA PĂRERI

Dumitru Toma, fundaș «**Sportul**» din Bogdănești, Bacău: «Competiția aceasta ne-a dat prilejul să ieșim din anonimat. Pentru prima oară s-a vorbit despre noi în așa fel încît a aflat o țară întreagă. Nu știu dacă ne puteți înțelege, dar pentru noi asta este o realizare uriașă».

Ion Popa, căpitanul echipei «**Pandurii**» din Bărbuceni-Vîlcea: «Niciodată n-am avut o posibilitate mai bună decît aceasta, oferită de Cupa «Cutezătorii» la fotbal, de a forma un colectiv deosebit de unit. Mai unit decît oricare dintre clasele din școala noastră...»

Ion P. Jean, extremă, «**Speranța**» din Valea Dragului-Ilfov: «Îmi place foarte mult fotbalul și simt că am ceva talent în acest sport. Cupa «Cutezătorii» a însemnat pentru mine primul prilej de afirmare în public».

Victor Marinovici, profesor de istorie, antrenorul echipei «**Sportul**» din Bogdănești–Bacău; «Inițiativa revistei «Cutezătorii» de-a organiza o competiție de fotbal rezervată exclusiv pionierilor si scolarilor de la sate mi se pare un gest nobil față de acești copii care, de ce n-am spune-o, cînd e vorba de întreceri republicane (de orice fel ar fi acestea) sînt handicapați de colegii lor de la oraș, mai bine pregătiți, cu mai multe posibilități».

Dumitru Predescu, arbitru: «Extraordinară inițiativă! Și pe deasupra și reușită. Merită dusă mai departe. Atît în numele copiilor de la sate, cît și în acela al fotbalului».

ZIARUL ȘI POVESTEA LUI

(urmare din pag. 10–11)

un rol foarte important în dezvoltarea culturii, în făurirea conștiinței naționale și sociale, cu toate împrejurările nefavorabile în care apărea. Progresele înregistrate, totuși, de publicațiile periodice în a doua jumătate a secolului al XIX-lea și în primele decenii ale secolului actual se datoresc unui impresionant număr de ziariști democrați, devotați intereselor poporului muncitor român. În acțiunea lor, aceștia au fost ajutați de muncitorii tipografi, care au fost, întotdeauna, un detașament de frunte al luptei de clasă din țara noastră. Hotărîți să pună temeliile organizării clasei muncitoare românești, tipografii au scos la lumină, cu mijloace proprii, în anul 1865, publicația «**Tipograful Român**», urmată în 1869 de «**Analele tipografice**» și în 1872 de «**Uvrierul**». În acelasi an, ca urmare a faptului că luase ființă «Asociația generală a tuturor lucrătorilor din România», a apărut publicația «**Lucrătorul român**».

Acestor începuturi grele, i-au urmat din ce în ce mai multe publicații progresiste. Vă amintiți, desigur, de recenta zi sărbătorească în care s-au aniversat 90 de ani de la apariția revistei «Contemporanul» (1881, la Iași, sub conducerea ziaristului militant Ion Nădejde). Numeroase au fost publicațiile scoase, de cele mai multe ori în ilegalitate, în condiții primejdioase, de ziariștii și tipografii comuniști din țara noastră.

Adevărata epocă de înflorire a presei românești a început îndată după data eliberării, 23 August 1944. Astăzi, zeci de cotidiene, sute de reviste săptămînale și lunare, redactate și tipărite în București și în zeci de orașe de pe întinsul țării, în tiraje uriașe, așază România Socialistă printre primele țări din lume în ce privește densitatea publicațiilor periodice tipărite, în raport cu numărul locuitorilor.

Toate ziarele noastre, toată «presa tipărită», de la prestigioasa «Scînteia», pînă la numeroasele publicații pentru tineret și copii, prin legătura strînsă cu cititorii ei de toate vîrstele, contribuie la răspîndirea culturii, la întărirea educației socialiste, pentru construirea societății socialiste multilateral dezvoltate.

Cutezătorii 46

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — **BUCUREȘTI**
Căsuța poștală 4132
Telefon 176010 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU

REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA

ADMINISTRAȚIA:
EDITURA SCÎNTEII;

TIPARUL:
C.P.C.S.

REDACTOR ARTISTIC
VINTILĂ MIHĂESCU

TEHNOREDACTOR
ROZALIA BARANY

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS
DESENATE DE CITITORI

COMOARA

SCENARIU ȘI DESEN:
IULIAN CÂMPEANU

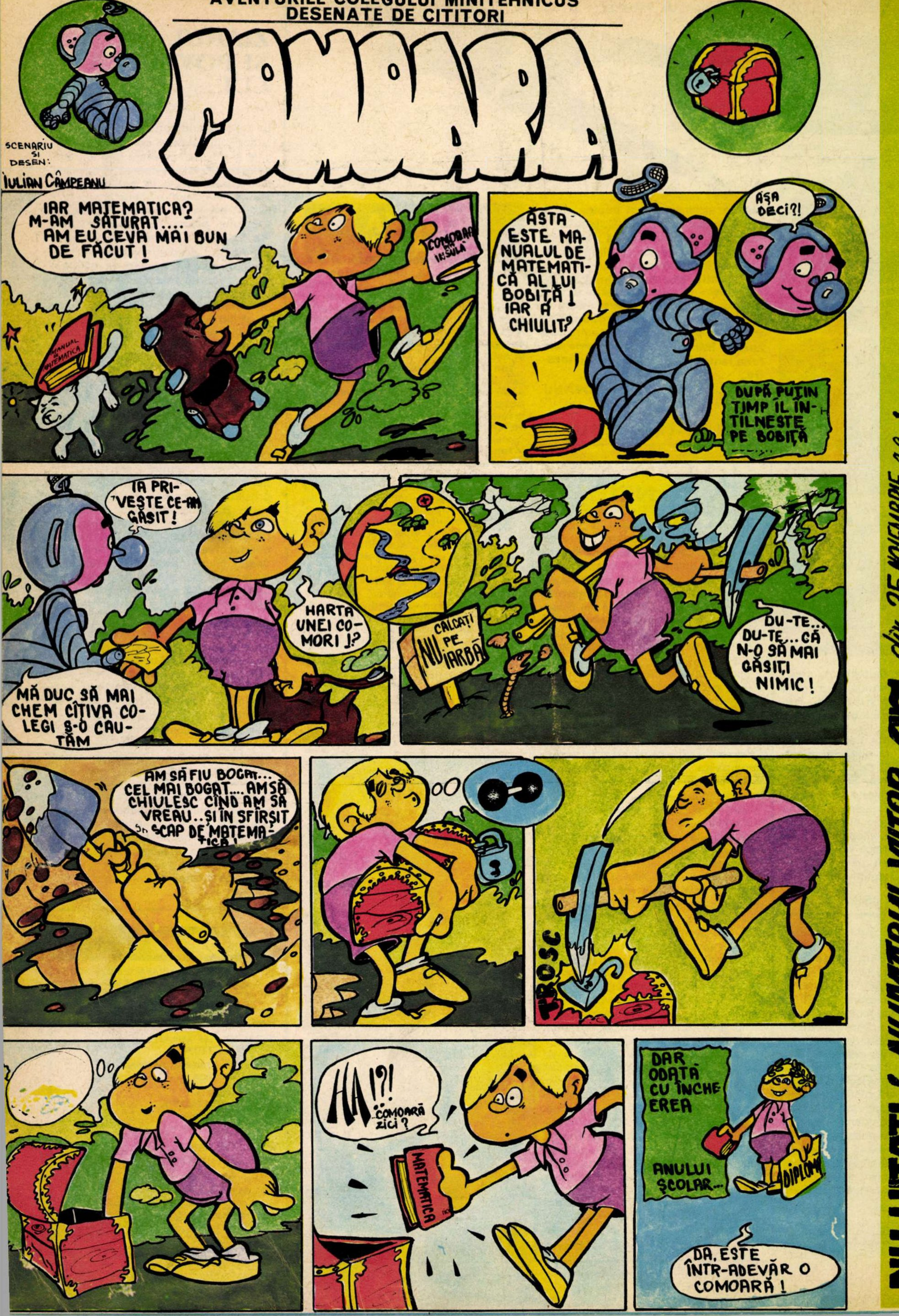
IAR MATEMATICA? M-AM SĂTURAT..... AM EU CEVA MAI BUN DE FĂCUT!
COMOARA DIN INSULĂ
MANUAL DE MATEMATICA
ĂSTA ESTE MANUALUL DE MATEMATICĂ AL LUI BOBIȚĂ! IAR A CHIULIT?
AȘA DECI?!
DUPĂ PUȚIN TIMP ÎL ÎNTÎLNEȘTE PE BOBIȚĂ
IA PRIVEȘTE CE-AM GĂSIT!
HARTA UNEI COMORI!?
MĂ DUC SĂ MAI CHEM CÎTIVA COLEGI Ș-O CĂUTĂM
NU CALCAȚI PE IARBĂ
DU-TE... DU-TE... CĂ N-O SĂ MAI GĂSIȚI NIMIC!
AM SĂ FIU BOGAT... CEL MAI BOGAT.... AM SĂ CHIULESC CÎND AM SĂ VREAU.. ȘI ÎN SFÎRȘIT SCAP DE MATEMATICĂ!
TROSC
HA!?! ...COMOARĂ ZICI?
MATEMATICA
DAR ODATĂ CU ÎNCHEEREA ANULUI ȘCOLAR...
DIPLOMĂ
DA, ESTE ÎNTR-ADEVĂR O COMOARĂ!

NU UITAȚI! NUMĂRUL VIITOR 47, din 25 NOIEMBRIE a.c.! O REVISTĂ SCRISĂ și DESENATĂ de CITITORII EI

„OPERAȚIUNEA „Cutezătorii”

ASIGURAȚI-VĂ DIN TIMP PRIMIREA ACESTUI NUMĂR EXCEPȚIONAL,
REDACTAT ÎN ÎNTREGIME DE VOI.

108

Cutezătorii

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ
DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
AL
ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

47

JOI,
25 NOIEMBRIE
1971,
ANUL V (218)
16 PAGINI,
1 LEU

Exceptional!
Acest număr
este scris
și ilustrat
în întregime
de
cititori!

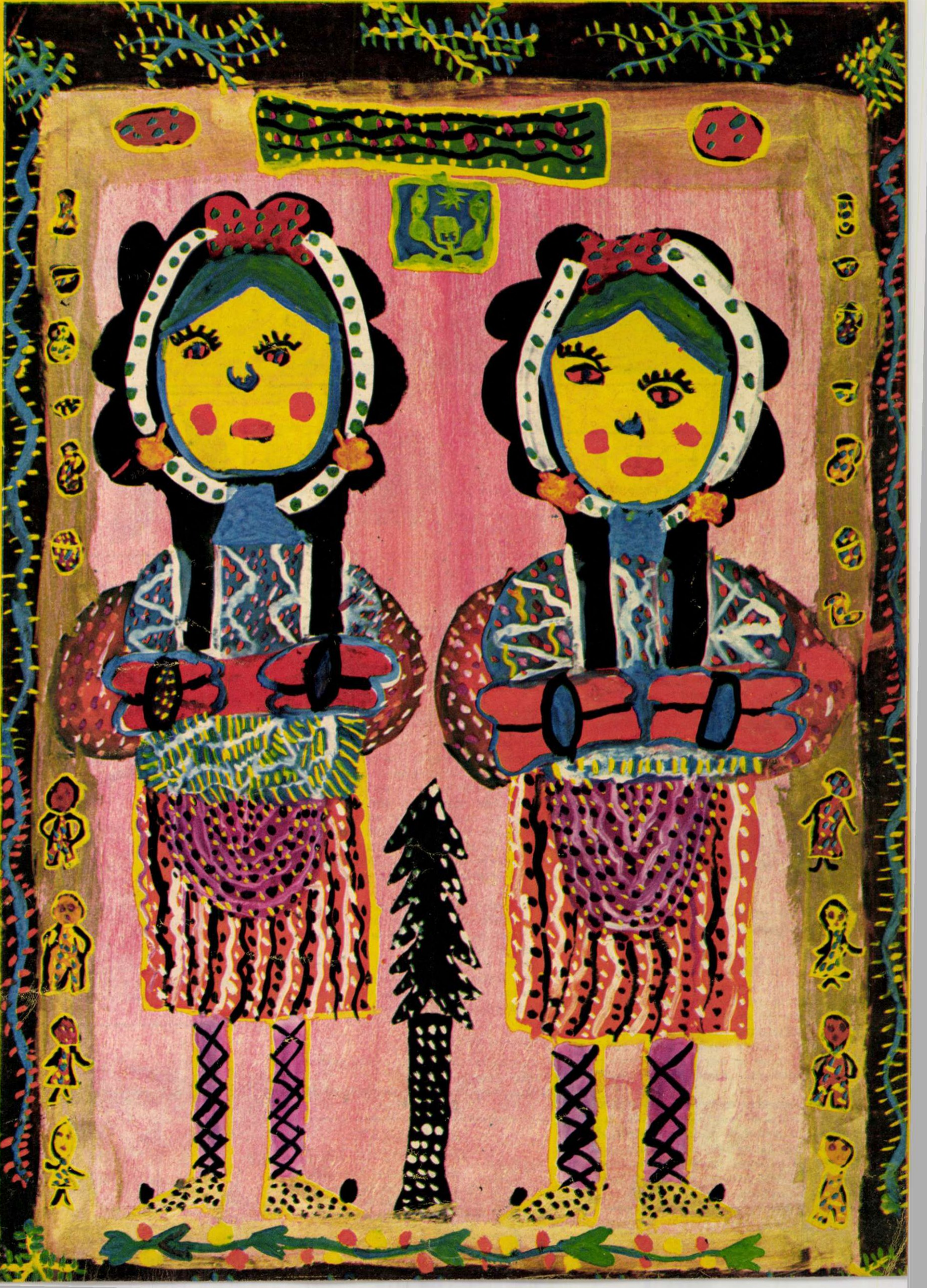

«SURORILE» DESEN DE
DRAGOMIR BOMBONICA,
CL. a III-a
VULTUREȘTI,
ARGEȘ

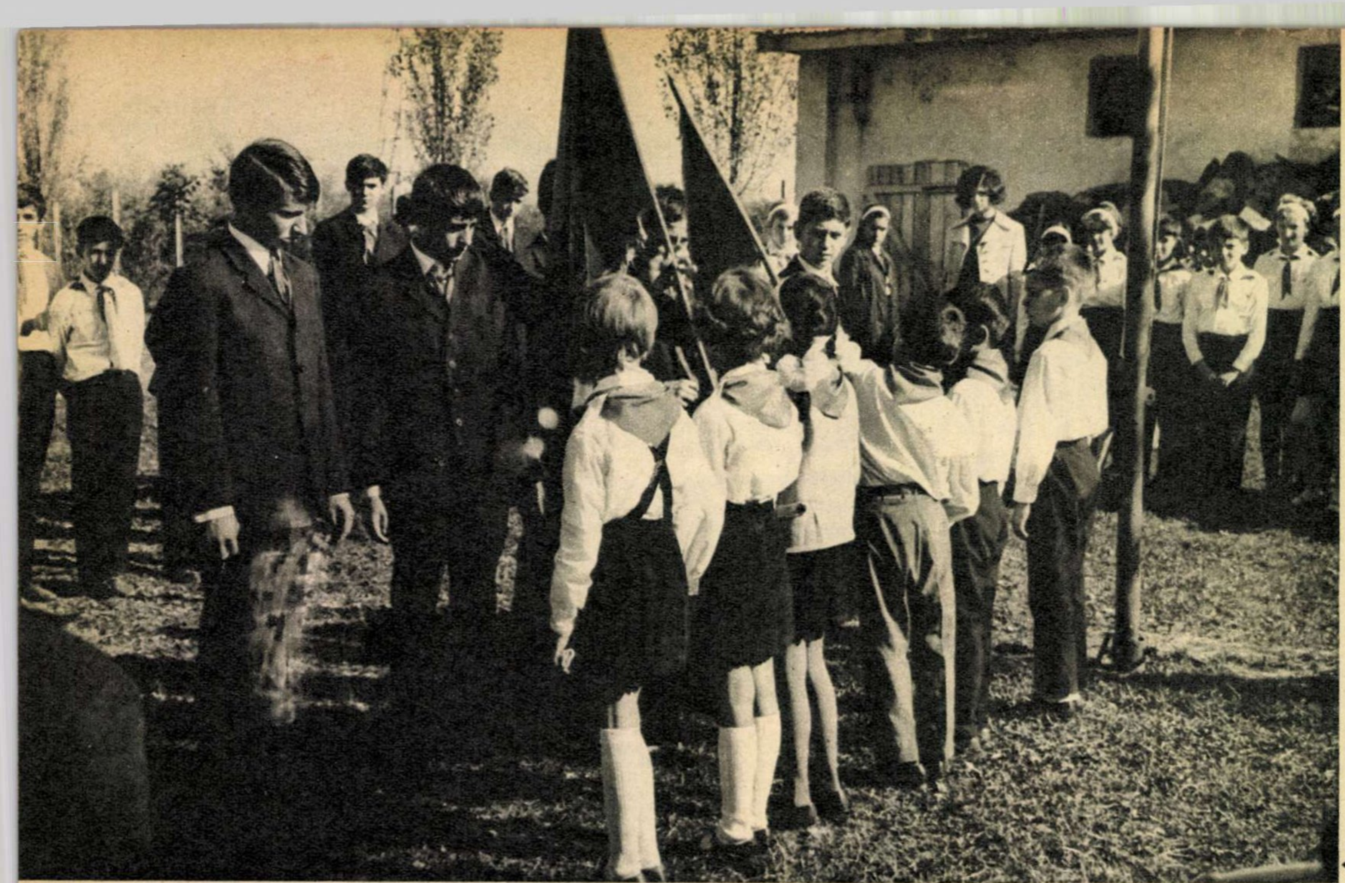

Mîndrie

O dimineață însorită de octombrie. Pe străzile cartierului muncitoresc Balta Sărată, apar încă de dimineață primele grupuri de pionieri. Toți se îndreaptă spre Școala generală nr. 1, unde vor sărbători un dublu eveniment: primirea în organizație a colegilor lor din clasa a II-a și intrarea în U.T.C. a elevilor din clasele a VIII-a.

Adunați în curtea școlii, pionierii așteaptă cu emoție începerea festivității. Comandanta unității, pioniera Irina Voicescu, dă raportul comandantului-instructor de unitate. Urmează solemnitatea predării drapelelor și însemnelor pionierești de către elevii claselor a VIII-a. «*Toate activitățile pionierești la care am luat parte în cei cinci ani de pionierat vor rămîne pentru noi amintiri de neuitat*», sînt cuvintele cu care fostul comandant al detașamentului clasei a VIII-a, vorbind în numele colegilor, s-a despărțit de organizația de care vor rămîne legați sufletește întotdeauna. «*Pășim cu emoție și bucurie în unitatea de pionieri a școlii noastre și vă promitem că vom respecta recomandările și îndemnurile voastre*» — au răspuns cei mai tineri pionieri ai școlii. Și nimeni dintre cei de față nu ne-am îndoit că, într-adevăr, ei vor face totul pentru a cinsti cum se cuvine numele de pionier.

ELISABETA ZELEMAK,
cl. a VII-a, Caransebeș

Dacă doriți,
VIZITAȚI-NE !

Muzeul școlii noastre numără peste 1100 de obiecte adunate și identificate de noi, pionierii.

Obiectele reflectă aspecte din cele mai vechi timpuri ale vieții locuitorilor de pe aceste meleaguri. Amintim cîteva: o colecție de peste 25 de ceasuri; alta de arme vechi; un lanț cu care erau legați țăranii de către boieri; o stemă de dimensiuni apreciabile (1 m², din fier , de pe timpul lui Gh. Doja; o străbunică a bicicletei din anul 1870; obiecte de ceramică mai noi, unelte agricole, o colecție de felinare etc.

Întrucît fabrica manufacturieră de coșuri din satul nostru este vestită în toată lumea, muzeul nostru deține, bineînțeles, și o colecție de împletituri din cele mai vechi timpuri.

Vă așteptăm.

ROLAND SCHMIDT și VERNER HERZ
cl. a VII-a, comuna Frumușeni,
jud. Arad

a
ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

LA REVEDERE, PIONIERIE!
PIONIERIE, BINE TE-AM GĂSIT!

Mă gîndeam cu emoție la ziua în care urma să fiu primită în Organizația pionierilor. Mi-am pregătit cu grijă noua mea uniformă și, în așteptarea clipei mult visate, mi se părea că timpul trece prea încet. Dar iată că a sosit și ziua de care-mi voi aminti cu drag întotdeauna.

Împreună cu colegii mei, îmbrăcați și ei de sărbătoare, am luat loc în bănci. Alături de noi erau elevii clasei a VIII-a: ei urmau să devină utecişti. Cînd s-a dat comanda pentru aducerea drapelelor, eram atît de emoționată că îmi era frică să nu încep să plîng. Am depus legămîntul și am primit cravatele de pionieri. Ne simțeam atît de mîndri. Pentru părinții noștri, care erau și ei la fel de emoționați, pregătisem un scurt program artistic.

A fost o zi foarte frumoasă.

CONSTANȚA ISPAS,
cl. a III-a, Vulcan,
jud. Hunedoara

SCRISOAREA
SĂPTĂMÎNII

Trebuie să mărturisesc că, indiferent dacă aceste rînduri vor vedea sau nu lumina tiparului, dacă vor ajunge sau nu vreodată sub ochii cititorilor, mă gîndesc în aceste clipe la voi, la toți copiii răspîndiți pe întreg cuprinsul țării.

Şi, chiar fără a avea o hartă în fața ochilor, am senzația că privirile îmi alunecă de-a lungul acelui contur atît de binecunoscut nouă tuturor, îmbrățișează piscurile Carpaților și după ce se pierd pe întinderea cîmpiilor țării, se scaldă în valurile înspumate ale mării, adică oriunde,acolo unde vă puteți găsi, atunci cînd eu scriu aceste rînduri.

Îmi mai imaginez apoi o redacție pe care mii de fire o leagă de toate colțurile țării, în care domnește o atmosferă de muncă febrilă. Este, desigur, redacția revistei «Cutezătorii», care a ținut să ne facă una dintre cele mai frumoase surprize inițiind acțiunea « O revistă scrisă și ilustrată de cititori».

Salut cu bucurie această inițiativă deosebit de valoroasă, felicit din toată inima colectivul redacțional și îmi exprim convingerea că numărul scris și ilustrat în întregime de cititori va fi poate unul dintre cele mai frumoase și mai interesante numere. Sînt sigur că la ora cînd scriu aceste rînduri, pe masa redacției au și sosit sute de scrisori prin care vă exprimați bucuria și entuziasmul de a contribui efectiv la elaborarea publicației pe care Consiliul Național al Organizației Pionierilor o editează pentru pionieri și școlari.

Îmi exprim convingerea că fiecare dintre noi va contribui cu ce are mai bun și mai frumos, mai demn de a fi cunoscut de către toți ceilalți cititori ai revistei.

Şi îmi mai permit să sper că, în cazul unei reușite depline, membrii colectivului redacțional al revistei vor fructifica și pe viitor, în acest mod. creațiile valoroase primite de la cititori.

STEFAN TIȚĂ.
Corespondent special al revistei noastre
Liceul «Dragoș Vodă»,
Cîmpulung-Moldovenesc, județul Suceava

DEPĂNUŞAT
DE PORUMB LA C.A.P ▶
Foto: Viorel Polexici,
cl. a VIII-a, comuna Grabăț,
județul Timiș.

DE LA COMUNIŞTI ÎNVĂŢĂM CUTEZANŢA

CEL MAI MARE PRIETEN ŞI ÎNDRUMĂTOR AL NOSTRU

Eu ştiu, iubite cititor, un comunist iubit de milioane de oameni.

Eu ştiu, iubite cititor, un comunist care viaţa întreagă a muncit şi munceşte neobosit din zori pînă în noapte.

Eu ştiu, iubite cititor, un comunist pe care îl port în suflet, faptele lui mă călăuzesc ceas de ceas, zi de zi.

Muncitori, ţărani, oameni de ştiinţă şi artă, utecişti, pionieri, îl au mereu alături, îi ascultă îndemnul şi sfatul.

L-am văzut în fabrici şi uzine, în cooperative agricole de producţie, alături de lucrătorii pămîntului. L-am văzut în fiecare colţ de ţară. Şi, l-am văzut şi atunci cînd puhoaiele apelor tulburi se năpusteau asupra bunurilor noastre. L-am simţit aproape şi greul ne-a fost mai uşor. Fapta şi munca sa, gîndul său drept ne sînt steag. Steagul progresului, al muncii neobosite, al voinţei, al abnegaţiei, al cutezanţei, al fericirii noastre.

Eu ştiu, iubite cititor, un comunist iubit şi respectat în lumea întreagă. Fiecare locuitor al Terrei îl ştie şi-i preţuieşte munca şi lupta fără odihnă pentru ca pacea să domnească pe pămînt.

Eu ştiu, iubite cititor, un comunist cu ochi scînteietori şi suflet mare. E comunistul cel mai drag, e comunistul cel mai scump nouă, e comunistul neînfricat, cutezător şi dîrz. E conducătorul Partidului Comunist Român, al României Socialiste, este cel mai mare prieten şi îndrumător al nostru — tovarăşul Nicolae Ceauşescu.

CLEOPATRA LORINŢIU,
cl. a VII-a, Liceul nr. 1,
Bistriţa

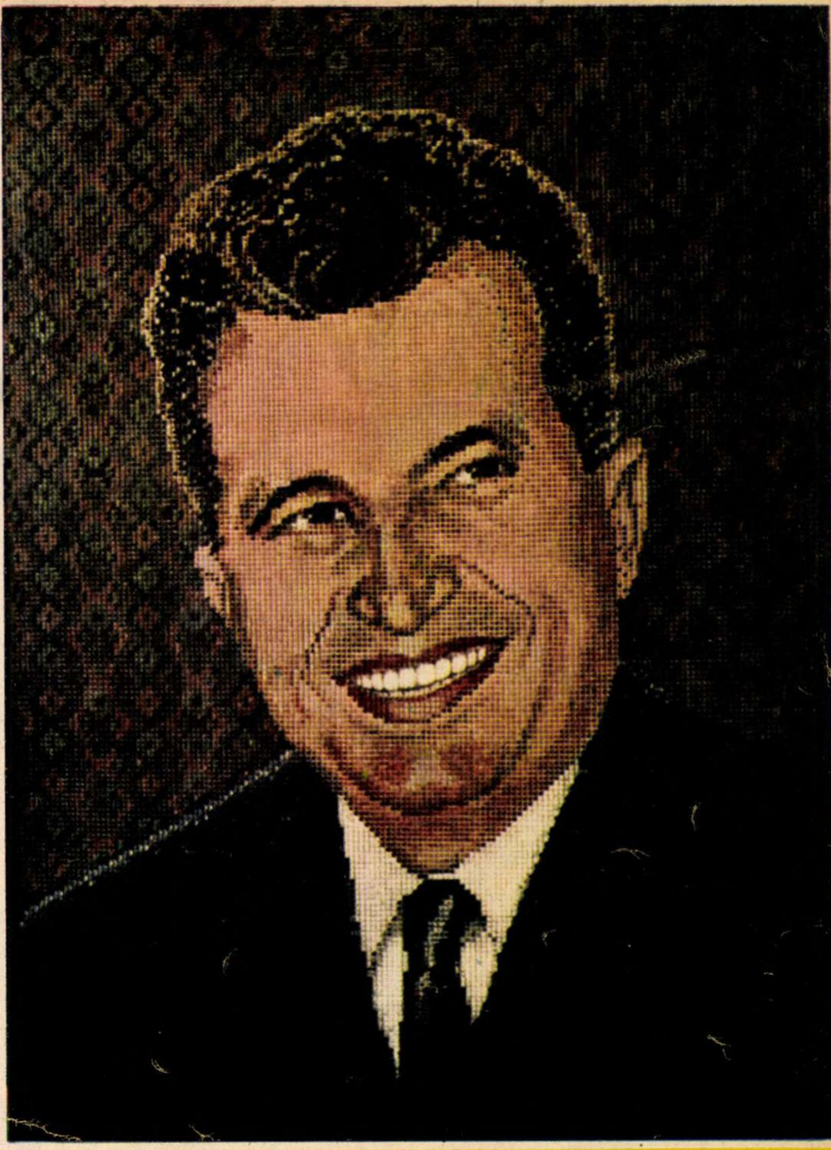

PORTRETUL TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU

Mozaic realizat în cadrul cercului de arte plastice, Casa pionierilor, Oraviţa.

„PRIMA ZI DE PIONIER" ▲

Cercul foto, Casa pionierilor, Rădăuţi

* * *

„SĂRBĂTOARE"

GEORGE DRAGOMIRESCU, cl. a V-a,
Palatul pionierilor, Bucureşti. ▶

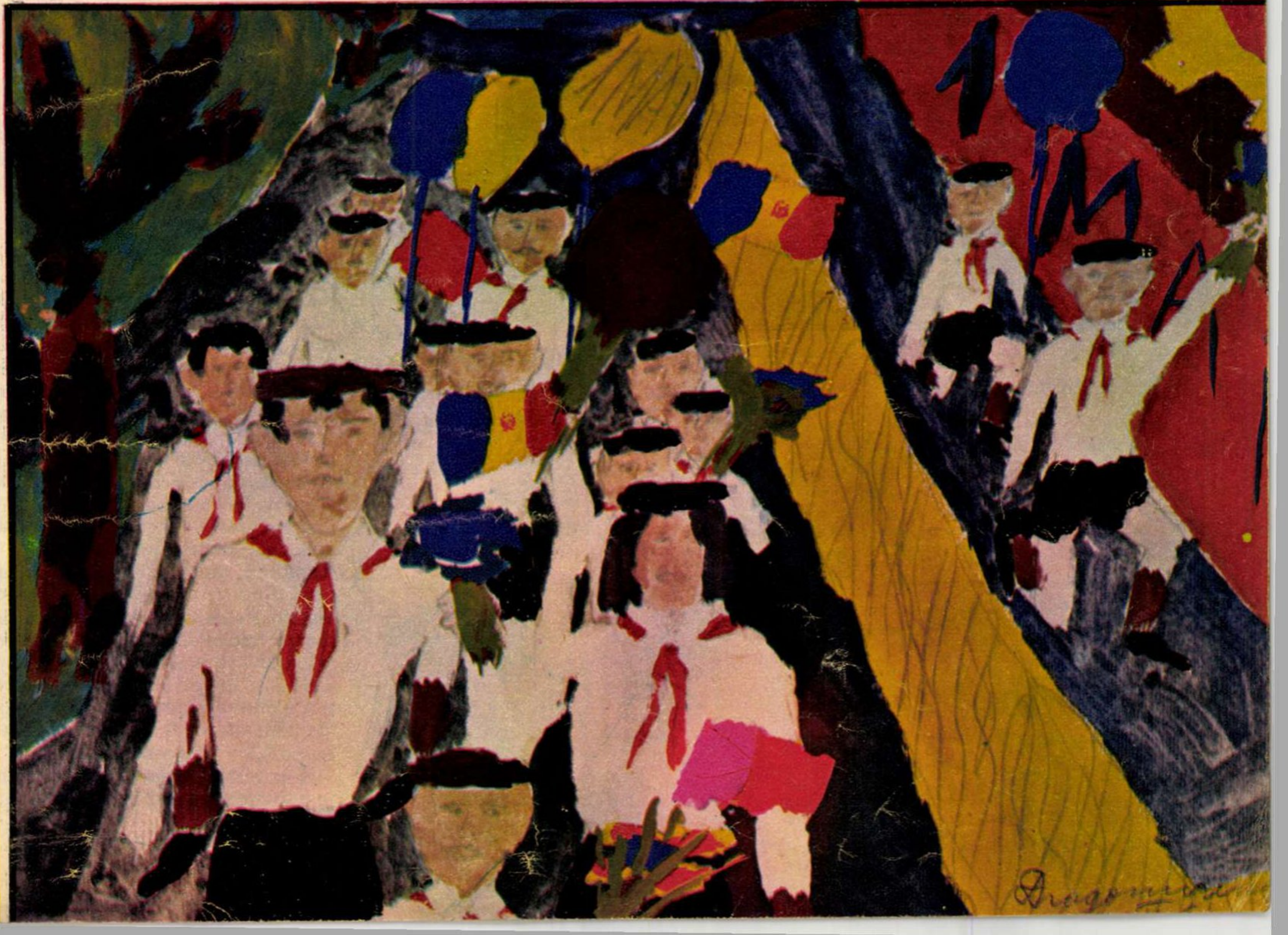

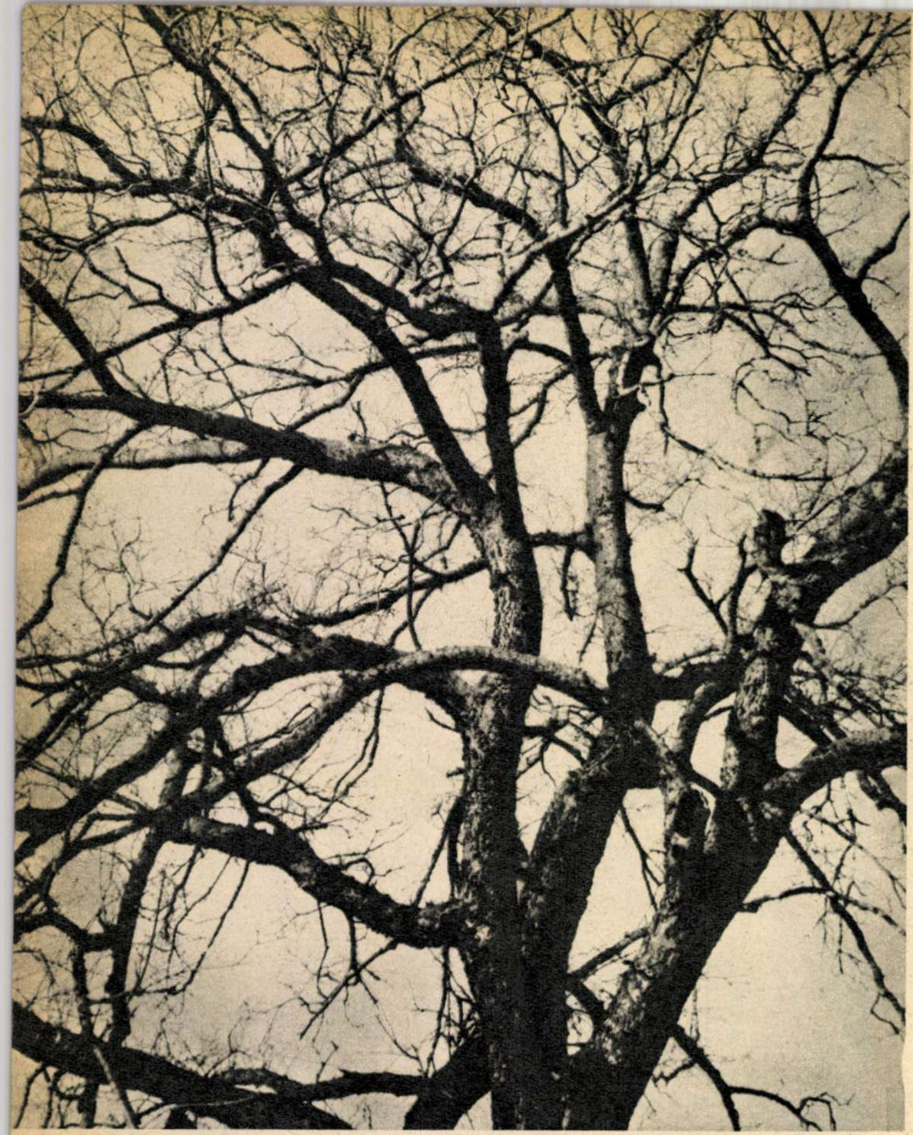

DANTELĂRIE

Foto: **GHEORGHE MAIDAN, cl. a VII-a, Băicoi, județul Prahova**

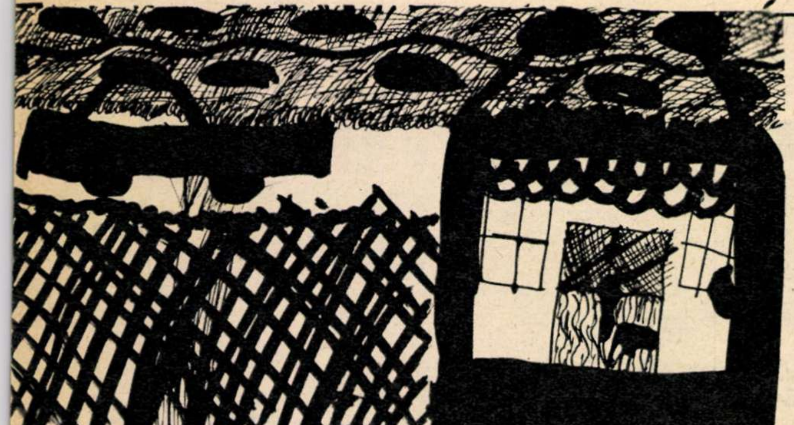

COMPOZIȚIE

Desen: **CRISTINA SUȘALĂ**

NR
DRUBETA
NR
DRUBETA

ÎN RADĂ

Foto: **GABRIEL LUCIU**

ROZETA SĂPTĂMÎNII

Aniversare

Cînd spunem numele Elena Ilian ne gîndim la cea mai devotată profesoară care a activat la școala din Brazi. Generații întregi de absolvenți țin să-i mulțumească din inimă pentru modul în care ne-a educat în spiritul dragostei de patrie. Cînd vîrsta pensionării a despărțit-o de elevii săi dragi, tovarășa Elena Ilian împlinea tocmai 25 de ani de activitate ca profesoară la școala din Brazi. Noi, încă o dată, îi mulțumim pentru munca și pasiunea sa și îi urăm — din inimile noastre tinere — multă sănătate și fericire.

AUREL DRĂGHICI, cl. a VIII-a, Brazi, județul Prahova

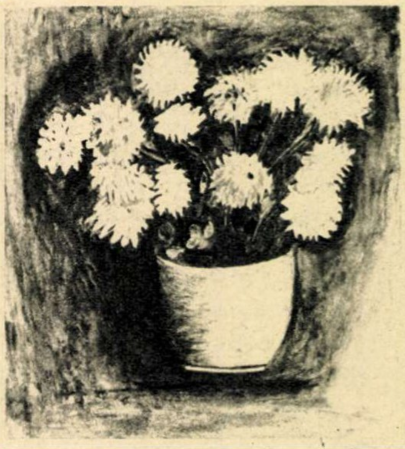

FLORI DE TOAMNĂ

MARIUS MEZINCĂ, comuna Daneș, județul Mureș

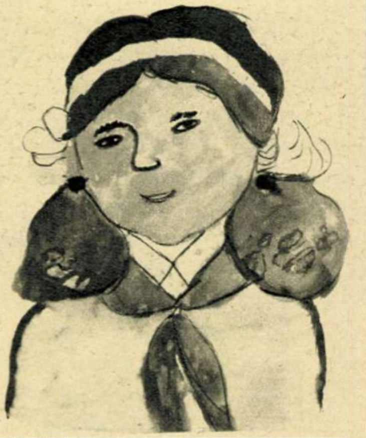

COLEGA MEA

Desen:

MARIA COSTACHE, cl. a VIII-a, comuna Gruiu-Budești, județul Ilfov

CEEA CE NU SCRIE PE DIPLOMĂ

- REPORTAJ -

O clasă frumoasă, curată, spațioasă, cu perdeluțe albe la ferestre, cu tablouri pe pereți și ghivece cu mușcate roșii pe catedră — aici învățăm noi, elevii clasei a VI-a. Sîntem toți purtători ai cravatelor de pionieri și mulți dintre noi am obținut distincții pionierești. Anul trecut au promovat toți colegii și, pe lîngă rezultatele bune la învățătură, ne putem mîndri cu o mulțime de acțiuni frumoase și interesante.

Am participat la Festivalul de teatru școlar, organizat de Căminul cultural, în cadrul căruia am prezentat piesa «Nepoții lui Pitagora»; am scos primul număr al revistei școlare «Zorile Bărăganului», pentru apariția căreia am lucrat cu drag, evidențiindu-se pionierii Rodica Lungu, Elena Răducan, Marian Petrescu; am organizat șezătoarea folclorică «Drag mi-e cîntecul și jocul» și o seară literară «Pe urmele lui Nică al lui Ștefan a Petri»; am participat, alături de colegii noștri de la Școlile generale nr. 2 și 3 din comună, la un concurs «Cine știe cîștigă».

N-aș vrea să credeți, însă, că nu ne-a fost mintea decît la distracții și joacă. Cu ocazia vizitelor la C.A.P., la sectorul zootehnic, am avut posibilitatea să aflăm o mulțime de lucruri noi despre munca părinților noștri. Tot în cadrul C.A.P.-ului, am organizat munca patriotică: kilogramele de roșii și porumb recoltate au fost o grăitoare dovadă a seriozității, a entuziasmului cu care pionierii din clasă știu și să muncească.

Anul acesta, detașamentul nostru a primit diploma de «Detașament fruntaș» — am încadrat-o într-o ramă frumoasă și am așezat-o pe peretele din fața clasei. Ea constituie pentru noi toți un imbold la activități și mai interesante, în reușita cărora colectivul de conducere al detașamentului, în frunte cu comandanta Florica Neacșu, își dă în permanență aportul.

Pionieri harnici, silitori, ordonați, fruntași în acțiunile pionierești — așa se prezintă portretul colectiv al clasei noastre.

MARIANA PETRESCU, cl. a VI-a, comuna Bărăganul, județul Brăila

COSTI

SAU UN BĂIAT CARE SE ȚINE DE CUVÎNT

În clasă e zarvă mare. Tovarăşa dirigintă ne-a anunțat că duminica viitoare vom merge într-un sat din apropierea oraşului să facem o vizită copiilor şi cooperatorilor, să-i ajutăm, totodată, pe cooperatorii din Traian la culesul strugurilor.

Toți sînt veseli, entuziasmați. Doar într-un colț al clasei un coleg este necăjit. Într-un tîrziu, ne-a spus:

— Pe mine n-o să mă ia tovarăşa dirigintă. Ştiți voi de ce...

Costi era unul dintre cei mai indisciplinați elevi. Ne părea totuşi rău să-l lăsăm acasă. Aşa că l-am convins s-o roage pe tovarăşa dirigintă să-l ia şi pe el.

Costi a făcut şi mai mult: şi-a luat un fel de angajament. Adevărul era că noi nu prea credeam în vorbele lui. Zilele următoare toată clasa eram cu ochii pe el.

El, care de obicei se distra în fiecare oră, sau făcea gălăgie, iar în recreație numai de obrăznicii se ținea, era foarte liniştit acum.

Iată şi ziua aşteptată. Duminică dimineață eram toți la şcoală. Sosise şi autocarul. Numai Costi nu era. Cînd nu mai aveam nici o speranță, îl vedem stînd după colțul şcolii. Am coborît şi l-am poftit în autocar.

Pînă la Traian am cîntat şi am spus glume.

Cînd am ajuns acolo, am fost întîmpinați cu flori de către pionieri.

Pînă la ora 12 am cules struguri, apoi pionierii ne-au arătat satul lor aflat în plină dezvoltare. Ne-au arătat cooperativa agricolă de producție, sfatul popular, noul magazin universal, iar la prînz ne-au aşezat la o bogată masă. Spre seară, le-am mulțumit cooperatorilor şi pionierilor din sat pentru primirea făcută şi ne-am întors acasă.

Costi s-a purtat ca oricare alt coleg în această zi. Şi de-atunci, aşa a rămas. Spre bucuria noastră.

MARCELA PLATON,
Şcoala generală nr. 8, Bacău

GESTUL

Toamna intrase val-vîrtej în oraş, aducînd frigul şi norii de plumb. De spaimă, sensibilele frunze ale teilor de pe marginea străzii s-au îngălbenit şi au căzut, acoperind pavajul cu un covor moale, ruginiu. Cu toate acestea, un bătrîn se plimbă cu paşi rari pe trotuar, iar o mulțime veselă de copii se grăbesc spre şcoală. Bătrînul îi priveşte cu căldură, se gîndeşte, poate, la anii grei ai copilăriei sale. Este întrerupt însă de un gest necugetat. De la un balcon, un băiat şi o fată aruncă cu fructe stricate. Se pitesc apoi şi rîd cu plăcere.

Oare Cornel şi Camelia Dorneanu, elevi, s-au gîndit vreodată ce s-a întîmplat în inima bătrînului, atunci cînd a devenit ținta batjocorii lor?

Oare cei ce practică acest «sport» s-au gîndit vreodată cît de mult se înjosesc pe ei înşişi?

NECULAI CIOTLOŞ,
Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej

PORTRET
Desen: **IOANA VULCĂNESCU, cl. a VI-a, Bucureşti**

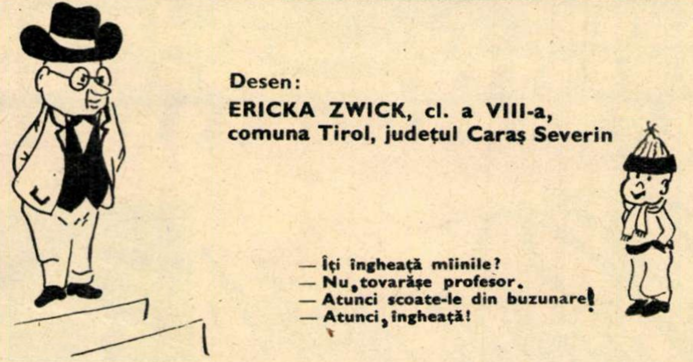

Desen:
ERICKA ZWICK, cl. a VIII-a,
comuna Tirol, județul Caraş Severin

— Îți îngheață mîinile?
— Nu, tovarăşe profesor.
— Atunci scoate-le din buzunare!
— Atunci, îngheață!

GLUMĂ FOTOGRAFICĂ: ÎNGÎMFATUL
Cercul foto, Casa pionierilor, Lugoj

GOSPODINA foto: **DENISA AZAMFIREI, Casa pionierilor, Rădăuți**

D.G. ÎN ACȚIUNE

- FOILETON -

Sîntem la începutul anului şcolar, se fac aşezările în bănci.

Tovarăşa dirigintă: *Gogu Drăghici va sta în prima bancă cu Crancea...*

Colegul nostru, Gogu Drăghici: *Nu vreau să stau în prima bancă! Nu mă mişc de aici, din ultima bancă.*

Tovarăşa dirigintă: *Drăghici, vei sta unde spun eu.*

Gogu Drăghici: *Nu vreau.*

O altă scenă, dar la ora de limba română. O elevă peltică sau răguşită, nu ştiu precis, recită o poezie.

Gogu Drăghici (repetînd):
Unde şapă şapa locul
Sale din pămînt nolocul...

Tovarăşa profesoară: *Drăghici, taci din gură, lasă fata să recite poezia!*

Gogu Drăghici: *Îmi stîrneşte rîsul...!*

Tovarăşa profesoară: *Ai să ieşi afară, dacă nu te linişteşti.*

Gogu Drăghici: *Ba stau, că mă amuză.*

Şi, bineînțeles, s-ar putea continua firul dialogului «eroului» nostru cu alți tovarăşi profesori şi colegi. Din păcate, noi, colegii lui Gogu, nu prea ne ocupăm nici de el, nici de alți «parteneri» de-ai săi.

ION DUDU, cl. a VII-a,
comuna Ruşețu, județul Buzău

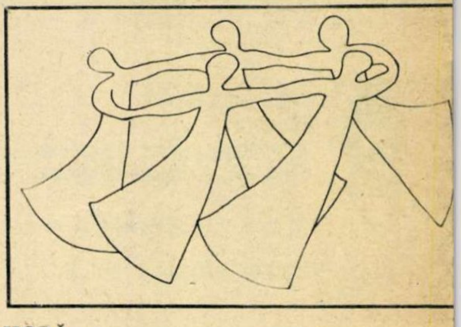

HORĂ
Desen:
NICOLETA IABLONSCHI, anul I,
Liceul de arte plastice „N. Tonitza"

ÎN EXCURSIE
Desen:
DORINA PRISECARU, cl. a VI-a,
Şcoala generală nr. 2, Buhuşi

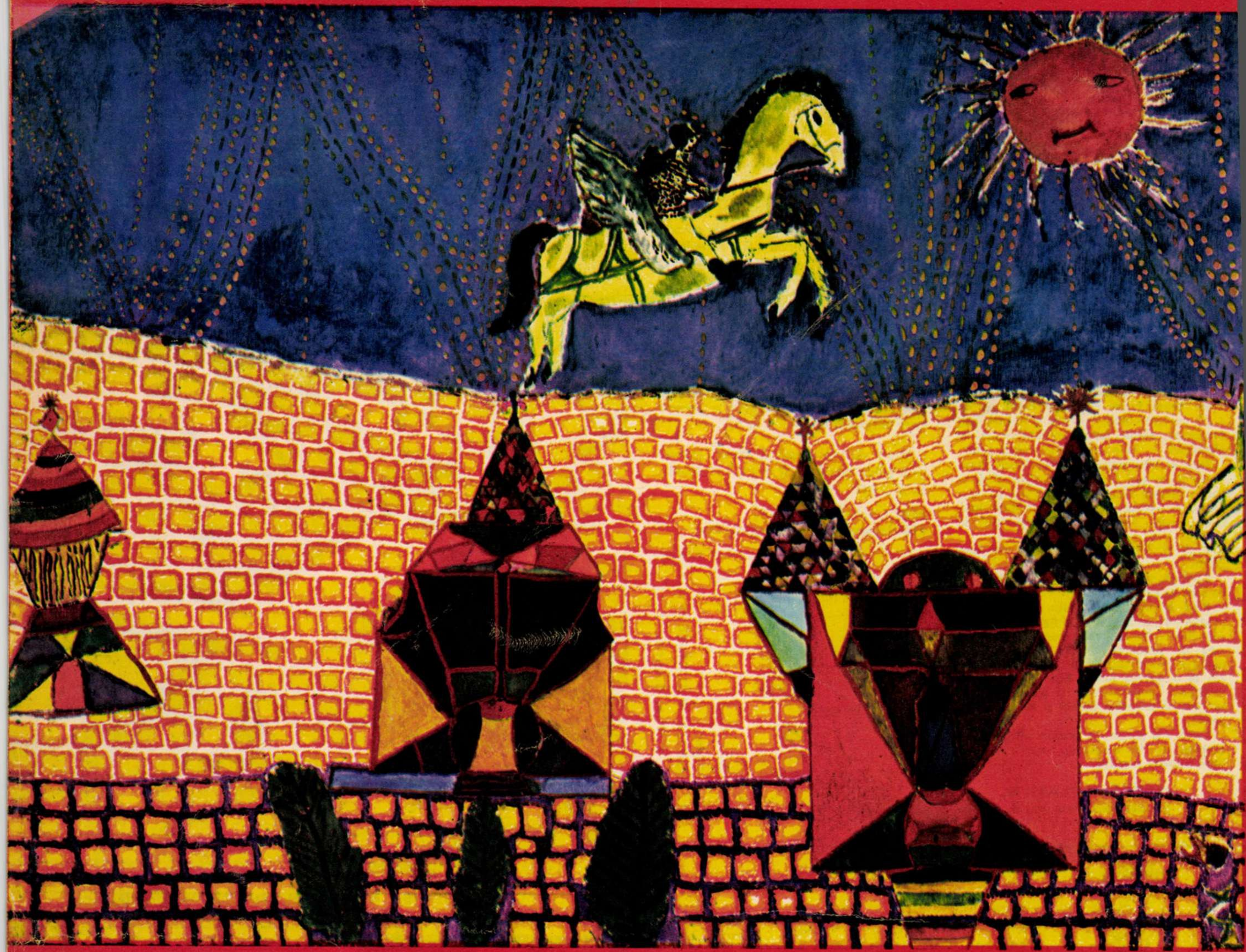

FĂT FRUMOS
desen
CONSTANTIN BRUMĂ, cl. a VI-a, Şcoala generală nr. 5, municipiul Gh. Gheorghiu-Dej

• •

ZI DE SĂRBĂTOARE
Desen: **TIMAR IBOLYA**, cl. a VII-a, Ugra, jud. Harghita

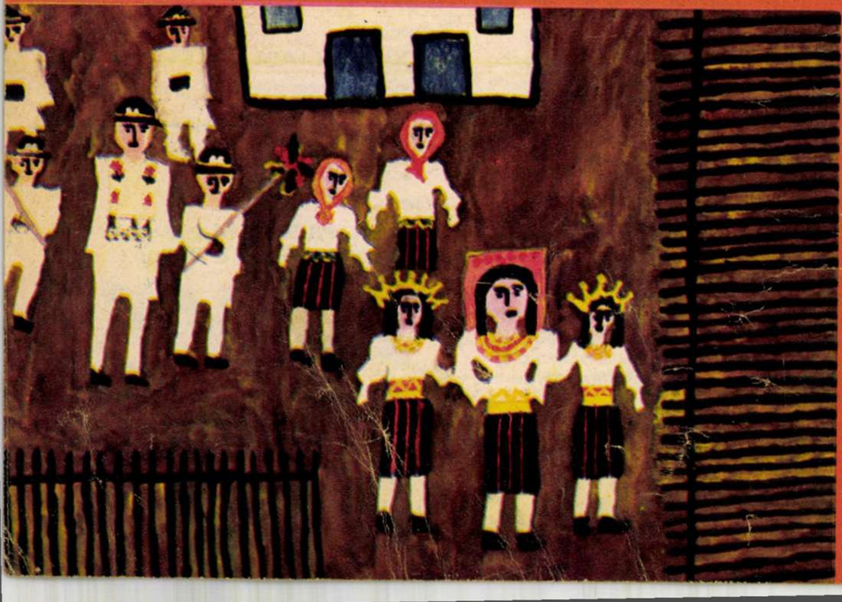

Pămînt natal

Pe cer, senin, albastru, de azur,
Se proiectează Caraimanu-n zare,
Sub stînci sculptate în granitul dur
Şopteşte, tainic, murmur de izvoare.

Din piept de stîncă, brazii cresc semeţ
Privind cu măreţie, jos, în vale.
E un peisaj fantastic şi măreţ
Scăldat în mîndru răsărit de soare.

Păduri de sonde cresc mai jos, pe deal,
Pompînd petrolul negru-nchis, mereu
Iar jos de tot al holdei galben val
Îşi unduie molatic spicul greu.

DAN IACOB, cl. a VI-a, Mizil, Prahova

Cercul foto,
Casa pionierilor,
Lugoj

MONUMENTUL EROILOR

ALEXANDRU
Casa pionierilor, Tulcea

TAINELE MESERIEI

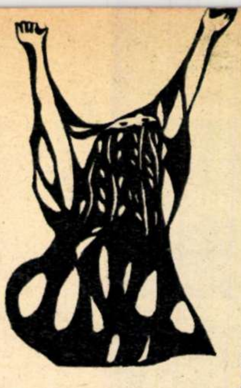

«DANS»

Desen:
MIHAELA CONSTANTIN

Partidul

Te văd în tot ce azi în jurul meu
Se-nalţă cu putere către soare,
În viaţa ce surîde ca o floare
Cînd după ploaie apare-un curcubeu.

Te văd în sondele ce umplu zarea
Şi în pădurile ce-acopăr munţii,
În stropii care dau căldura frunţii
Ţăranilor, ce-noată în holde vara.

Te desluşesc în glasuri de copii,
În ochii mamei ce-şi veghează pruncii,
În pumnii viguroşi, mîndria muncii
Cu care tata sapă-n bucurii.

Şi te mai văd în împlinirea vieţii
Întregului popor, ce azi te cîntă,
În măreţia faptelor, cînd se avîntă
Vestindu-ne seninul dimineţii.

MAURA IONESCU, cl. a VI-a, Borsec, Mureş

De-aş fi

De-aş fi acolo în zare,
Pe creştet de nor
Să văd marea,
O pată albastră sub cer ...

De-aş fi munte
Cu creştet de argint,
Să văd furtuna cum vine
Prin văi, mugind ...

De-aş fi floare-în grădină
Să simt dimineaţa
Boabe de rouă
Scăldîndu-mi faţa...

De-aş fi pasăre
Să cînt întreaga zi,
Să zbor sub soare...

De-aş fi... Orice-aş fi,
Patria mi-aş slăvi!

DAN PITICĂ, cl. a VI-a, Jibou, Sălaj

UTECISTUL

-- EVOCARE --

Negura nopţii se întindea deasupra caselor, mantie neagră agăţată ca într-un nasture de talgerul palid al lunii. Ferestrele caselor priveau spre stradă cu ochi strălucitori şi galbeni, aruncînd pe pavajul umed al trotuarelor fîşii de lumină tremurătoare. Încet, încet, luminile se stinseră una cîte una. Doar ici şi colo, un felinar somnoros şi solitar privea spre trotuarele ascunse în întuneric, trimiţînd printr-un ochi de sticlă spartă cîteva raze nesigure de lumină. De sus, din cer, picăturile reci şi mărunte ale unei ploi tîrzii de toamnă se cerneau domol. Era toamna grea din 1929.

În colţul străzii, umbra unui băiat se profila pe zidul umed al unei case. De pe şăpcuţa veche de licean, picăturile de ploaie se prelingeau pe gulerul ridicat al hainei. Apa era rece, ca de gheaţă. Matei încerca să se încălzească, suflînd în pumni. Din cînd în cînd îşi pipăia înfrigurat teancul de manifeste strecurat între cămaşă şi haină. Se încorda, căutînd să prindă din liniştea nopţii orice zgomot, un scîrţîit de uşă, un glas, dar tăcerea rămînea neştirbită şi strada privea spre el morocănoasă cu aceiaşi ochi somnoroşi ai felinarelor. Se gîndi la întîmplarea din seara aceea. Trei agenţi ai siguranţei năvăliseră în casă cu pistoalele îndreptate spre tatăl său. Percheziţie! Într-unul din sertarele mesei din cămăruţa lui Matei, zăcea ascuns, sub un vraf de ziare, un teanc de manifeste proaspăt tipărite. Întins în pat, cu lumina stinsă, băiatul asculta înfrigurat glasurile ce răzbăteau din încăperea alăturată; poliţiştii îl interogau pe tatăl său, căutînd să afle dacă nu ascunde cumva material «subversiv». A doua zi, manifestele trebuiau să fie împărţite muncitorilor din fabrici. Se pregăteau pentru grevă.

Din moment în moment, agenţii puteau să intre în camera sa şi atunci totul ar fi fost pierdut. Matei arunca priviri îngrijorate spre sertarul mesei ce ascundea teancul de manifeste. Trebuia să facă ceva. Trebuia să salveze manifestele cu orice preţ! Se hotărî. Va încerca să transporte pachetul în altă parte, la loc sigur. Se apropie de sertarul mesei. De dincolo, din camera alăturată, vocile agenţilor răsunau aspre, ameninţătoare. Mîinile îi căutară înfrigurate spre teancul înfăşurat într-o bucată de hîrtie groasă. Îl apucă şi îl aşeză pe pat. Se îmbrăcă la repezeală, pe întuneric, şi ascunse pachetul sub haină. Cu paşi uşori, căutînd să nu se împiedice de ceva, Matei se îndreptă spre uşa ce dădea în spatele casei. Apăsă clanţa şi se strecură afară cu băgare de seamă. Strada îl primi tăcută, mohorîtă şi, în întunericul nopţii, doar luna îl privea prietenoasă şi blîndă.

Privi cu grijă în jur şi se ascunse grăbit după zidul casei. Aici, afară, păzeau cu siguranţă alţi agenţi. Din clipă în clipă, lumina unei lanterne putea să lucească scrutătoare în bezna nopţii şi atunci totul ar fi fost pierdut.

Cu paşi uşori se îndreptă prudent spre trotuarul umed al străzii. În capătul celălalt al cartierului, locuia nenea Andrei, prieten şi tovarăş de muncă al tatălui său.

Trebuia să ajungă cu orice preţ pînă acolo.

Îi reveneau în minte cuvintele spuse o dată de tatăl său: «Un utecist trebuie să răzbată şi să învingă pentru ţelul drept al cauzei sale». Nu-i mai era propriu-zis frică, doar un sentiment ciudat, de nelinişte, îl stăpînea.

Deodată, de pe trotuarul celălalt al străzii lumina scrutătoare a unei lanterne străpunse întunericul nopţii. Matei înaintă pipăind cu degetele înfrigurate peretele umed al unei case. Ochiul lanternei cerceta iscoditor. Raza vie se plimba grăbită de pe un trotuar pe altul. Matei se ghemui lîngă stîlpul unui felinar stins. Inima îi bătea cu putere. Raza lanternei trecu grăbită pe deasupra sa, ca o prevestire rea. Deodată, lumina se stinse. Băiatul se ridică şi aproape în salturi se îndreptă spre capătul străzii. Dacă ajungea acolo, manifestele erau salvate. Doar cîteva sute de paşi îl despărţeau de casa comunistului Andrei. Din bezna nopţii apăru gardul de piatră al căsuţei salvatoare. În faţa casei se auziră cîteva frînturi de vorbe. Dar cuvintele se stinseră repede, înghiţite de tăcerea nopţii şi peste cîteva clipe paşii a doi trecători răsunară pe asfalt. Nu era nici o primejdie. Cu inima bătînd de încordare, Matei împinse poarta de fier a gardului, ce se deschise cu un scîrţîit prelung. Se strecură în curte. Încă cîţiva metri şi manifestele erau salvate. În faţă îi apăru uşa casei. O ştia, nu era încuiată, semn că tipograful Andrei era acasă. Locuia singur, nu avea familie. Nevasta îi murise bolnavă de plămîni, acum cîţiva ani. Apăsă clanţa şi uşa se deschise. Matei pătrunse în coridorul lung al casei. Intră în cameră. Îl trezi pe tipograf, şi, în grabă, cu vocea sugrumată de emoţie, îi povesti tot ce se întîmplase. Nenea Andrei luă teancul de manifeste, îl închise într-un sertar, apoi se întoarse şi cu braţele sale puternice îl strînse pe băiat la pieptul său. În ochii lui Matei licăriră lacrimi de fericire. Era ceva să te strîngă la piept tovarăşul Andrei. Însemna că eşti un om dintr-o bucată.

În tăcerea casei răsunară cuvintele grave ale comunistului:

— Eşti un băiat curajos, Matei! Sînt mîndru de tine.

MIHAI ILINCESCU,
cl. a VIII-a,
Şcoala generală nr. 198,
Bucureşti

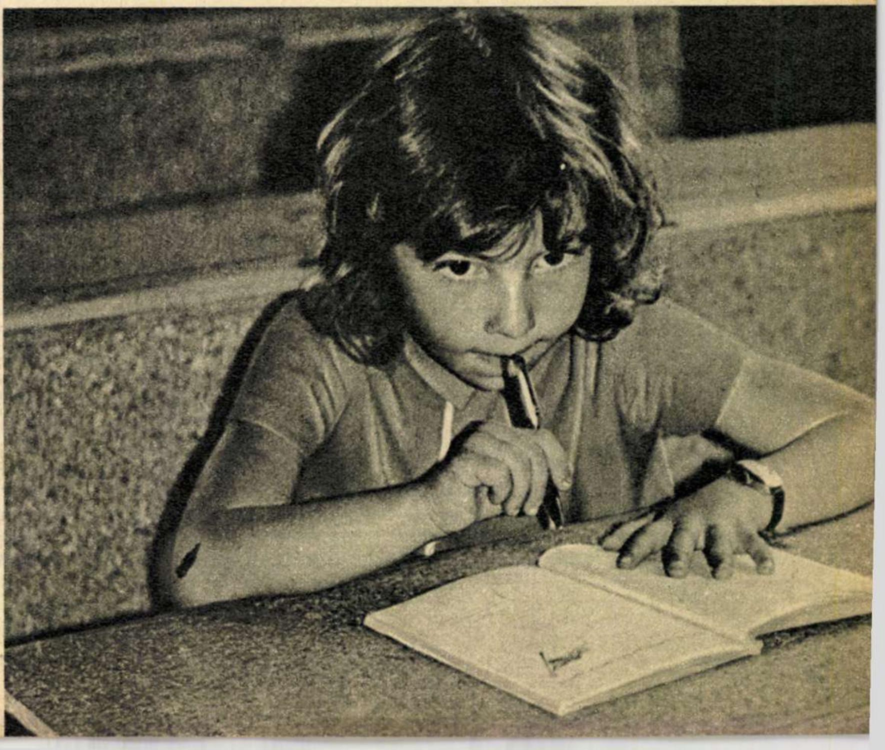

▶ MEDITAŢIE **Foto: MARCELA PANĂ, Jugureni, Prahova**

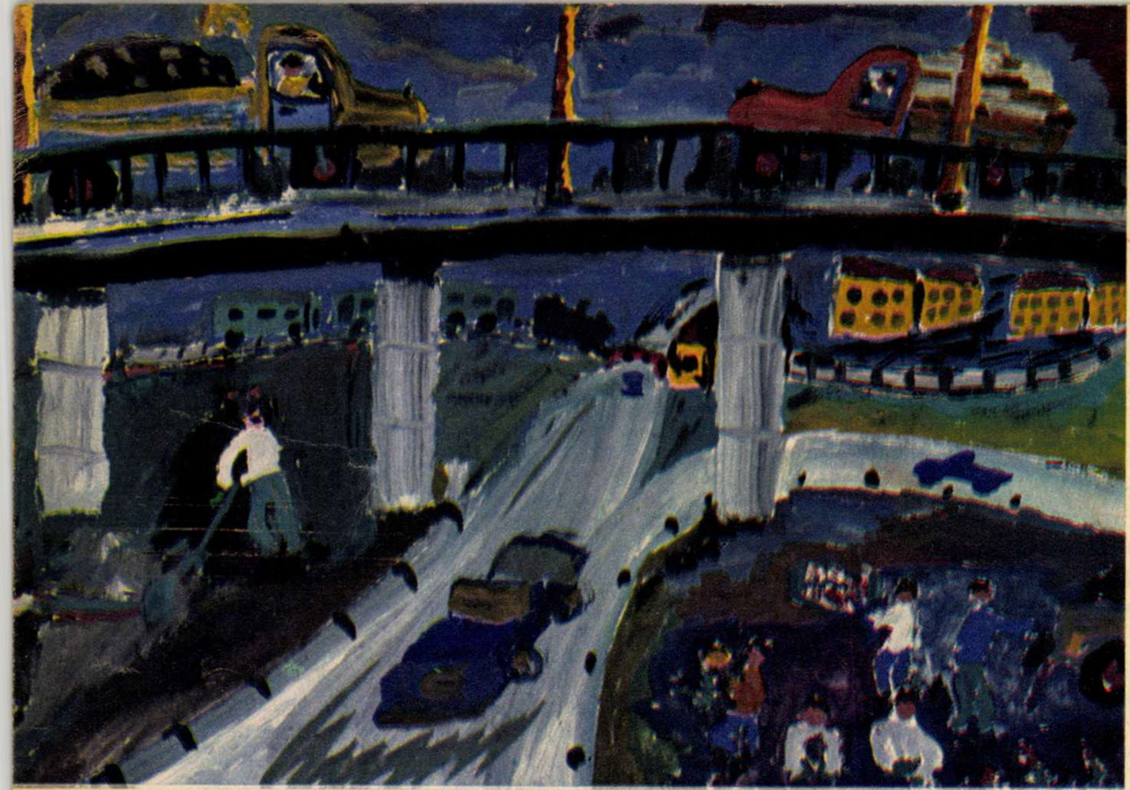

1

Gal
DE
CUTEZ

3

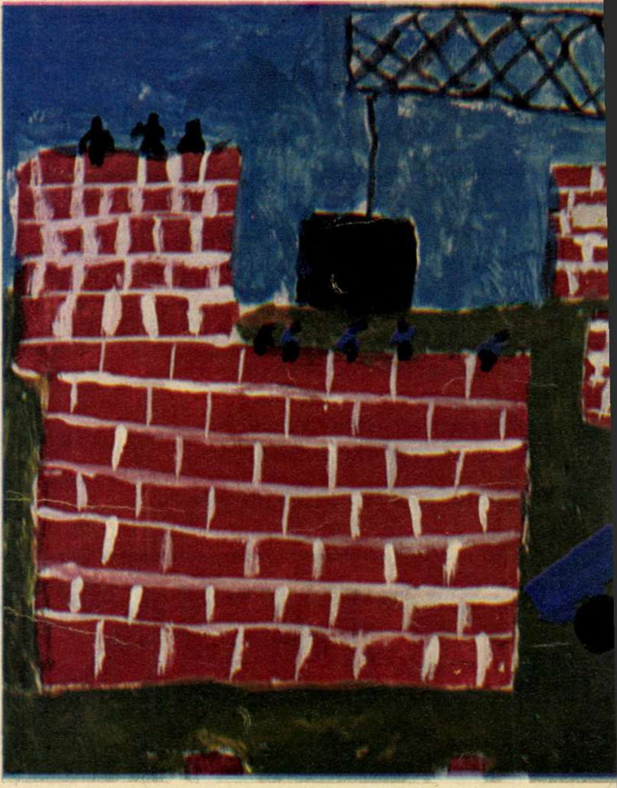

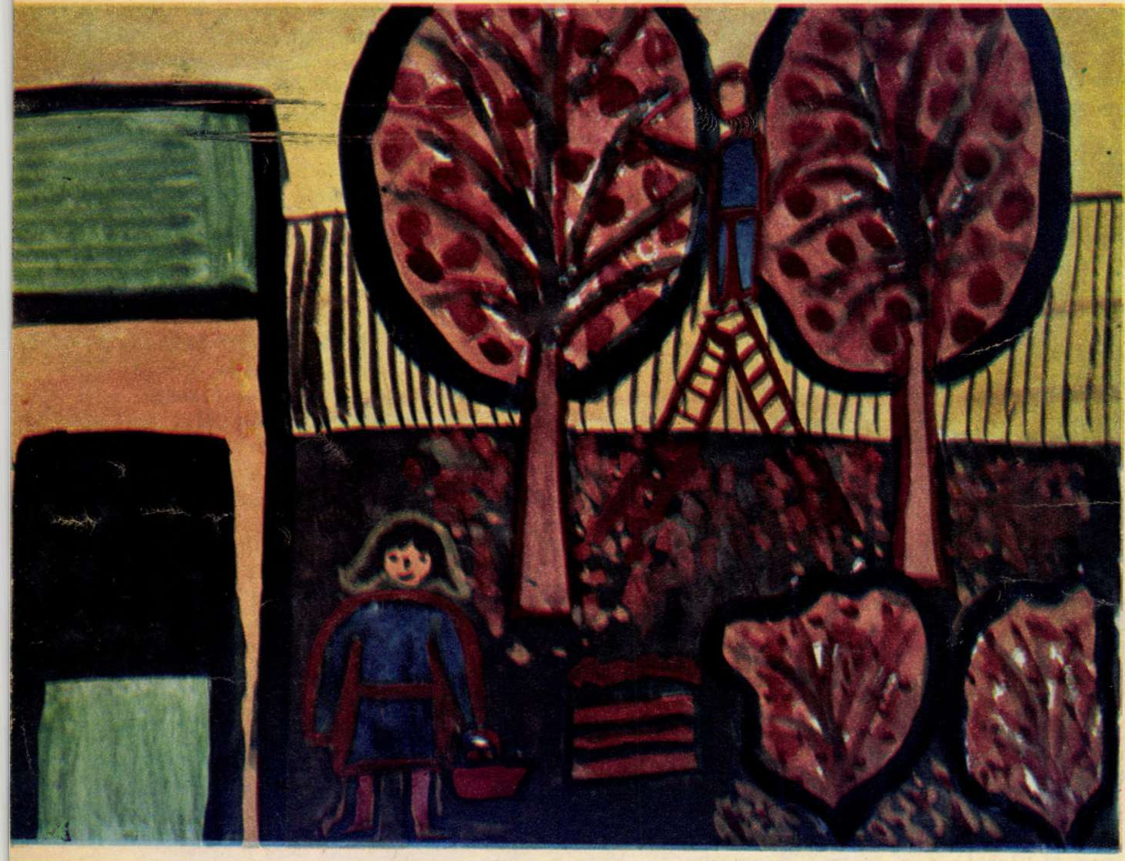

2

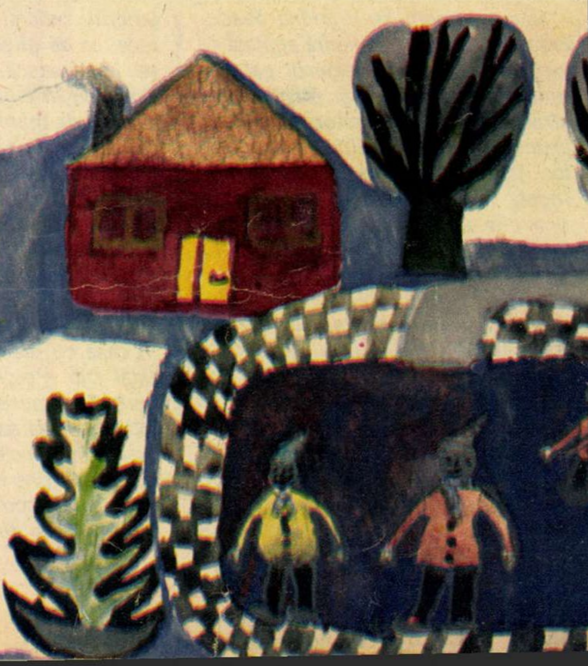

Carnet plastic

ÎN LUMEA CULORILOR

În vara anului 1971, sala Dalles din București a găzduit Expoziția națională de arte plastice a elevilor din școlile generale, licee și școli profesionale. Expoziția a cuprins aproape 400 lucrări de artă plastică — pictură în ulei, acuarelă, tempera, picturi pe sticlă, picturi pe pînză, lucrări de feronerie, ceramică și gipsuri. Tematicile abordate de elevii-artiști au înfățișat cu multă prospețime și sensibilitate aspecte semnificative din viața lor fericită, imagini din viața și activitatea școlară și din munca patriotică, chipul nou al patriei noastre socialiste și gînduri de viitor. Lucrările erau realizate în frumoase armonii de culori, în game luminoase, cu pregnante note de optimism. Impresionante la majoritatea tablourilor erau, pe lîngă mesajul general, îngrijirea și atenția cu care erau lucrate, talentul deosebit și chiar evidentele calități de măiestrie. Expozanții și-au îndreptat atenția, în principal, către aspectele vieții de zi cu zi, prezentînd lucrări în diverse genuri: peisaje, unele industriale, portrete și compoziții.

Pentru merite deosebite de execuție, pentru ideile originale au fost premiați mulți expozanți dintre care: elevul Ion Cristea din Tîrgoviște pentru lucrarea CANTONUL DIN MIZIL, elevul Iulian Mușat din București pentru lucrarea VACANȚA'71, eleva Nely Istrate din Ploiești pentru lucrarea HORA UNIRII. Cercul de la Liceul agricol Oradea pentru lucrările de feronerie.

Expoziția din acest an de la sala Dalles a oferit o valoroasă înmănunchere de sensibilitate și prospețime, o imagine bogată asupra izvoarelor de artă și frumusețe prin care, sub îndrumarea plină de grijă a profesorilor de desen, copiii patriei tălmăcesc în graiul culorilor farmecul, impresiile și aspirațiile «vîrstei de aur».

RAREȘ CRISTIAN PANTEA, cl. a VIII-a,
Școala generală nr. 96, București

le*
TA
ORII

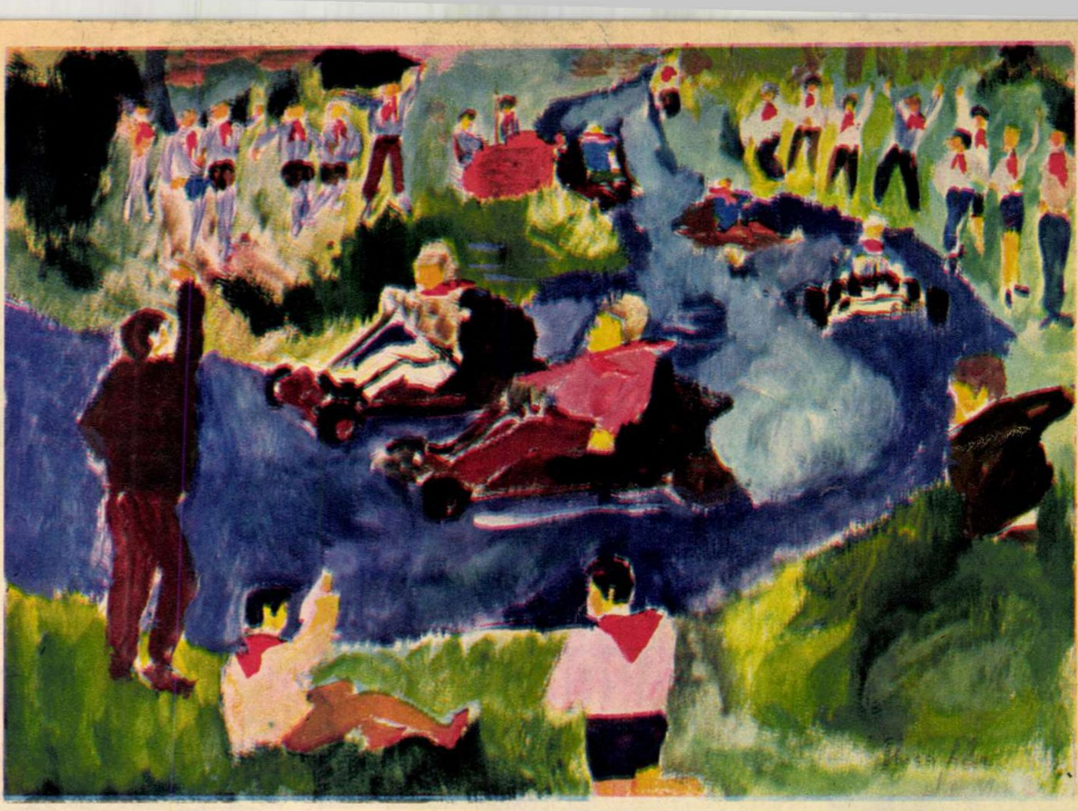

5

6

7

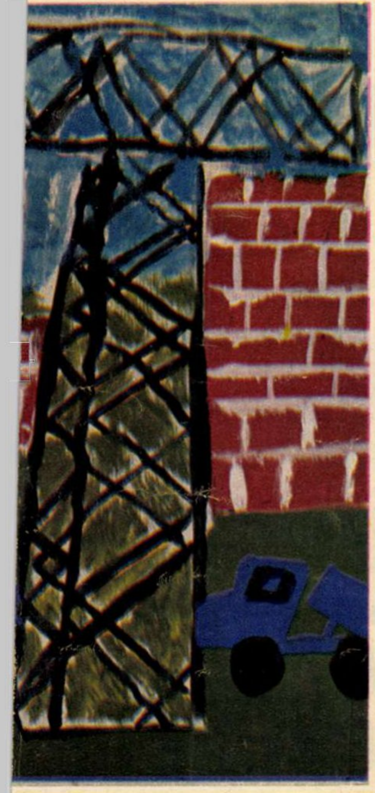

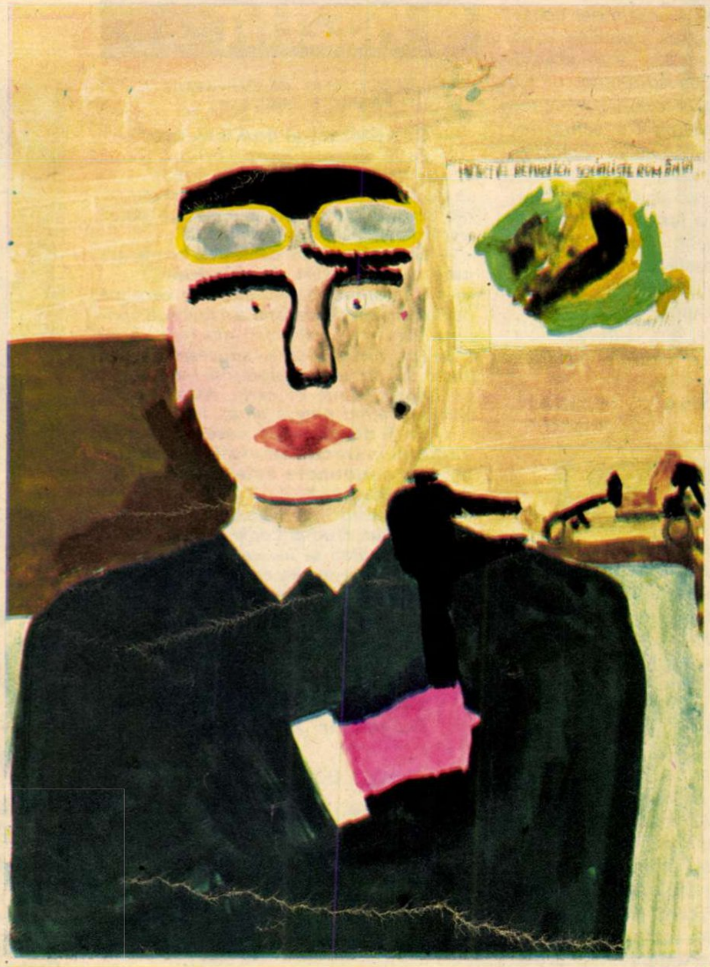

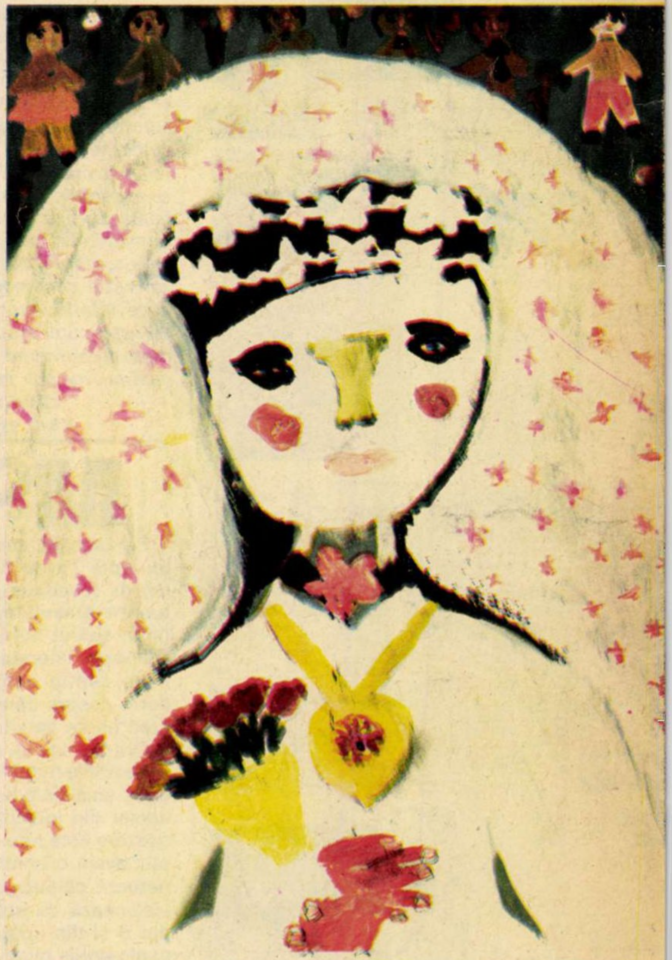

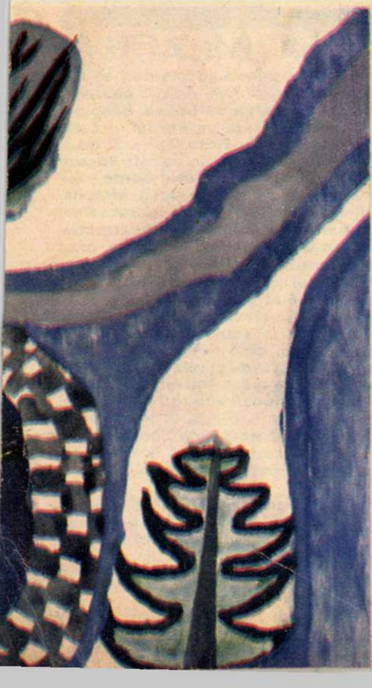

1. O ZI DE MUNCĂ PATRIOTICĂ de **VIOREL BÎRSAN, cl. a VII-a, Şcoala generală nr. 14, Braşov**
2. TOAMNĂ BOGATĂ de **EDITH BODOR, cl. a VII-a, com. Lunca de Sus, jud. Harghita**
3. ŞANTIER de **VALERIU ROMAN, cl. a III-a, Bucureşti**
4. PATINAJ de **MARTIN LAKO, Liceul nr. 2, Reghin**
5. LA CERCUL DE CARTING de **ALEXANDRU CARACULACU, cl. a V-a, Bucureşti**
6. CONCURS DE CARTING de **ALEXANDRU GHICA, cl. a VI-a, Bucureşti**
7. MIREASĂ de **MARILENA MĂNOIU, cl. a V-a, Braşov**
8. ÎN SAT de **MARIAN PETRE, cl. a VI-a, Mizil**

4

8

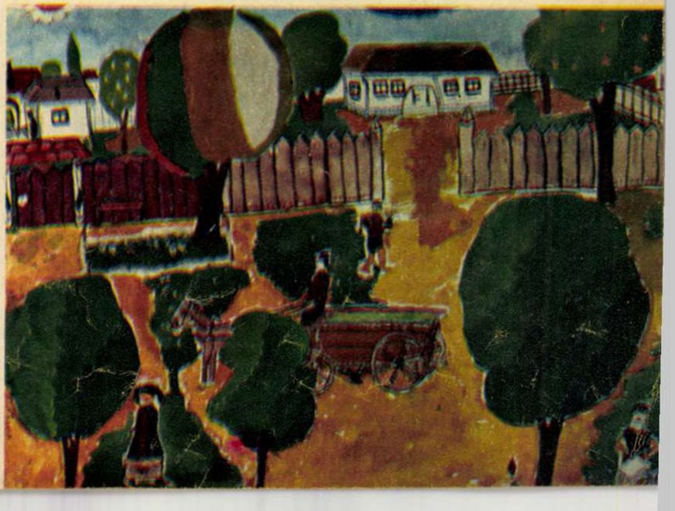

LA REVISTA
«CUTEZĂTORII»
VEȚI GĂSI
IMPORTA
SERIALE, ROMANE
LETOANE, NOI
CURSURI
PREMII.

Vă prezentăm o revistă semnată astfel:

„Redactor șef, secretar general de redactie, redactor artistic și tehnoredactor, elevul

ACHIM ISTRĂTESCU

comuna Vădăstrița, județul Olt"

TRIBUNA CITITORULUI
PENTRU PIONIERESC
ȘTAFETA CUTEZANȚEI
O EXCURSIE PRIN ȚARĂ
CĂLĂTORIND PRIN CUBA
GALERIILE DE ARTĂ «CUTEZĂTORII»
AVENTURILE COLEGULUI HINȚEȘINOIUS

RePoRtER CLUB

PERLA ARGEȘULUI *

Uzina de autoturisme Pitești e supranumită Perla Argeșului, *nume pe care i l-am dat noi, locuitorii orașului, fiindcă o socotim o mîndrie a industriei noastre. Cînd zărim pe străzi lunecînd ușor limuzinele «Dacia 1100» sau «Dacia 1300» sîntem plini de admirație.*

Uzina noastră mai lucrează în afară de autoturisme, agregate pentru echiparea autocamioanelor, autobuzelor, tractoarelor și cutii de viteză. Produsele sale se exportă în 34 de țări ale lumii, ducînd faima priceperii și a forței de creație a muncitorilor piteșteni. Am vizitat cu școala, adeseori, această uzină și mereu am văzut ceva nou. Nu știu ce va produce «Perla Argeșului» în anul 2000, dar așa cum crește, sînt sigură că va crea autoturisme cu energie electrică care nu vor mai polua aerul.

CRISTINA C. MARIAN,
Sc. gen. nr. 9, Pitești

MOTRU

Pe șoseaua care pornește din Tirgu Jiu spre Turnu Severin, la circa 43 de km de reședința județului Gorj se situează orașul Motru, un oraș foarte tînăr, apărut nu de mult pe harta țării. Cu toată tinerețea sa, Motru este un mare centru economic, un oraș modern, despre care în viitoarele decenii, cred eu, se va vorbi foarte mult.

Orașul este locuit în mare majoritate de familiile minerilor sau de tinerii muncitori abia ieșiți de pe băncile Grupului școlar din localitate. Totul în această așezare este nou și modern. Un exemplu: avem o centrală termică care generează căldura în tot orașul și aprovizionează cu apă caldă, la orice oră din zi și din noapte, toate blocurile și exploatările miniere din bazinul carbonifer. În partea de nord-vest a orașului se află una dintre cele mai frumoase școli ale orașului, cu săli de clasă mari și spațioase, cu laboratoare bine dotate, cu o bibliotecă ce are peste 6 000 de volume; o cantină modernă; o sală de sport; spălătorie; patru cămine care prezintă cel mai înalt grad de confort pentru conviețuirea în bune condiții. Aici se pregătesc specialiști pentru exploatările miniere. Lîngă grupul școlar minier, în partea de nord-vest, se află în construcție un stadion de dimensiuni foarte mari care va avea peste 30 000 de locuri. Lîngă stadion se prevede construirea în viitor a unui ștrand al tineretului. Acesta este tînărul și frumosul oraș Motru, care ne arată că viitorul începe în prezent.

GEORGE NICOLAE,
orașul Motru

DESPRE TRECUT ȘI PREZENT

INTERVIU SOLICITAT DE PIONIERUL CĂTĂLIN BARBU, BUNICII LUI

— Ce viitor mi-ai dori mie, bunico?

— Eu îți doresc succesul cel mai reușit în viață în toate direcțiile. În primul rînd, să fii un copil sănătos și să urmezi cursurile școlare cu sîrguință pentru a putea ieși un cetățean drept și cinstit.

— Spune-mi, cu ce faptă bună, pe care ai săvîrșit-o, te mîndrești?

— Una dintre faptele bune cu care mă pot mîndri a fost aceasta: am luat sub sprijinul meu un copil orfan din clasa fiicei mele (mama ta) pe care-l aduceam la masă zilnic. Și, de nenumărate ori l-am ajutat cu îmbrăcăminte și cărți. Astăzi, acest băiat, învățînd bine, a ajuns inginer.

— Față de viața pe care o duceau oamenii în trecut, ce viață duc acum, cînd la conducere este Partidul Comunist Român?

— Pe vremuri, copiii săraci nu puteau învăța carte. Numai copiii bogătașilor aveau posibilități să învețe. În regimul actual toți copiii învață carte gratuit, avînd totul la dispoziție. Populația trăiește foarte bine.

Cu aceasta închei interviul făcut bunicii mele, Maria Gheorghiu.

CĂTĂLIN BARBU, cl. a IV-a,
Șc. gen. nr. 2, Ploiești

„LA ÎNĂLȚIME"

Cercul foto, Liceul „G. COȘBUC" Nădlac, judetul Arad

Tractorist în anul 2000

Acum sînt elev. În anul 2000, voi fi om în toată firea și sper să lucrez în domeniul agriculturii. Vreau să-mi spun părerea despre cum cred eu că voi lucra în mileniul viitor.

Deștelenirea solului se va face în mare parte cu ajutorul ultrasunetului. Cum? Foarte simplu! Mașini gigantice, alimentate cu surse de energie proprie sau cu energie transmisă de la o centrală de forță vor efectua mai multe lucrări: arat, grăpat, fertilizat.

Era cosmică își va pune amprenta din plin asupra înnoirii agriculturii. Sateliți plasați pe o orbită circumterestră vor dirija spre Pămînt cantitatea de lumină și apă necesară recoltelor.

Cum va arăta tractorul anului 2000?

Posibil, cu 6 roți, condus de calculatoare electronice sau poate prin radio, cabluri subterane sau dispozitive cu sensori electronici.

Cabina tractorului va fi închisă și prevăzută cu ferestre de jur-împrejur. Ventilația și lumina îi vor spori confortul. Iar înăuntru voi fi eu!

IULIU TOPAN, anul I,
Liceul «Petru Maior», Gherla

ÎN OGRADĂ
Foto.
CUC ALEXANDRU, cl. a VIII-a, comuna Ceanu Mare, județul Cluj

BORDEIUL BUNICULUI A DEVENIT MUZEU *

La poalele Munților Făgărașului, se întindea odinioară o pădure deasă, pe unde trăiau în voie animale sălbatice. Singura așezare omenească era un bordei în care locuia bunicul meu, Dumitru Opriș. El mi-a povestit cum s-a născut în aceste locuri Orașul Victoria. Chiar din jurul bordeiului său, au început să se croiască străzile viitorului oraș. Mai tîrziu, sub îndrumarea directă a partidului a început construcția marelui Combinat, devenit mîndria orașului, s-au construit străzi și bulevarde, blocuri. Bunicul meu este socotit primul locuitor al Orașului Victoria. Acum e pensionar și-mi povestește adeseori cît de singuratice erau aceste locuri. Lui nici nu-i vine a crede, cînd vede orașul, născut sub ochii lui, cum crește zi de zi. Eu sînt mîndru că locuiesc într-un oraș nou, frumos, căruia timpul îi adaugă mereu alte bogății și frumuseți. Singurul lucru care mai amintește de trecut este bordeiul bunicului meu, astăzi muzeu, în incinta Combinatului chimic «Victoria».

DORICA LUCIA PETRIȘOR
cl. a VII-a C, Or. Victoria,
județul Brașov

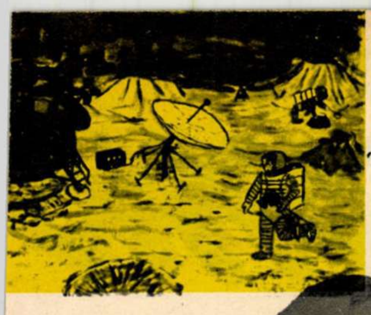

MENI PE LUNĂ“
en:
EORGHE STANCU, cl. a VIII-a,
ăteni, jud. Arad

Vacanța 2000

Mai sînt cîteva minute pînă la decolarea navei spațiale Y 200–4 X. Plec pe Lună să-mi petrec cîteva zile din vacanță. Stau gînditoare și aștept.

În minte îmi vine o zi din vara anului 1969. Mă aflam atunci în fața televizorului de acasă. În seara aceea, pe micul ecran, am văzut pentru întîia oară fața Lunii și primii pași pe care îi făcea omul pe solul ei. Mulți dintre noi nu credeau la acea dată că semenii noștri vor putea ajunge pe Lună, în mod obișnuit, cu rachetele de călători. Mie cel puțin mi se părea un vis îndepărtat, ba chiar irealizabil. Dar astăzi... astăzi cunosc Luna ca pe bătrîna Terra... Mă duc apoi cu gîndul la profesorii noștri care odinioară se străduiau să ne explice fenomenele științifice, legate de zborurile cosmice.

...Deodată mă trezesc din visare. În cîteva secunde Y 200–4 X decolează spre stația lunară Armstrong. În 15 minute și 8 secunde aterizăm. Pe rachetodromul lunar mă așteaptă prietena mea «Roboțica 300». Eu îi spun simplu: Robi. Ea mă întîmpină, în mînă cu un buchet de beculețe colorate. În patria ei, asta înseamnă flori. Trebuie să spun că în țara lui Robi, oamenii s-au obișnuit cu vizitele dese ale pămîntenilor și, la rîndul lor, mulți pămînteni au reușit să-și facă prieteni printre locuitorii Selenei din anul 2000. Robi mă privește cu nespusă bucurie și mă conduce la ea acasă. Are o casă foarte frumoasă cu două etaje, cu mobile puține și mult aer și lumină. Am luat masa la ei, și dintre bucate, trebuie să vă spun că sosul din alge din marea Liniștii mi s-a părut excelent. În aceeași seară, am fost împreună cu Robi și sora ei la teatru. Tocmai venise în turneu pe Lună un balet al marțienilor. A fost un spectacol foarte frumos.

Dar zilele de vacanță au trecut foarte repede. Am părăsit stația lunară Armstrong, dar Robi, împreună cu sora ei, mi-au promis că peste 2 zile or să mă viziteze.

...Acum mă aflu în racheta Y 200–4 X, în drum spre București.

MIRELA GHEORGHE,
cl. a VII-a,
Școala generală nr. 46,
București

Omul caută, omul construiește, omul cercetează, omul reușește. De aceea, presupun că în anul 2000 vor exista orașe etajate care vor fi dedicate anume odihnei și agrementului. Și de asemenea, vor exista orașe submarine ai căror locuitori se vor ocupa cu îngrijirea și supravegherea florei și faunei adîncurilor marine.

Luna... Vrei să ajungi pe Lună? Nimic mai simplu, o rachetă te va duce în numai 30 de secunde. Se obține de la Centrul Spațial Solar de pe Terra.

Ion Petrescu
Liceul nr 94,
Timișoara

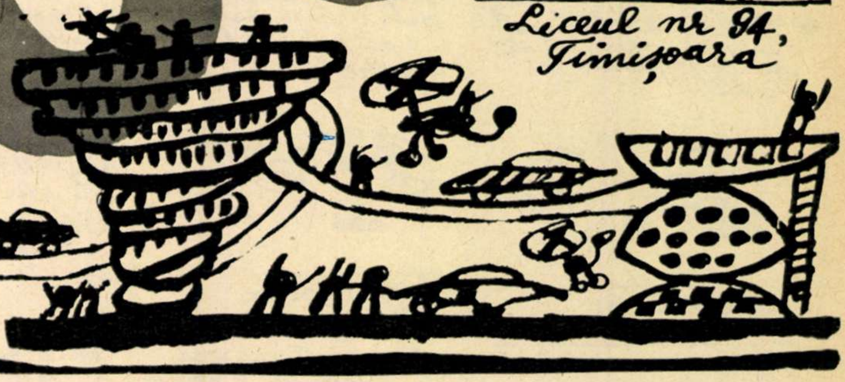

Schema iahtului „Delfin" Construcție dedicată începătorilor.

7. Cabină.
6. Cîrmă, care este legată cu sîrmă de pînză.
5. Pînza mare (vela).
4. Catargul principal.
3. Stegulet tricolor.
2. Construcție din lemn de brad.
1. Linia de plutire.

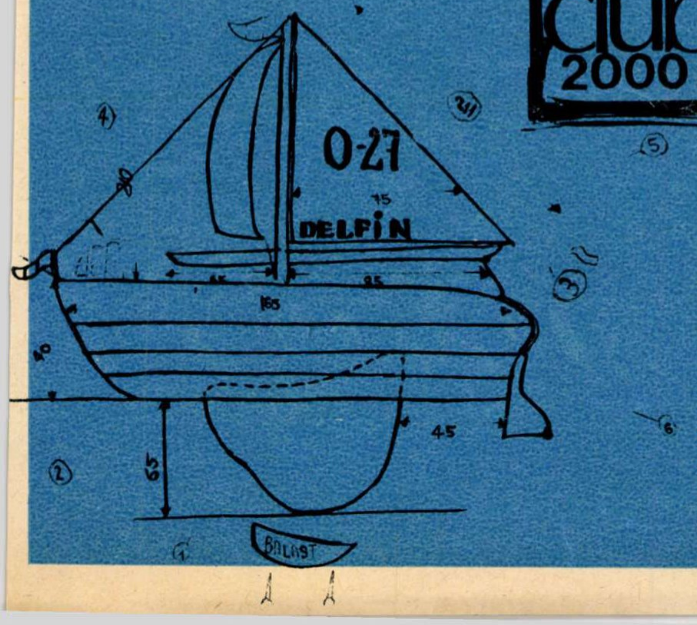

CĂTĂLIN BARBU, cl. a IV-a,
Șc. gen. nr. 2, Ploiești

IPOTEZE ȘI PĂRERI, IPOTEZE ȘI PĂRERI

✿ *După cele citite, ascultate la radio sau vizionate la televiziune, am ajuns la concluzia (poate nu-i numai a mea) că în apropierea sistemului nostru solar trebuie să existe o planetă, încă nedescoperită, populată de ființe raționale, care au ajuns la un nivel de dezvoltare foarte înaintat.*

Altfel cum se explică înălțarea faimoaselor piramide egiptene? Cum s-au ridicat blocuri de piatră în greutate de două tone, la peste o sută metri? Sau poate că vechii egipteni foloseau un «plan înclinat» cu totul deosebit față de cel cunoscut astăzi.

LIVIU STOICA,
Liceul «Aurel Vlaicu»,
Orăștie

✿ *Privind adeseori cerul, boltă întunecată pe care se odihnesc stelele ca roiuri de licurici, s-a născut în mine dorința de a studia astronomia.*

Cu ajutorul unui astronom amator pasionat, un adevărat... «lup de stele», mi-am construit o puternică lunetă, cu distanța focală de 1,33 m și duc, ca începător, o mică dar susținută activitate astronomică, observînd zilnic petele solare fazele, planetei Venus și pozițiile sateliților giganticului Jupiter, căci cu luneta mea pot să văd patru din cei doisprezece sateliți pe care îi are.

Am urmărit trecerea planetei Mercur peste discul Soarelui, la 9 mai, și eclipsa parțială de lună din 17 august, două fenomene importante care s-au produs în acest an.

Astronomia este o știință extraordinară.

EMIL BERGHEZAN, clasa a VIII-a,
Liceul «N. Bălcescu», Cluj

✿ *Dacă tu, prietene necunoscut, care trăiești undeva, pe o planetă ca a noastră, la mii și milioane de ani lumină, te vei rătăci într-o navă cosmică prin Univers și vei fi atras de forța de atracție a Pămîntului, să nu te sperii; vei fi binevenit printre noi, oamenii. Poate, tu, prietene necunoscut, te asemeni cu noi, poate te-ai gîndit și tu să iei contact cu ființe de pe alte planete? Și dacă te asemeni cu noi, vei putea colinda frumoasa noastră Terra, îi vei putea admira rîurile mari și crestele înzăpezite ale munților, frumusețea marilor metropole.*

Vei alerga pe pajiști smălțuite cu flori și te vei scălda în apele mărilor și oceanelor. Apoi, ne vei povesti despre planeta ta, despre frumusețile ei. Ne vei spune că și pe planeta ta sînt copii ca la noi, copii frumoși și voinici, dornici de a învăța și arzînd de dorința de a ști dacă, undeva în Univers, există viață ca la noi pe Pămînt, dacă undeva există plăcerea și frumusețea pe care le ai trăind pe Pămînt.

OLGA ENE, cl. a VIII-a B, Școala generală nr. 4,
Rm. Vîlcea

IPOTEZE ȘI PĂRERI, IPOTEZE ȘI PĂRERI

Glume Glume

- Un savant vorbea despre posibilitățile laserului.
– Laserul poate găuri orice!

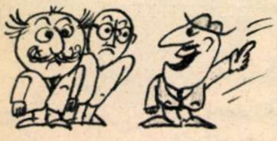

-Chiar și o gaură? întrebă un curios.

ALEXANDRU ANGHELACE,
Buzău

- TATĂL: De ce ai luat un 4?
FIUL: Eu n-am vrut să-l iau ci profesorul mi l-a dat!

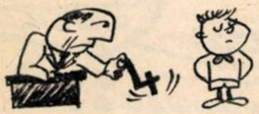

IOAN GHIRCOIAS,
comuna Șinca, județul Brașov

- Aurele, ești acolo?
- Da tăticule!
- Și ce faci?
- Nimic
- Dar tu Vasilică, tot acolo ești?
- Tot.
- Și tu ce faci?
- Nimic.
- Bine, atunci cînd terminați să veniți să vă faceți lecțiile.

GICĂ DĂNUȚĂ,
Galați

- Gigel învăță despre insulele AZORE - nimic mai simplu, un nume de cîine.
A doua zi la școală:...
- Elev Gigel, ce insule mai cunoști?...
După un timp de gîndire Gigel răspunde
- ... păi și „insulele Griviei”!...

NECULAI CIOLTOS,
Bacău

- Doi băieți priveau cu interes la o pereche de mănuși de cauciuc aflate într-o vitrină.
- La ce pot folosi oare aceste mănuși, întrebă unul.

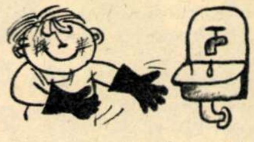

- Păi cum la ce? Cu ele te poți spăla fără să te uzi - vorbi celălalt cu un aer savant.

SORIN BALTAG,
București

- Liviu și Dan călătoresc cu trenul.
- De ce nu dăm drumul la televizor? întrebă Dan, care are numai 3 ani.
- Pentru că nu avem curent, răspunse Liviu care este mai mare
- Hai să deschidem fereastra și o să avem curent destul.

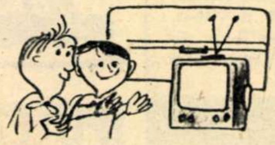

ELENA BĂRĂGAN,
sat. Bibești, județul Gorj

- Bunica îl întreabă pe nepot:
- Pentru ce ai adus acest corb? Ce vrei să faci cu el?

- Bunico, vreau să văd dacă într-adevăr va trăi 300 de ani așa cum am citit eu într-o carte.

CONSULTAȚIE

- Doctore, fii bun și spune-mi ce are băiatul meu?

-Nimic grav, ceva între teză și extemporal!

CĂLIN OBRETIN,
București

ILUSTRAȚIILE GLUMELOR:
DANIEL POCH
clasa X-a R
LICEUL „TONITZA”
BUCUREȘTI

„PERLE” DIN „CAIETELE UNOR ELEV

- Buhoiul este un animal care ies la lumina zilei, noaptea.

*

- Un om degerat trebuie frecat cu zăp. În timpul verii, se poate folosi în aces scop și apa rece.

IRINA CRĂCIUN,
Iași

DOUĂ EPIGRAME

UNUI MELOMAN

- APLAUDAT TE VEZI ÎN VIS
DAR DUPĂ DULCEA TA VISARE
MIE TARE MI SE PARE
CĂ ANUL AI SĂ-L FACI ....
cu BIS

TEODORA HANGANU,
Bacău

- ÎN RECREAȚIE EL ȚIPĂ
MULTE NEBUNII MAI FACE
DAR LA LECȚIE DE-L SCOATE
NU ZICE NIMIC... EL TACE

MAURA IONESCU,
Borsec

ROMAN FOILETON

„OSTROVUL LUPILOR”
(Partea a doua)

Episod extraordinar, imaginat și povestit de elevul TRAIAN TENCALEC, comuna Bîrzava, județul Arad

Cei trei bandiți îi așteptau. Domnul Friedrich era cel mai nerăbdător dintre ei să afle unde era pistolul.

— Hai băieți, spuneți mai bine locul unde a căzut pistolul căci m-am hotărît să-l iau chiar astăzi. Am mare nevoie de el. Să vedeți și ce costum de scafandru am eu! Hai, băieți, mai repe...

Dar n-apucă să sfîrșească vorba că de după un cot al Dunării se apropia o barcă cu vîsle. Speriat, zise către ceilalți doi:

— Hai prin cealaltă parte!

Dar de-abia făcură un pas că și rămaseră cu piciorul în aer. Din partea aceea se auzea un păcănit ritmic care se apropia.

— Vedeta cu milițieni! spuse Chioru. Mai repede, după arme și să o ștergem cu barca. În timp ce bandiții intrau înăuntru, Scatiul și Babușcă se înțeleseră din ochi și o luară la fugă spre barcă. În cîteva secunde porniră motorul și se îndreptară cu toată viteza către baltă. Văzîndu-se trași pe sfoară, bandiții încercară barca cu călătorii ei drept țintă pentru armele lor. Dar barca era departe. Văzîndu-se scăpați de bandiți, îi lăsară «să se descurce cum or ști ei» și porniră cu același gînd: să găsească pistolul .

Babușcă era la cîrmă. Scatiul își aruncă privirea prin barcă. Într-o parte, frumos împachetat, un costum de scafandru și un bidon cu benzină de vreo 5 litri. Deodată chicoti de veselie. Lîngă motor era ultimul număr al iubitei lor reviste «Cutezătorii». Cum a ajuns acolo și azi e o enigmă! Se pare că a fost folosită pentru împachetat...

Deschizînd revista, scăpă un strigăt de emoție, surprindere, bucurie... Vă puteți închipui și voi! Pe prima pagină tronau fotografiile celor doi curajoși eroi ai noștri. Sub fotografiile lor un titlu de o șchioapă: Cei doi băieți din Pradina sînt distinși cu titlul «Cutezătorii».

Faptele lor sînt cunoscute. E de prisos orice comentariu. Ochii lor străluceau de emoție. Își strînseră mîna în tăcere și fiecare își făcu un jurămînt în gînd: «Voi căuta să fiu într-adevăr „cutezător“». Lăsînd emoția și bucuria la o parte se puseră pe lucru. Scatiul îmbrăcă costumul de scafandru. Cînd ajunseră la locul unde «profe-

S-A ÎNTORS DIN TABĂRĂ!

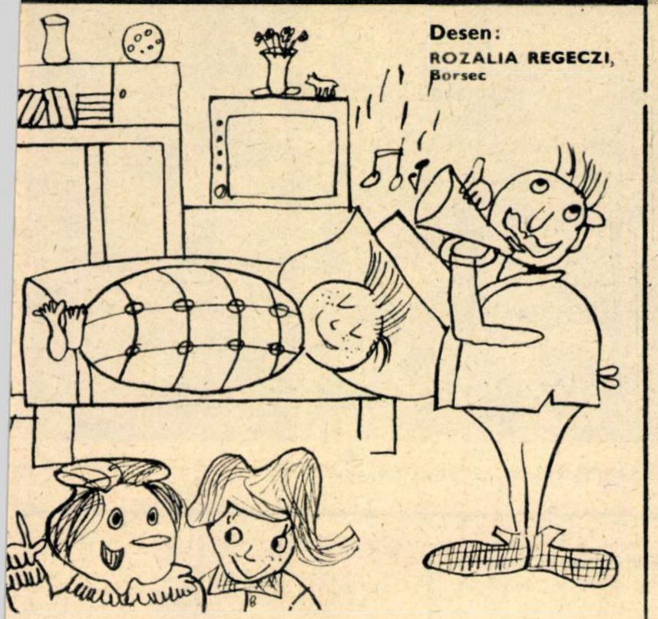

Desen:
ROZALIA REGECZI,
Borsec

- Nepotul meu s-a obișnuit ca în fiecare dimineață să se trezească la sunetul goarnei.

Desen:
MARIA MUNTEANU,
Cluj

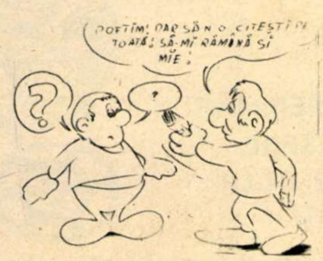
POFTIM! DAR SĂ N-O CITEȘTI PE TOATĂ; SĂ-MI RĂMÎNĂ ȘI MIE!
?
?

Desen:
ALEXANDRU NAGY,
Arad

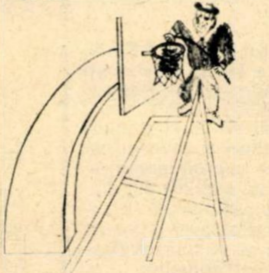

FĂRĂ CUVINTE

Jocuri

JOC ÎN PĂTRAT

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

● ORIZONTAL ȘI VERTICAL

1. MIJLOC DE INFORMAȚIE
2. BUNĂ PENTRU CEAI
3. PRIETEN
4. TRĂIESC ÎN APĂ

BOGDAN BOTĂREANU,
București

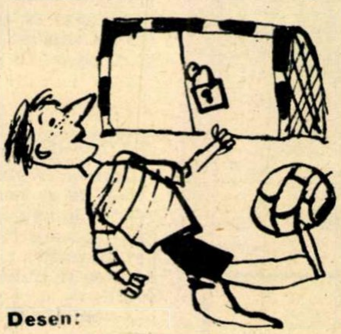

Desen:
ACHIM ISTRĂTESCU

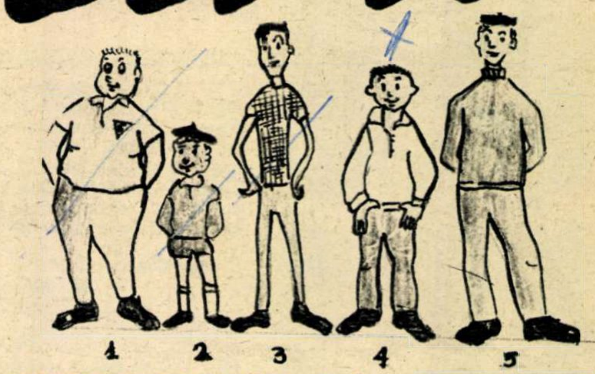

GHICITOARE

EU SÎNT MAI MIC DECÎT ANDREI, ÎNSĂ DIN FERICIRE NU AȘA DE GRAS CA MIHAI, NICI AȘA DE SLAB CA VIRGIL ȘI MAI ÎN VÎRSTĂ DECÎT DAN. MĂ NUMESC LUCIAN.

CARE DIN CELE 5 PERSONAJE ESTE LUCIAN?

DAN RUSU,
Sibiu

ARITMOGRIF

A

		4	8	1	2	9		
	10	2	5	2	4	2	7	
	7	2	1	3	2	1	6	
11	12	13	6	4	6	7	10	11
		7	6	2	14	8		
		11	15	5	6	2		
	16	6	17	6	2	7	8	
	17	18	19	2	5	16	18	
		18	2	7	8	17		
	20	18	14	8	17	6	2	

B

ÎNLOCUIND CIFRELE CU LITERELE CORESPUNZĂTOARE, VEȚI AFLA PE COLOANA AB NUMELE UNUI CELEBRU JUCĂTOR DE FOTBAL, DIN NAȚIONALA NOASTRĂ, IAR PE ORIZONTAL VEȚI AFLA FOTBALIȘTI TOT DIN DIVIZIA A.

OVIDIU COBAN,
Bacău

ROMAN FOILETON

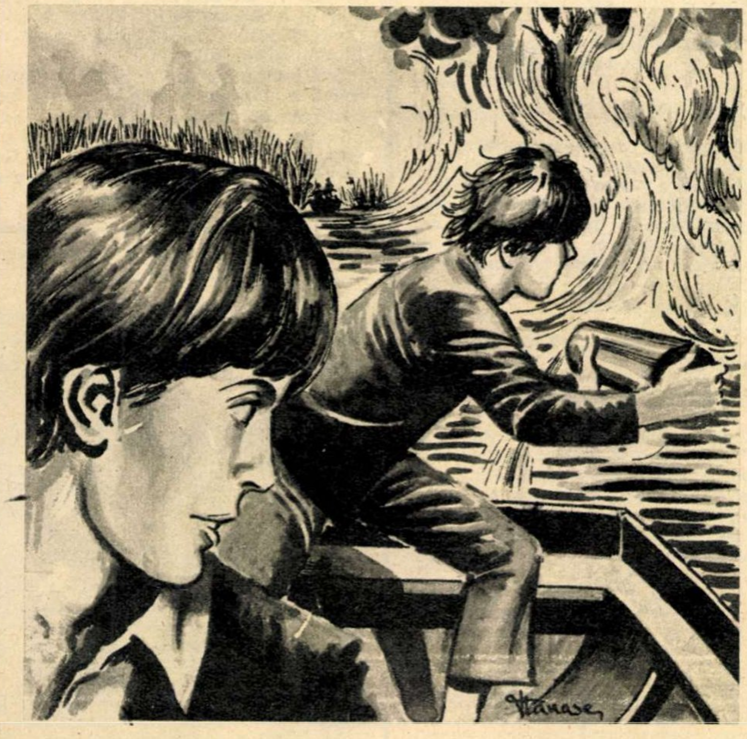

Desen: **VALENTIN TĂNASE**, cl. a XI-a, Liceul «Aurel Vlaicu», București

ROMAN FOILETON

sorul» a scăpat pistolul în apă, Scatiul, îmbărbătat de Babușcă, sări în apă. O clipă, și undele îl înghițiră. Pe fundul apei se vedea o umbră neagră, mișcîndu-se. Privind în jur, Babușcă înlemni deodată. Într-o liniște desăvîrșită cei trei bandiți înaintau încet și sigur către barca băieților. Erau la vreo 500 de metri. Înaintau cu o barcă cu vîsle, lucru care-i punea pe eroii noștri în avantaj, dacă s-ar putea vorbi însă de avantaj. 300 metri. Să plece singur? Nu! Nici gînd! 250 metri. Dar iată că apăru Scatiul cu pistolul în mînă. Îl aruncă în barcă și săltă și el. Pentru mai multă siguranță Babușcă vîrî pistolul în bidonul cu benzină. Babușcă porni motorul și barca prinse viteză.

Trebuiau să scape cu orice preț de urmăritori. Să scape e ușor de zis! În față, perete de stuf. Dar Babușcă nu-și pierdu cumpătul și zărind în stufăriș un canal de vreo cinci metri, cîrmi repede într-acolo. Trecerea prin canal ar fi fost ușoară dacă nu era blocat de zidul de stufăriș. Acesta trebuia tăiat. Dar îi ajungeau bandiții. Socotindu-se pierduți, ei se opriră puțin. Scatiul se uită deznădăjduit prin barcă, parcă după colacul de salvare. Și, într-adevăr, zări: bidonul cu benzină! În ce fel, veți vedea îndată! Au întors repede barca ajungînd la gura canalului. Bandiții mai aveau vreo sută de metri. Calm, Scatiul luă bidonul cu benzină și deșertă conținutul în linie la gura canalului. Un strigăt scăpă de pe buzele lui Babușcă. Pistolul căzuse în apă o dată cu benzina. Trebuiau să se resemneze! Scatiul aruncă un chibrit aprins. O vîlvătaie se ridică în spre cer. Un strigăt de mînie izbucni din cealaltă parte, dar băieții își croiau drum prin canal. Focul aproape se stingea. Deodată, motorul bărcii tuși, apoi amuți. Babușcă ridică capacul rezervorului și văzu că era gol. Ghinion după ghinion. Și n-aveau nici vîsle. În urma lor bandiții se apropiau...

Foto: **VIRGIL BELBE, cl. a VII-a, Șomcuta Mare, Maramureș**

TRIBUNA CITITORULUI

Țin să mulțumesc mult redacției pentru sprijinul pe care ni-l acordă, nouă, pionierilor în organizarea activității noastre și să o felicit pentru paginile atît de frumoase și instructive pe care le-a realizat de-a lungul anilor. Mie îmi place foarte mult literatura și aș dori să întîlnesc în paginile revistei «Cutezătorii» mai multe povestiri în imagini, pe teme istorice, foiletoane. Propun să organizați și un «Club al matematicienilor», care să publice în fiecare revistă cîte două sau trei probleme.

ARIANA POPESCU,
cl. a VI-a B,
Liceul 10,
București

Ar fi interesantă o nouă rubrică, să-i zicem «Povestiri pentru Dănuț», care să cuprindă istorioare create de copii și care să fie destinate fraților și surorilor mai mici. Ce-ați zice și de o serie de articole cuprinse sub titlul «Ochean» sau «Telescop», care să ne apropie de viața și preocupările copiilor din toate colțurile lumii?

DAN ȘTEFAN, cl. a VIII-a B,
Școala generală nr. 1
Petroșeni, Hunedoara

BEGA—**MARIUS PAȘCALĂU, cl. a V-a, Timișoara**

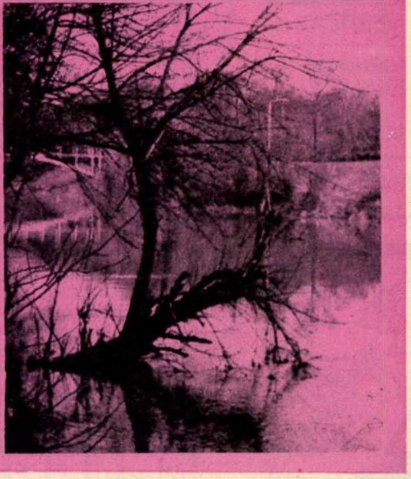

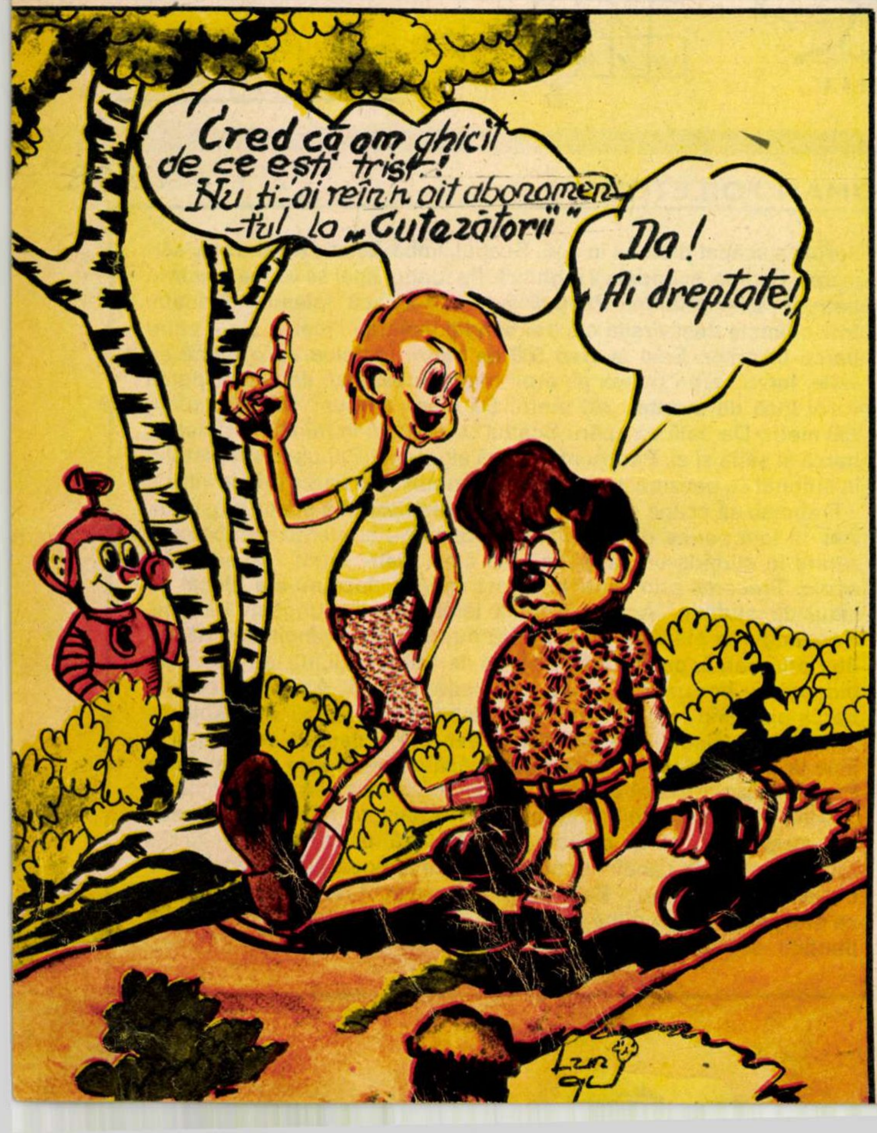
Cred că am ghicit de ce ești trist! Nu ți-ai reînnoit abonamen-tul la „Cutezătorii”
Da! Ai dreptate!

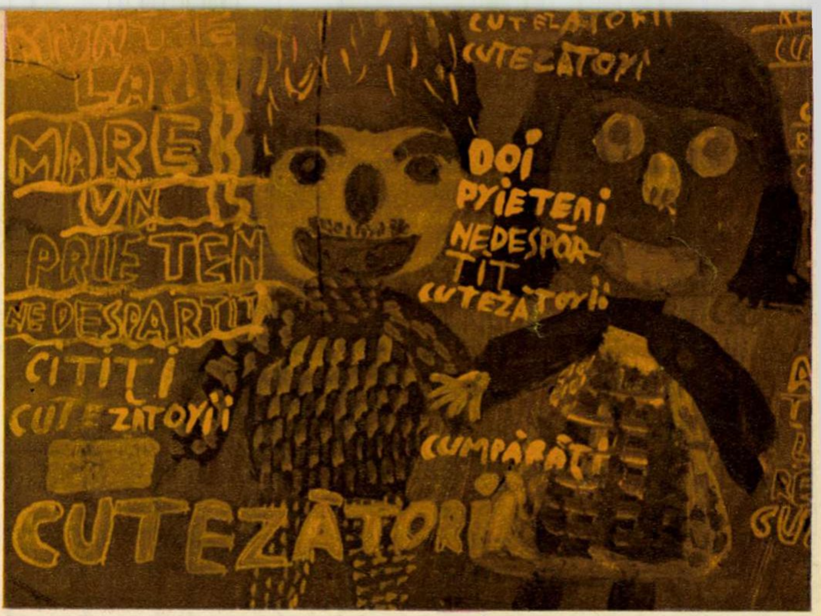
CUTEZĂTORII
CUTEZĂTOYI
LA MARE UN PRIETEN NEDESPĂRȚIT
CITIȚI CUTEZĂTOYII
DOI PYIETENI NEDESPĂRȚIT CUTEZĂTOYII
CUMPĂRAȚI
CUTEZĂTORII

AFIȘ—**VASILE LUPOIAN, cl. a VI-a, Brașov**

...pe lîngă povestiri și poezii, aș propune să publicați și cîntece patriotice, pionierești.

NICOLETA LUPESCU
Școala generală nr. 199
București

...aș dori să apară mai des în revistă rubrica «Atelier literar» precum și discuții cu poeți și scriitori.

ILEANA DRĂGAN,
cl. a IV-a, București

...doresc foarte mult, atît eu cît și mulți colegi de ai mei, cititori ai revistei, să întîlnim în paginile ei microinterviuri și foto-reportaje din viața copiilor din alte țări. Și pentru că ne pasionează fizica, am vrea să publicați probleme de fizică și articole în care să se vorbească despre noutățile din acest domeniu.

RADU I. STANCU,
sat. Mihai Viteazul,
jud. Ialomița

...și am dori ca în revista «Cutezătorii» să apară cît mai multe cîntece pionierești, pe care apoi să le putem cînta la activitățile noastre pionierești.

Detașamentul clasei a IV-a A,
Școala generală nr. 7,
Satu Mare

...Mă adresez dumneavoastră cu următoarea întrebare: De ce în paginile revistei apare foarte rar rubrica «Salonul automobilistic Cutezătorii» al profesorului Parbriz? Sînt un mare iubitor al automobilismului, al mașinilor de curse și sport. Aș fi foarte mulțumit dacă în următoarele numere ale revistei voi găsi și rubrica dorită.

GHEORGHE SEICEANU,
Mediaș

...de ce nu mai apare «Clubul logicienilor»? Era minunat să rezolvi acele probleme de inteligență și iscusință.

Dar «Concursul săptămînii» nu se poate să fie reluat? Am aștepta atunci cu și mai mare nerăbdare fiecare număr al revistei noastre.

LIVIU STOICA,
Liceul «Aurel Vlaicu»,
Orăștie

◆

OCOLUL LUMII PE JOS

EXCURSIE PE GLOB

ÎNSEMNĂRI DESPRE BUNICUL MEU

Aș vrea ca, în aceste rînduri, să vă povestesc despre bunicul meu care mi-a insuflat, încă de cînd eram mic, dragostea de a cunoaște lumea, dragostea pentru geografie. El este vestitul campion român *Dumitru Dan*, care, în urmă cu foarte mulți ani, a făcut ocolul lumii... pe jos! În călătoria care a durat timp de 6 ani — a parcurs pe jos 100 000 de kilometri. Aceasta s-a întîmplat înainte de primul război mondial.

Iată cum a început această călătorie, unică în felul ei, și care nu a mai fost realizată de nimeni pînă acum. Fiind student la Paris, bunicul a aflat că un club francez organiza un concurs. Cei ce se înscriau trebuiau să parcurgă distanța de 100 000 km, pe jos, fără a lua

URSEI — **MANUELA DOBRESCU, cl. a VII-a, Rm. Sărat**

cu ei în timpul călătoriei vreo sumă de bani, pentru întreținere. Împreună cu alți trei prieteni — *Alexandru Pascu, Gheorghe Negreanu* și *Paul Pîrvu*— au început pregătirile. Pentru ca pe drum să se poată înțelege cu localnicii, cei patru au început să învețe cîte 5—6 limbi străine. Bunicul a învățat mai întîi germana și franceza, apoi italiana, spaniola, portugheza, engleza și flamanda. În același scop au învățat și ceilalți greaca, turca, araba, maghiara, rusa și altele.

La concurs s-au prezentat 200 de persoane. Printre ei se aflau și cei patru români. Plecarea a fost stabilită la 1 aprilie 1910, fiecare concurent pornea din capitala țării sale. Astfel, la acea dată, au pornit din București și cei patru prieteni însoțiți de un cîine ciobănesc, Harap. Hotărîseră să meargă îmbrăcați în costume naționale, iar ca mijloc de existență aveau să organizeze programe artistice. Astfel, prin această mică echipă de tineri români, dansul și cîntecul nostru popular au făcut înconjurul lumii de acum 61 de ani. Vă dați seama prin cîte greutăți au trecut, eroii cîtor peripeții, uneori dramatice, au fost. Au cunoscut fel de fel de oameni — de la membrii unor triburi din Australia sau Africa pînă la eschimoșii din Alaska. La un moment dat, mica lor echipă a început să se împuțineze. La 17 iulie 1911, Pascu a rămas, din cauza unei intoxicații, în India, la Bombay. Puțin mai tîrziu, Negreanu rămîne cu un picior fracturat, în China. Zeci de mii de kilometri, trecînd prin zeci de țări și orașe, au fost parcurși doar în doi. Ultima despărțire a avut loc în America, la Jacksonville, cînd Pîrvu, bolnav, nu-și mai poate continua călătoria. Harap rămîne și el acolo, la rugămintea lui Pîrvu. Bunicul parcurge, de acum, singur, încă 10 000 km. Nemaiputînd da spectacole de unul singur, își cîștigă existența prin conferințe. În toată perioada călătoriei, pe jos, bunicul a rupt 497 perechi de opinci și 28 de costume naționale, pe care le primea din țară prin poștă. Cele 50 de kg de documente pe care le-a strîns de-a lungul celor 6 ani ai călătoriei atestă că bunicul a trecut prin 76 de state, a traversat 3 oceane și 7 mări.

Astăzi bunicul este pensionar și locuiește în orașul Buzău. De fiecare dată cînd îl vizitez, nu scap prilejul să zăbovesc în micul lui muzeu și să răsfoiesc albumele cu autografe și fotografii, revistele și bogata corespondență sosită din întreaga lume. De fiecare dată plec cu un sentiment de mîndrie și cu dorința ca în viitor să pot face și eu cunoscute lumii frumusețile și realizările patriei mele socialiste.

CRISTIAN SÎRBESCU,
cl. a VIII-a,
Liceul Beceni, județul Buzău

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

GÎNDURILE PRIETENILOR MEI

În zilele petrecute la Năvodari, în tabăra internațională mi-am făcut nenumărați prieteni. Cu cîteva zile înainte de despărțire mi-au împărtășit cîteva gînduri.

TANDE MAIDAR și DAVAA PUREVSUREN, Mongolia: **De pe întinsele stepe ale patriei noastre, vă transmitem, dragi prieteni români, salutul copiilor din Mongolia. Ne-am simțit aici minunat. Gîndul care ne-a însuflețit permanent pe frumosul litoral românesc, a fost gîndul păcii și prieteniei.**

RITVA HILDEN, Finlanda: **Noi, pionierii finlandezi, găsim că e foarte plăcut să te afli în ospeție în România. Sperăm să ne întîlnim cu pionieri români și la noi în Finlanda, unde am vrea să vă simțiți tot atît de bine cum ne-am simțit și noi în frumoasa voastră țară. Aș vrea să vă mai spun că pionierii finlandezi iubesc pacea și prietenia, asemenea tuturor copiilor lumii.**

KEREKES T., Iugoslavia: **Sînt foarte bucuros că aici, la Năvodari, mi-am făcut mulți prieteni despre care voi avea multe de povestit colegilor mei de la școala «Ivan Ivanovici Zunaje» la care învăț. De la prietenii români am aflat că cei mai buni elevi la învățătură primesc distincții pionierești. Și la noi este aproape la fel. Toți cei care obțin note foarte bune primesc tradiționalele distincții «VUC».**

Anchetă realizată de
FLORIN GRINDEI,
comuna Malaia,
județul Vîlcea

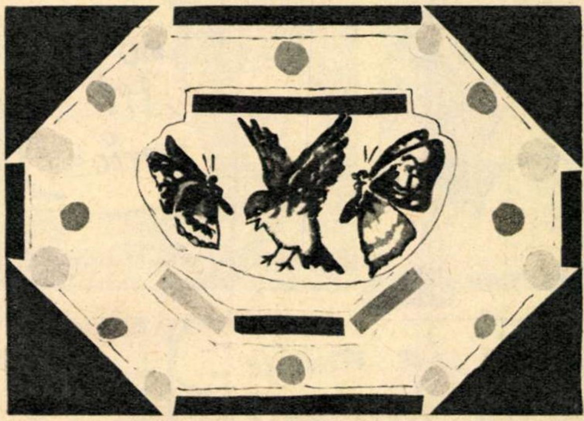

Prin acest mic decupaj ne arătăm dragostea noastră pentru întreaga redacție a „Cutezătorilor" revista pe care o admirăm de trei ani, ani de pionierie.

Szabó János
Pol Ioan,
cl. a VI-a,
Șc. gen. Tirimia

ITINERAR POLONEZ

Vara aceasta am avut bucuria să-mi petrec vacanța într-o tabără internațională din R.P. Polonă, alături de alți copii din 20 de țări.

De la Katovice, unde am stat cîteva zile, am plecat în numeroase excursii, în timpul cărora am cunoscut oameni și locuri importante din țara prietenă. La Krakovia, vechiul castel Wavel, precum și o veche salină, astăzi devenită muzeu, ne-au produs frumoase impresii. Jocul, cîntecul și voia bună ne-au însoțit tot timpul. Într-o zi, însă, copiii din tabăra noastră n-au rîs. A fost ziua cînd am vizitat Auschwitz-ul, fost lagăr de concentrare fascist. Tot ce am văzut acolo m-a făcut să înțeleg ce a însemnat războiul, cu toate nenorocirile lui. Cele văzute m-au impresionat atît de mult încît mi-ar fi foarte greu să mai vizitez acele locuri a doua oară.

Săli întregi cu ghete desperechiate, ochelari de sîrmă, perii de tot felul, păpuși rupte, geamantane — aminteau de niște oameni care au fost cîndva vii. De pe fotografiile expuse mă sfredeleau, parcă, ochii femeilor și copiilor care și-au pierdut viața acolo. În curte am văzut copacul sub care cei veniți se adunau pentru a vedea pentru ultima oară soarele. Dincolo de el, oamenii deveneau simple numere, care, în scurt timp, dispăreau și ele. Atunci mi-am dat seama cît este de important ca oamenii din întreaga lume să se unească și să lupte pentru menținerea păcii pe toată planeta.

După șederea la gazdele noastre primitoare din Katovice, am pornit la Funka, o localitate din apropierea Balticei. La plecare, în drum spre Varșovia, am vizitat Torunul, oraș în care s-a născut Copernic.

Peste tot, ne-am bucurat de gazde ospitaliere de care-mi voi aduce totdeauna aminte cu plăcere.

CAMELIA VICTORIA SÎMBOTIN,
Rădăuți, Suceava.

◀ „PIȚIGOI ȘI VRĂBIUȚE
HAIDEȚI LA NOI ÎN CĂSUȚE"
Foto:
SABINA GLIGOR, cl. a VI-a,
Școala generală nr. 2,
Cîmpeni-Mihăiești,
județul Alba

MOȘ GHEORGHE
Foto:
GABRIELA BEREA, cl. a VII-a,
Școala generală nr. 3, Sebeș ▼

VĂ MULȚUMIM, COPII!

OPERAȚIUNEA: „O revistă SCRISĂ și DESENATĂ de către cititorii EI"

A REUȘIT!

SUMARUL NUMĂRULUI «1/1972»
SE ÎNTOCMEȘTE TOT PE BAZA RUBRICILOR ANUNȚATE DE NOI ÎN NUMĂRUL **41**, PAGINA A 3-A, LA CARE SE MAI ADAUGĂ TREI RUBRICI NOI:

1. „Ce vreau să realizez în anul 1972."

2. „Copiii și circulația"
(anchete și interviuri legate de regulile de circulație, fapte întîmplate din cauza nerespectării acestor reguli, întîlniri ale pionierilor cu organele de miliție etc.)

3. „Copiii și arta"
(cronică plastică scrisă de copii, articole de critică literară, muzicală, plastică, T.V., cinematografică etc.)

AVIZ IMPORTANT! *Trimiteți articolele, reportajele, interviurile, desenele, fotografiile etc* PÎNĂ LA DATA DE **5·XII·1972**

Cutezătorii 47

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — **BUCUREȘTI**
Căsuța poștală 4132
Telefon 176010 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU

REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA

ADMINISTRAȚIA:
EDITURA SCÎNTEII;

TIPARUL:
C.P.C.S.

REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ

Excursia

Scenariu și desene: Călușeriu Călin.

cl. a VIII-a, Bistrița Năsăud

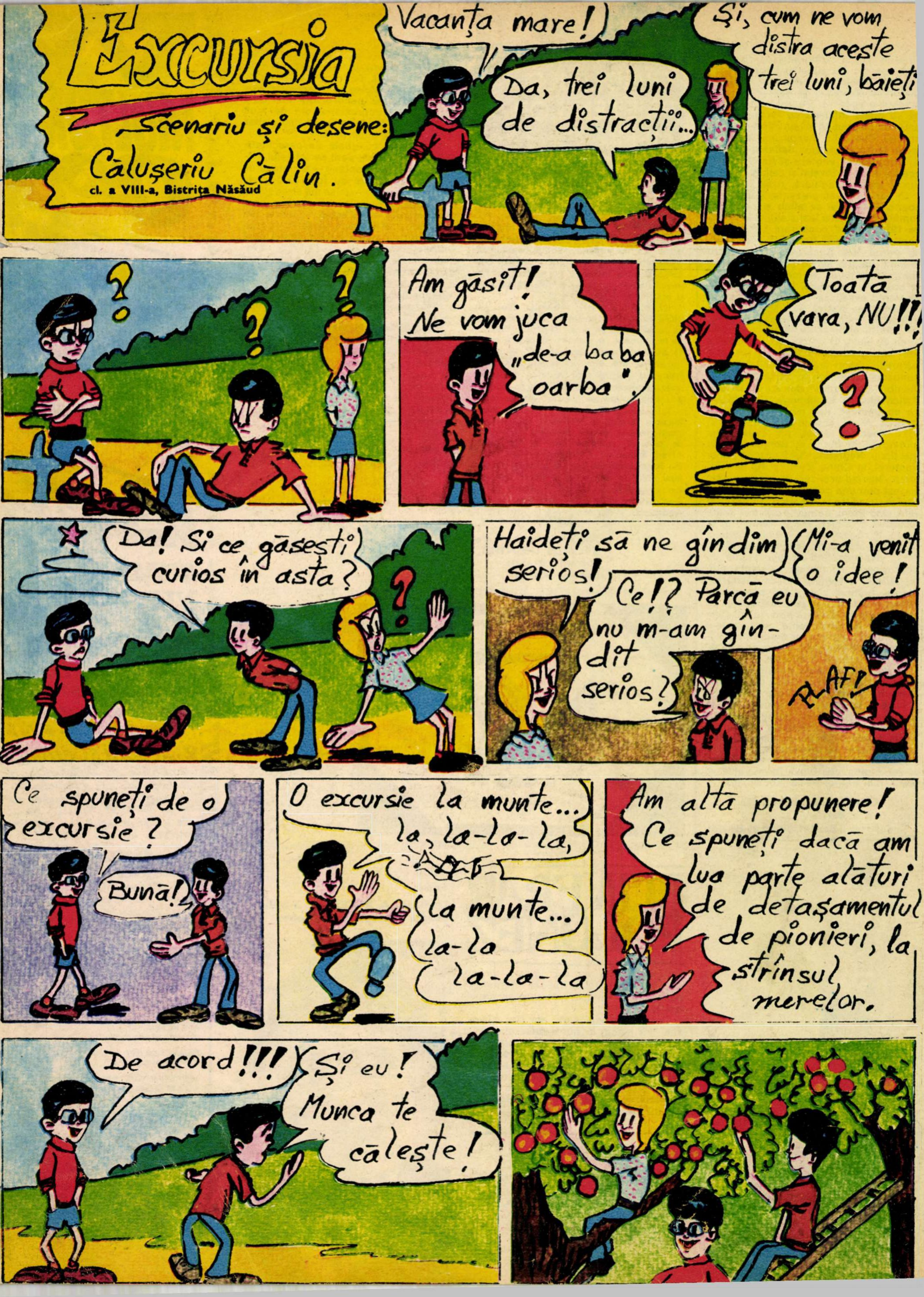
Vacanța mare!
Da, trei luni de distracții...
Și, cum ne vom distra aceste trei luni, băieți
?
?
?
Am găsit! Ne vom juca „de-a baba oarba".
Toată vara, NU!!!
?
Da! Și ce găsești curios în asta?
?
Haideți să ne gîndim serios!
Ce!? Parcă eu nu m-am gîndit serios?
Mi-a venit o idee!
PAF!
Ce spuneți de o excursie?
Bună!
O excursie la munte... la, la-la-la,
la munte... la-la la-la-la
Am altă propunere! Ce spuneți dacă am lua parte alături de detașamentul de pionieri, la strînsul merelor.
De acord!!!
Și eu! Munca te călește!

Biblioteca municipală
Tirgu-Mureș

JOI, 2 DECEMBRIE 1971,
ANUL V (219), 16 pagini 1 leu

48

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

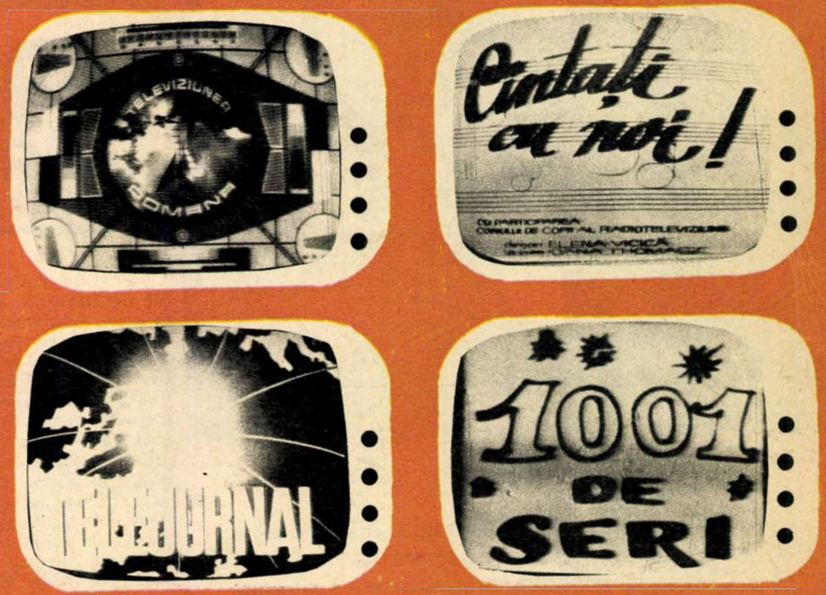
TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ
Cîntați cu noi!
SPORT
TELEJURNAL
1001 DE SERI

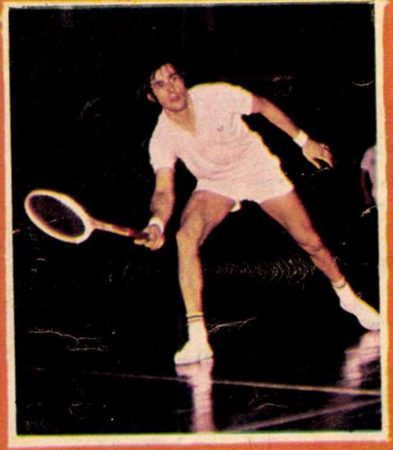

Ilie NĂSTASE

în vizită la redacția noastră

1400 de cititori

RĂSPUND LA ANCHETA NOASTRĂ DEDICATĂ „Lanternei MAGICE a secolului XX Televiziunea!”

La invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a făcut o vizită de prietenie în țara noastră, în zilele de 23 și 24 noiembrie, tovarășul Iosip Broz Tito, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia. Întîlnirea celor doi șefi de state la Timișoara, convorbirile oficiale care au avut loc au fost întîmpinate de întregul nostru popor cu adîncă bucurie.

În cadrul convorbirilor, care s-au desfășurat într-o atmosferă de prietenie, cordialitate, deplină înțelegere și încredere reciprocă, cei doi conducători de partid și de stat au făcut o trecere în revistă a relațiilor de prietenie și colaborare, în continuă dezvoltare, dintre cele două țări. Au fost abordate, de asemenea, probleme actuale ale vieții internaționale. Cu deosebită satisfacție, cele două părți au subliniat evoluția pozitivă a relațiilor de strînsă prietenie și colaborare tovărășească între partidele, statele și popoarele noastre, exprimîndu-și hotărîrea de a adînci conlucrarea rodnică în domeniul politic, economic, tehnico-științific, cultural, în folosul ambelor popoare, al cauzei păcii și socialismului.

Pe linia practicii devenite tradiționale a vizitelor reciproce, a întîlnirilor și convorbirilor dintre conducătorii de partid și de stat ai României și Iugoslaviei, această întîlnire — a noua între cei doi președinți — constituie o nouă expresie a relațiilor de strînsă prietenie și colaborare, a stimei și prețuirii pe care le nutresc reciproc partidele, statele și popoarele noastre.

a
ACTUALITĂȚI
CUTEZĂTORII

RADAR Pionieresc

Și în această săptămînă de sfîrșit de toamnă, în ale cărei zile, la sate, hambarele și-au deschis larg porțile pentru a primi bogăția de roade ale anului, corespondenții noștri ne-au trimis foarte multe vești despre hărnicia cu care au muncit pionierii, acolo unde a fost nevoie de ajutorul lor.

Din județul Olt am aflat că, în mai multe localități, pionierii au ajutat la pregătirea terenurilor pentru plantarea viitoarelor păduri precum și la plantarea puieților.

Atunci cînd au fost oaspeții pădurii, **copiii din Celei, Corabia** au pregătit terenul și au săpat gropi pentru **1 000 de puieți de plop.**

Pionierii din Dobrotinet, comuna Curtișoara, au fost la lucru în **zăvoiul Oltului.** Ce frumoasă va fi, peste cîțiva ani, pădurea de salcîm la plantarea căreia au participat și ei! Pînă la ora cînd am primit știrea la redacție, ei pregătiseră terenul pentru **1 000 de puieți** dar acțiunea continuă și, în curînd, **5 000 de mici salcîmi** vor prinde rădăcini în frumosul zăvoi din apropierea comunei.

De la **Școala generală Doba, comuna Pleșoiu,** aflăm că, pe terenurile cooperativei agricole de producție din comună, la primăvară vor înfrunzi mulți pomi foarte tineri. Dintre aceștia, **650 au fost plantați numai de detașamentul clasei a VII-a.** Și ce frumos au petrecut timpul, la lucru în aer liber. «Tot timpul am cîntat, am spus povești, zicători și nici n-am observat cînd a trecut timpul» scriu ei.

Și de la **Certeje-Cîmpeni, județul Alba,** aflăm că roadele hărniciei pionierești au fost bogate. Acțiunea de strîngere a măceșelor la care au participat s-a finalizat cu **1 600 kg de măceșe,** pe care le-au și predat centrului de colectare. Mîndri de realizarea lor, pionierii ne scriu că suma încasată au destinat-o dotării atelierelor din școală.

«Radarul» și-a ilustrat exemplele cu date primite de la pionierii corespondenții **Ion Nelu Popa, Elena Trifu, Florica Preda, Viorel Trifu și Viorel Bota.**

Agenda C.N.O.P.

● **Nu de mult, s-a întors din Franța ansamblul de cîntece și dansuri populare «Crai Nou» al Casei pionierilor din Brașov, care a repurtat succese deosebite cu prilejul turneului întreprins în 16 orașe din această țară. Fragmente din spectacolul prezentat la Paris au fost transmise, în direct, într-una din emisiunile Televiziunii franceze.**

● Consiliul clubului «*W. Pieck*», al *Școlii medii nr6 din Lvov (U.R.S.S.)* a solicitat stabilirea unor legături de prietenie cu pionieri din țara noastră. In acest sens, pionierii din cercurile prieteniei de la *Școala generală nr. 179 (București)* și de la *Liceul din Sinaia* și-au manifestat dorința de a coresponda cu colegii lor din Uniunea Sovietică.

● Filmul documentar «*Minitehnicus*» călătorește prin mai multe țări din *Europa*... Recent, o copie a acestui film a fost prezentată în *R.P. Ungară*, la manifestările din cadrul zilelor tehnicii pentru tineret. Un alt film documentar, «*Cravata roșie*», după ce a fost în *Finlanda și Mongolia*, a poposit în *Cipru* și apoi în *Italia*, unde participă la *Festivalul internațional al filmului pentru copii de la Ferrara.*

MICROINTERVIU

CEI 17 UCENICI AI STRUNGARULUI UȚAN

— Tovarășe Eugen Uțan, aveți în urma dv. o viață întreagă de muncă tenace, sînteți unul dintre cei mai buni strungari ai uzinelor «Vulcan» și un neobosit activist pe tărîm obștesc. Din toată această biografie, ne-ați putea spune care considerați a fi cea mai mare realizare a dv.?

— Nu știu cît e de mare, ceea ce îmi aduce însă, multe bucurii este faptul că eu personal am calificat la locul de muncă vreo 17 tineri, unii dintre ei nu cu mult trecuți de vîrsta pionieriei. O parte dintre aceștia sînt acum ingineri. Și, ne bucură mult îndeosebi obișnuința lor de a veni adeseori în mijlocul nostru, de a ne cere uneori părerea, sfatul. Cum să vă spun? Cînd un tînăr reușește să rămînă legat de practică, și mai ales de oamenii muncii practice, înseamnă că el a deprins toată frumusețea acestei munci.

— În această perspectivă, ce le recomandați pionierilor?

— Să se pregătească de pe acum printr-o intensă activitate practică pentru viitoarea lor profesie, oricare va fi ea și oricine le va fi dascăl. Cu cît mai bine vor deprinde această activitate acum, cu atît mai repede vor obține calificarea în viață. Uite, eu aș înființa un număr mare de ateliere, înzestrate cu motorașe electrice, motorașe cu explozie etc., pe care pionierii să învețe nu numai să le mînuiască, dar să încerce să le și fabrice, după puteril
Jocul cel mai frumos e acela
nu se deosebește de o treab
rioasă.

— Și ce NU le recoman

— Să nu vadă în diplomă u
de asigurare pe viață. Diplo
necesară, e bună, dar numai a
cînd e simțită ca o obligație în
obligația de a munci din ce î
mai bine. Nouă ne trebuie oa
care, într-adevăr să învețe, d
fie «oameni de-o viață între
nu alergători de ici, colo du
presupusă «viață ușoară».

Mihai Iordăn

Caiet de ele

Există, în București, o lib
neobișnuită unde cumpărători
pot fi întîlniți în fața standurilor
toate acestea, lucrătorii de aic
foarte mult de lucru. Zilnic, ei
gătesc sute și mii de volume car
iau drumul spre cumpărătorii
diferite localități ale țării. Și
stimați cititori puteți cumpăra,
această cale, cărțile de care
nevoie și pe care nu le găsiți la li
ria din comuna sau orașul vos

**Printr-o simplă carte poș
adresată Librăriei republic
«Cartea prin poștă», dorința
poate fi îndeplinită. Cu o sing
condiție: să scrieți clar titlul c
și autorul, și unde poate fi
trimisă.**

La **Librăria republicană «Car
prin poștă» din strada Serg
Nuțu Ioan nr. 8–12, sectorul 6, Bucu-
rești,** puteți găsi nu numai căr
de literatură beletristică preferat
și cărți necesare pentru cercu
voastre tehnice, culegeri de prob
me de fizică și matematică per
toate vîrstele precum și cărți ne
sare pentru experiențele voastre
laborator.

UMOR

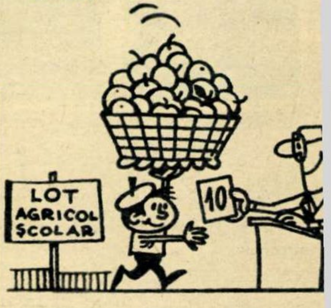

La închiderea Ediției

**...aflăm că primul copil născ
în noul oraș Motru — Dragost
Forlacu — împlinind deunăzi vîr
ta de 7 ani, a primit cravata
pionier, împreună cu alți nou
colegi! Dragostin și orașul să
natal — amîndoi de aceeași vîrs
— cresc împreună sub soare
patriei!**

Aici scriu şi desenează copiii

Ostaşul

Îl găsim pretutindeni,
La graniță, pe apă,
Neînfricat şi ager,
Cu arma încercată,
Stă veşnic treaz ostaşul
Privind în depărtări
Cu haina decorată
Şi muşchii de oțel.

El apără pămîntul
Şi lanurile mănoase
Făcîndu-şi datoria
Păzind şi-a noastre case
Îl vezi ducîndu-şi pasul
Pe drum, în mers uşor
Ținîndu-şi jurămîntul
Făcut către popor.

Constantin Chiran,
clasa a VII-a, Şcoala generală
nr. 18, Bacău

Rozeta săptămînii: „PIETRARUL"

Trăim şi muncim alături de părinţii noştri, aici, la Moneasa. Noi sîntem şcolari, iar ei lucrează la cariera de marmură. Şi, aşa cum ni se povesteşte, tot aici au lucrat străbunii lor. Vechea îndeletnicire a fost transmisă prin şiruri de generaţii. Din mîinile lor marmura porneşte spre alte mîini măiestre, ce o preschimbă în comori de artă şi frumuseţe.

Ca semn al îndeletnicirii bunicilor şi părinţilor noştri s-a ridicat aici o statuie din marmură albă: «PIETRARUL».

Florile din jurul monumentului nu se vestejesc niciodată, pentru că noi, pionierii, îl îngrijim şi-l împodobim mereu cu buchete proaspete, cinstind astfel munca părinţilor noştri.

Detaşamentul clasei a V-a,
Şcoala generală Moneasa,
judeţul Arad

Tribuna cititorului

Ştiu că revista a publicat un material cu privire la «timpul liber», sugestiile mi-au folosit destul de mult. Aş dori să se dezbată în continuare latura practică a problemei. S-ar putea, de pildă, publica păreri ale unor oameni care au reuşit ceva în viaţă, deci au ştiut să-şi organizeze timpul pentru a putea ajunge ceea ce sînt astăzi. Nu ar fi rău nici să daţi exemple de personalităţi renumite şi părerea lor despre organizarea timpului.

De altfel, prin paginile revistei s-ar putea crea un «curs» special foarte interesant avînd ca temă: «Cum să-mi organizez timpul?

Adrian Otoiu, elev, Baia Mare

«Foarte mulţi dintre elevii noştri îşi întocmesc adevărate albume cu fotografii de fotbalişti români sau străini. Dar iată, ne lipsesc tocmai fotografiile celor mai cunoscute echipe naţionale de fotbal. Avem rugămintea ca fotografiile acestora să fie publicate în revista «Cutezătorii», pe format mai mare, de preferat pe jumătate de pagină, încît fiecare component al echipei să fie foarte vizibil».

Colectivul de elevi ai Liceului
Agricol Fundulea

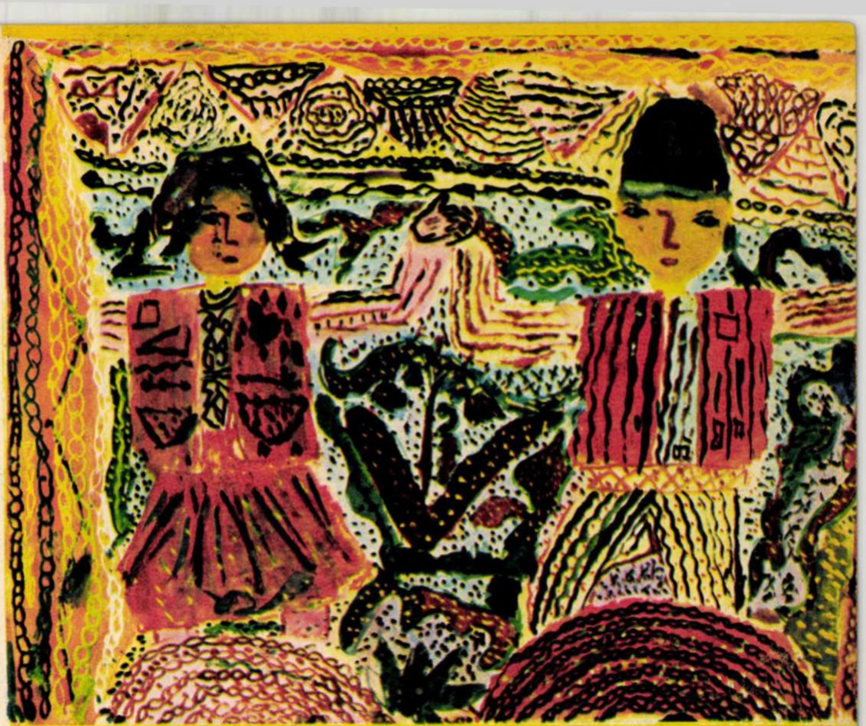

«UN SPECTACOL»
ION CALFA, cl. a-VI-a, Şcoala generală nr. 14, Braşov

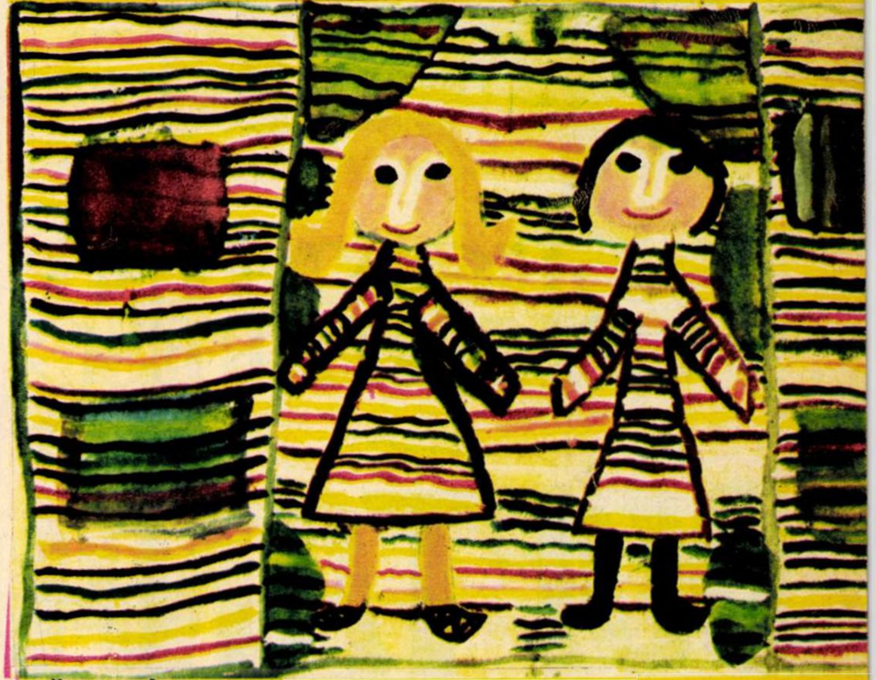

«ŢĂRANI ÎN COSTUME NAŢIONALE»
FRANCISC HAMBERGER, Şcoala generală nr. 14, Braşov

« CULESUL FÎNULUI ».
MAGDA KARÀCSONY, cl. a VII-a, Şcoala generală Lunca de Sus

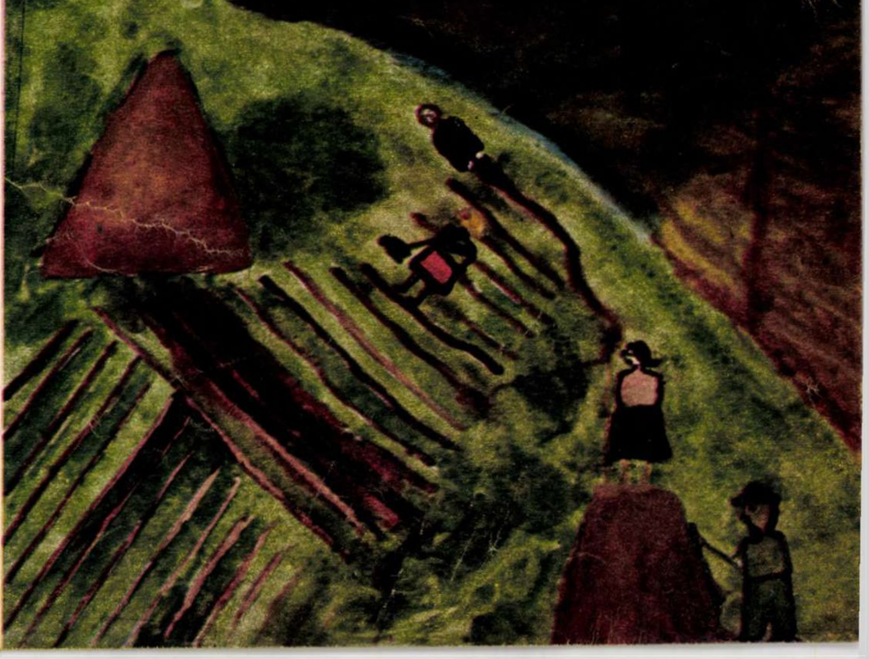

> «Voi învăța
> și voi munci
> pentru a deveni
> fiu de nădejde
> al patriei mele —
> Republica
> Socialistă
> România;
> voi fi credincios
> poporului
> și Partidului
> Comunist
> Român;
> voi respecta neabătut
> îndatoririle pionierești».

LEGĂMÎNT PIONIERESC LA DOFTANA

Dimineață răcoroasă de octombrie. Străzile bătrînului oraș Cîmpina sînt pline de copii cu flori în brațe. Flori, foarte multe flori.

Marea coloană a pionierilor se oprește în fața porților încărcate de amintiri ale muzeului Doftana. Aici aveau întîlnire cu pionierii bucureșteni și cu cei din împrejurimile orașului. Sînt prezenți la festivitate conducători ai organelor locale de partid și de stat, conducători de întreprinderi și instituții, mulți, foarte mulți părinți.

Trompetele dau semnalul.

Un grup de pionieri rostesc cu emoție și sensibilitate versurile poemului «Doftana 1940 — Doftana 1971»; apoi, tot în versuri, ei prezintă impresionanta istorie a muzeului.

Porțile se deschid încet și coloana își continuă drumul printre zidurile umbrite de vreme. După ce vizitează muzeul, fiecare unitate se retrage pe locul dinainte stabilit. Are loc festivitatea de primire în rîndurile Organizației pionierilor a celor mai tineri membri, elevi ai claselor a II-a. În același timp, într-una din sălile muzeului, se înmînează cravata de pionier unui alt grup de elevi, din București, iar în continuare are loc ieșirea din pionierat a viitorilor uteciști.

Trompetele sună din nou.

Unitățile se adună la locul unde urmează să se desfășoare programul artistic. Purtătorii cravatelor purpurii salută prezența în mijlocul lor a tovarășilor Virgiliu Radulian, președinte al C.N.O.P. adjunct al ministrului învățămîntului, Gheorghe Rusan, prim-secretar al Comitetului orășenesc P.C.R. Cîmpina, Ion Popa, secretar al Comitetului orășenesc P.C.R. Cîmpina.

Un grup de pionieri de la Școala generală nr. 4 din Cîmpina evocă în impresionante versuri vibranta istorie a Muzeului: «Loc de-nvățătură/ în vremea cea sură,/ loc de-nvățăminte/ de-acum înainte...» arătînd, în final, că cinstea de-a fi primit cravata roșie în fața zidurilor Doftanei, mărturie vie a paginilor de luptă glorioasă a comuniștilor, va fi întotdeauna un imbold în a obține rezultate cît mai bune în întreaga lor activitate pionierească.

Luînd cuvîntul, tovarășul Virgiliu Radulian adresează noilor pionieri un emoționant îndemn la cutezanță, la sîrguință și abnegație, la dăruire revoluționară și iubire fierbinte față de partid, patrie și popor.

În acordurile marșului «Azi e zi de sărbătoare», pionierii, părăsesc muzeul și se îndreaptă spre cimitirul «Trei pruni» pentru a depune flori pe mormintele eroilor Doftanei — omagiu în memoria celor căzuți în lupta pentru făurirea unei lumi noi.

prof. VIRGINIA TOMA,
directoarea Casei pionierilor, Cîmpina

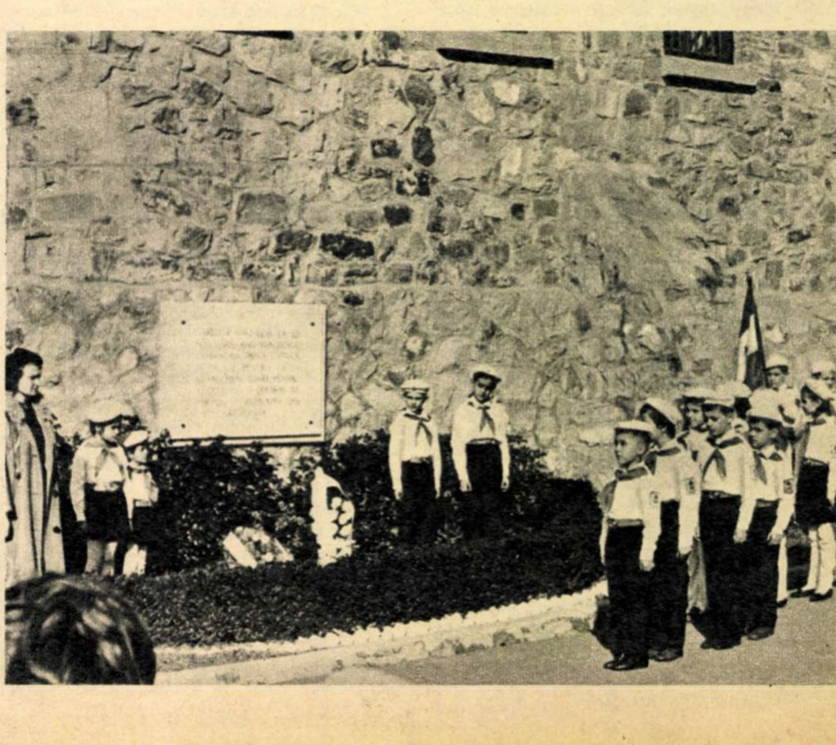

Detașamentul ÎN ACȚIUNE

— O INIȚIATIVĂ ÎN CLASA A VII-A
— NIMENI NU STĂ DEOPARTE
— LA ORIZONT, UN NOU ȘANTIER!

Printre dealurile domoale ale Moldovei, nu departe de Iași, în comuna Scînteia, călătorul e întîmpinat, încă de la sosire, de multe construcții noi. Printre acestea se numără și grădinița de copii, de curînd dată în folosință. Pînă aici nu ar fi nimic deosebit, pentru că în comunele și satele țării s-au construit nenumărate asemenea clădiri pentru copiii cooperatorilor. Numai că, la Scînteia, în construirea și amenajarea grădiniței și-au adus o substanțială contribuție pionierii din localitate.

Ideea a pornit de la elevii clasei a VII-a A, dar auzind despre ce este vorba, toți ceilalți copii s-au grăbit să vină în ajutorul constructorilor. Și, cum pe un șantier sînt întotdeauna multe lucruri de făcut, pionierii s-au sfătuit îndelung cu ce ar putea să ajute. Fiecare detașament s-a gîndit și la unele lucrări mai complicate, de specialitate...

Șantierul s-a deschis în primăvară. Curtea școlii lor era plină de materiale de construcții. Copiii s-au apucat deîndată să le sorteze, să le transporte peste drum, la șantier. Curînd, zidurile au început să prindă contur. Asemenea unor albine, pretutindeni întîlneai copii harnici, dornici să facă și ei ceva care să se vadă, să se înalțe sub ochii lor. Timpul a trecut iute și iată că s-a ajuns la lucrări de vopsitorie, de finisaj. Alături de constructori, mîini grijulii de copii au început să se întreacă în înfrumusețarea noii clădiri.

În ziua în care i-am vizitat, tocmai terminaseră de amenajat un drum de pămînt bătătorit în jurul clădirii și începuseră să monteze cofrajele pentru gardul ce va împrejmui grădinița. Și, pentru că mi-au spus că vor să termine această lucrare într-un timp cît mai scurt, sînt convins că la data apariției acestor rînduri grădinița din Scînteia are și un frumos gard de beton. Pentru primăvară, a rămas doar de amenajat mica livadă pe care vor s-o transforme într-un loc de joacă pentru frații lor mai mici.

Grădinița este terminată! Dar pionierii sînt întîlniți adesea printre cei mici. Fiecare detașament organizează diferite programe, dimineți de basm, vine să-i învețe pe copii jocuri, cîntece, poezii.

Despre această frumoasă acțiune, care-i onorează pe purtătorii cravatelor roșii, am aflat, mai pe larg, de la pioniera **Valentina Harabagiu** din clasa a VII-a B, comandanta unității. De la început, mi-a spus că ceea ce aflasem pînă acum nu era decît un element al unui bogat program de activitate, propus de către toți pionierii unității. Mi-a povestit despre după-amiezile de poezii și cîntece organizate de către detașamentele claselor mai mici, despre pregătirile în vederea deschiderii «șantierului» atelierului-școală, care va fi construit și cu ajutorul pionierilor, deveniți acum «calificați», despre pregătirea în vederea sărbătorii pomului de iarnă în școală și, ați ghicit, în grădiniță.

Toate aceste lucruri pionierii le înfăptuiesc din proprie inițiativă. Se organizează în mici grupuri și, sub conducerea celor mai inimoși și mai respectați colegi pornesc la acțiune. Valentina n-a uitat să-mi spună că pionieri ca **Florentina Pahîț** sau **Dumitru Bistriceanu** și mulți alții vin mereu la colectivul de conducere al unității cu inițiative frumoase care-i cuceresc și pe ceilalți și pe care le înfăptuiesc cu dăruire și seriozitate.

La rîndul lor, colegii Valentinei mi-au vorbit despre calitățile ei de comandantă. Ca dovadă, programul de activitate al unității cuprinde numai acțiuni propuse de pionieri și înfăptuite cu însuflețire de ei.

Toate acestea dovedesc încă o dată că spiritul de inițiativă al purtătorilor cravatelor roșii, dorința de afirmare a fiecăruia dintre ei, își găsesc cîmp larg de realizare în lumea pioneriei.

PAVEL POPESCU

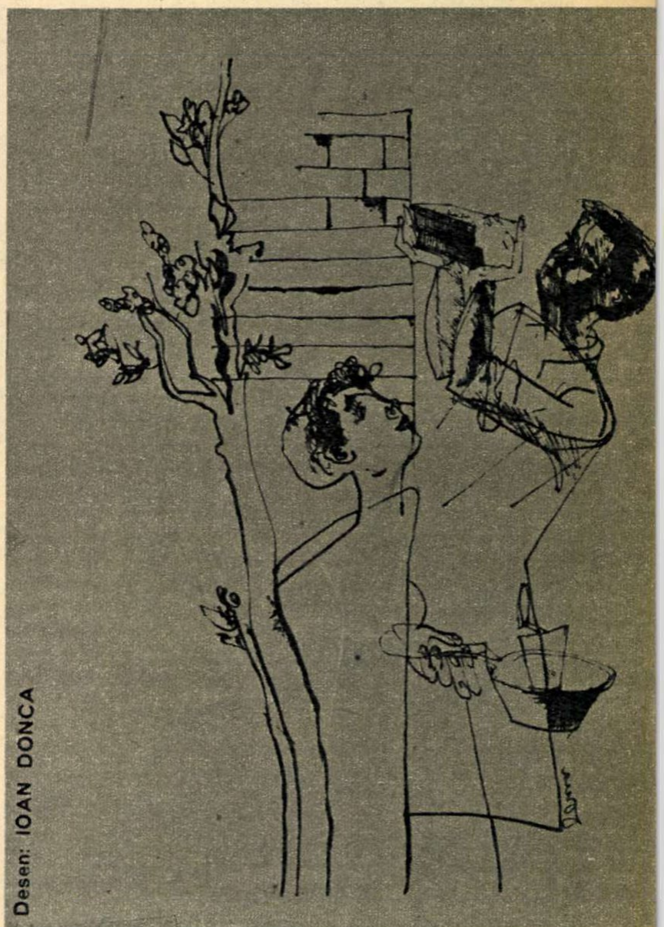
Desen: IOAN DONCA

ÎN CURÎND
LA ALEXANDRIA
SE VA ÎNĂLȚA CEL MAI MODERN COMPLEX DE RECREERE PENTRU COPII ȘI TINERET

De-a lungul malului drept al rîului Vedea, viitorul apropiat ne rezervă o surpriză. Pe acest loc, azi neamenajat, se va înălța un complex de agrement pentru copii și tineret.

Fotografiile alăturate, reprezintă macheta și proiectele realizate de **arhitectul Adrian** Borcescu pentru **viitorul complex al** pionierilor din Alexandria, judetul Teleorman.

Conceptia constructiei prevede maximă functionalitate și modernitate ca ținută arhitecturală, inscriindu-se armonios în planul general de sistematizare al orasului.

Pionierii vor avea la dispozitie biblioteci cu săli de lectură, cabinete moderne pentru învătarea limbilor străine, cercuri tehnice, ateliere mecanice, terenuri sportive, cartodrom, bazin de înot și patinoar.

Datorită sprijinului acordat de Comitetul judetean al P.C.R., de Comitetul județean al U.T.C., lucrările vor începe chiar în anul ce vine.

Pionierii și scolarii din Alexandria au primit cu mare bucurie vestea acestui proiect la care s-au alăturat cu munca lor. Încă din acest an ei au valorificat o cantitate importantă de plante medicinale și obiecte de artizanat lucrate de ei, au efectuat zile muncă în cadrul C.A.P. pentru mărirea fondului cu care vor contribui la constructia complexului destinat lor.

ELENA FUNDULEA

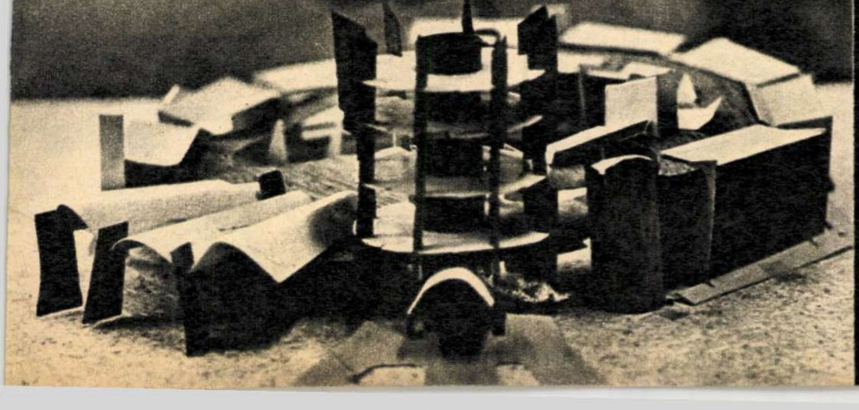

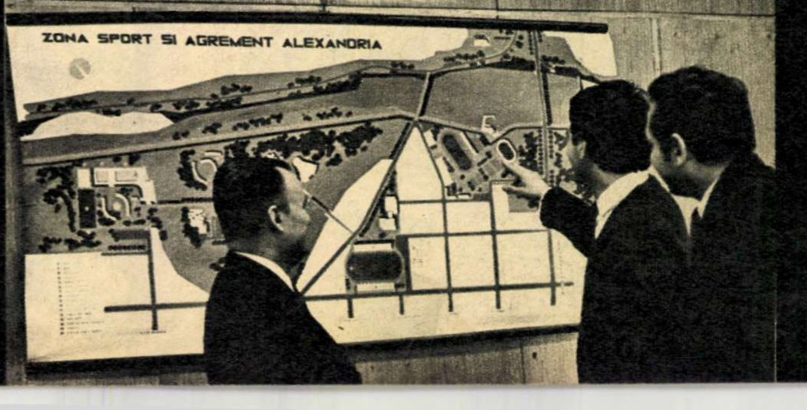
ZONA SPORT SI AGREMENT ALEXANDRIA

DARURI

de BAJOR ANDOR

În decursul anilor am primit în dar nenumărate mașinării și am stricat și mai multe dintre ele.

Nu făcusem încă de-a binelea primii pași din viața mea cînd am obținut de undeva o zînă. Zîna îmi fusese trimisă, probabil, de către unchiul meu, care o ambalase frumos pentru că altminteri zîna nici n-ar fi fost primită la oficiul poștal.

Deși lumea s-a schimbat de atunci, oficiile poștale nici azi nu sînt dispuse să transporte zînele mai lesnicios.

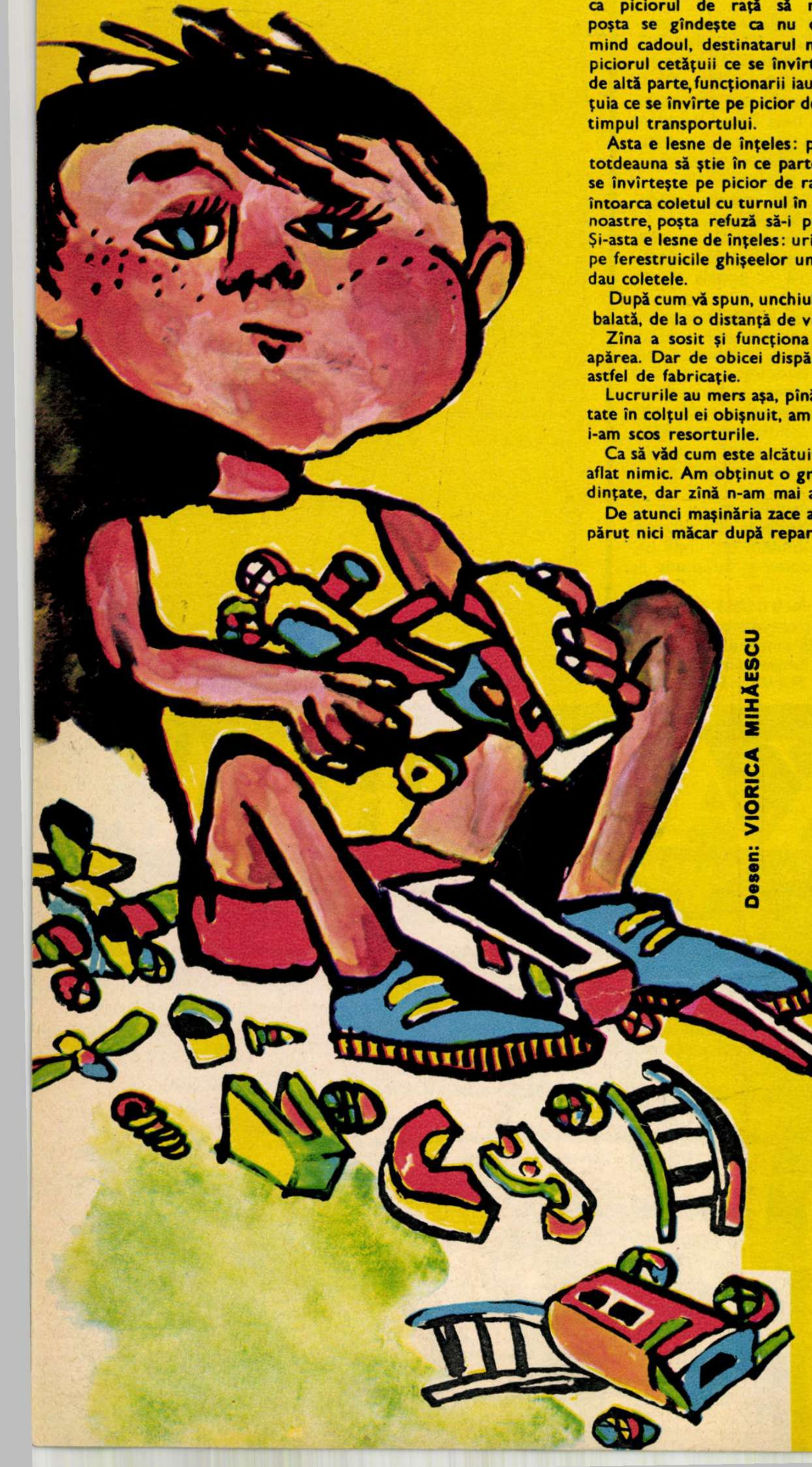

Desen: VIORICA MIHĂESCU

Dacă sînt bine informat, zîna, conform regulii, trebuie pusă într-o cutie care se leagă cu sfoară, picurîndu-se apoi cinci picături de ceară roșie pe hîrtia de ambalaj.

indicația asta a poștei este valabilă și în privința spiridușilor, ba chiar și a cetățuilor ce se învîrtesc pe picior de rață. Numai că, în acest din urmă caz, trebuie împachetată separat cetățuia și separat piciorul de rață cu specificația «**alterabil**». Pe de o parte pentru ca piciorul de rață să nu devină ir — deoarece poșta se gîndește ca nu cumva, din greșeală, primind cadoul, destinatarul neinițiat să facă ciorbă din piciorul cetățuii ce se învîrtește pe picior de rață. Pe de altă parte, funcționarii iau în nume de rău dacă cetățuia ce se învîrte pe picior de rață se rotește în colet în timpul transportului.

Asta e lesne de înțeles: poștașii sîrguincioși vor întotdeauna să știe în ce parte se află turnul cetățuii ce se învîrtește pe picior de rață, deoarece nu doresc să întoarca coletul cu turnul în jos. După cîte știu, în zilele noastre, poșta refuză să-i primească numai pe uriași. Și-asta e lesne de înțeles: uriașii, pur și simplu, nu încap pe ferestruicile ghișeelor unde se primesc ori se predau coletele.

După cum vă spun, unchiul mi-a trimis o zînă bine ambalată, de la o distanță de vreo douăzeci de kilometri.

Zîna a sosit și funcționa excelent. Ba dispărea, ba apărea. Dar de obicei dispărea pentru că fusese de o astfel de fabricație.

Lucrurile au mers așa, pînă cînd, apărînd pe neașteptate în colțul ei obișnuit, am prins-o și am demontat-o, i-am scos resorturile.

Ca să văd cum este alcătuită o zînă? Din păcate n-am aflat nimic. Am obținut o grămadă de resorturi și roți dințate, dar zînă n-am mai avut niciodată.

De atunci mașinăria zace acolo în colț și n-a mai dispăruț nici măcar după reparații capitale.

Așa am pațit-o și cu minuscula locomotivă care avea menirea exclusivă de a transporta coșari. Am luat-o, am demontat-o și i-am cercetat resorturile. Și iată că am mai obținut un resort strălucitor și niște roți dințate, am fost nevoit în schimb să renunț la locomotivă; coșarii au așteptat mult pe lîngă linii, dar văzînd că locomotiva nu mai vine au luat-o din loc spre coșuri, să-și vadă de coșerit. Așa — am rămas și fără ei.

Cu vaporașele primite în dar s-a întîmplat că le-am găurit doar puntea. Așa am găsit, ba mai mult, aș putea spune: într-un mod cu totul neașteptat, am descoperit mașina cu aburi. S-a înfundat însă o țeavă ori s-a spart tabla de deasupra luminării — cert e că vaporașul n-a mai navigat. Mai mult chiar, la prima lansare la apă, într-un lighean, s-a scufundat. Fiecare marinar decupat din carton a ieșit cu chiu cu vai în cele din urmă la mal, în afara căpitanului, care s-a dus la fund împreună cu vaporașul. Mai tîrziu am aflat că acest căpitan a funcționat foarte bine. Orice căpitan adevărat rămîne pînă la capăt în cabina de comandă a navei sortită pieirii.

Mai apoi am primit în dar niște prieteni și-am vrut și lor să le cercetez resorturile.

Cine știe din ce-i alcătuit un prieten adevărat? În orice caz, aceștia n-au avut resorturi. Cînd s-au hodorogit i-am aruncat neputincios afară. La urma urmei n-aveam cum să țin toată societatea asta într-o ladă de lemn.

Faptul că prietenii mi s-au hodorogit și s-au risipit mi-a umplut inima de durere. Dar de unde să cumperi un prieten adevărat, dacă așa ceva nu se vinde la fierărie și nu se poate tăia la traforaj?

Nu există nici sfaturi, nici cărți înțelepte cu privire la modalitățile de a obține prieteni la traforaj.

Avusesem și o Africă, dar o mîzgălisem cu cinabru. Specialiștii geografi au privit-o și au bombănit. Spuneau că Africa nu e de culoarea cinabrului.

Desigur, le venea ușor să fie deștepți, după ce o zugrăvisem atît de atent, dar lipsit de priceperea necesară.

Pe urmă mînjisem America de Sud în verde, dar asta iarăși n-a fost bine. Îmi explicaseră dînșii că acolo o sumedenie de regiuni vor fi roșii, așa că pictura mea era iarăși stricată.

Desigur, e ușor să știi culorile Americii de Sud după ce la mine au ajuns să fie verzi.

Așadar, și această pictură era stricată.

Ca și oceanele, în care desenasem pești, deși peștii se împuținează. Ca și Polul Sud, pe care-l zugrăvisem în alb, deși e plin de pinguini.

Trebuie să mai mărturisesc că în prima mea tinerețe am vrut să deșurubez inima unei fete și am observat abia în toiul activității de demontare acea imposibilitate tehnică: anume că nu avea.

N-am să mai înșir încurcăturile și necazurile pricinuite. Văzul mi-e mizerabil, auzul tot mai prost, iar la drum, pe parcurs dereglez mersul atît de precis al autobuzelor noastre.

Spun toate acestea ca tinerii noștri să nu-și demonteze cadourile.

În legătură cu asta știu și eu un caz: un băiețel de vreo trei ani, pe care-l cunosc, are un cățeluș meșterit astfel încît încă de la început a vorbit engleza.

Eu, incorigibil cum sînt, aș fi demontat și cățelușul, să văd cum de știe engleză, de ce nu vorbește în limba mea? E posibil ca rezultatul să nu fi fost altul decît un nou resort și încă o roată dințată. Eu totuși l-aș fi demontat în ciuda atîtor eșecuri. Deoarece noi nu numai că trebuie să iubim cadoul, dar, trebuie să și pătrundem secretul oricărui secret.

Pentru ca, în cele din urmă, peste ani, trenulețul să circule, vaporașul să navigheze, castelul ce se învîrte pe picior de rață să se rotească. Iar lumea să fie plină de prieteni.

În românește de EUGEN HADAI

Chipul țării

Dincolo de frunză, dincolo de dor,
Dincolo de rîu-n lună legănat,
Zbor de aripi albe, cîntec tuturor
Către chipul țării zarea o străbat.

Mari amiezi de aur, păsări săgetînd,
Îmi veghează mersul, vorbele de foc.
Dincolo de aripi, dincolo de gînd,
Unde-n ploi de greieri spicele se coc.

Pescăruși albaștri, pescăruși de var,
Sar din zidul proaspăt, umăru-l ating
Brazii ca o horă, curcubeul clar
Își apleacă vîrful pe luceafăr: cling!

Dincolo de frunză, dincolo de stea,
Dungă de aramă, zborul s-a încins;
Chipul țării iată-l, în inima mea:
Rug de apă vie, peste veac, nestins!

Petre GHELMEZ

Pămîntul țării

Pămîntul țării eu îl știu,
Din stratul de la poartă, viu;
Din gurile izvorului, din grîie
Din anotimpul care întîrzie, —
Îl știu din cîntece și din fereastră
Cînd tremură un țărm la marea noastră,
Cînd cerului tresare ca un astru
Văzut din alte stele tînăr și albastru.

Grădina școlii

De-ar fi să mă întrebe cineva
Grădina școlii mele cum arată,
Eu i-aș răspunde c-am sădit în ea
O floare cum îi inima. Mă-mbată

Parfumul ei în fiecare zi;
Cu ochii mei o mîngîi, iar la rădăcină
O cupă cu izvor i-aduc spre-a fi
Frumoasă ca un semn de cîntec și lumină.

Drumul

Cum îi palma de curat,
Drumul către școală duce
Pașii noștri care bat
Ritmul zilei viu și dulce.

Noi, cu mîinile, cu gîndul
L-am făcut frumos și drept
Flori i-am presărat de-a rîndul
Cum îs inimile-n piept.

Ard cravate și petale
Printre mîini, printre unelte
Pomii ies curați în cale
Tremurînd din ramuri zvelte.

Drumul trece ca o rază
Către școală-n viitor
Alb, sub soare, la amiază
Cale dreaptă tuturor...

Ion CRÎNGULEANU

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

RUDI CHOWANETZ, redactor-șef al revistei «Trommel» vă prezintă un fotoreportaj DIN ACTIVITATEA PIONIERILOR DIN REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ.

Mulți dintre pionierii din orașul HALLE sînt atrași de migăloasa muncă în stupină. Și, dacă munca este făcută cu pasiune și la timp, răsplata este dublă: pe de o parte pionierii sînt mulțumiți că au realizat un lucru util și... totodată dulce.

Cercul de biologie al Palatului pionierilor din DREZDA. Aici plantele nu sînt îngrijite doar pentru a înflori. Tinerii biologi fac cercetări cu privire la puterea de germinație a semințelor, urmăresc evoluția plantelor, fac diferite experiențe.

Ca dintr-o adevărată «cabină de comandă» profesorul dirijează bunul mers al lecției, într-una din modernele clase ale Școlii nr. 6 din BERLIN.

La stația micilor tehnicieni din orașul COTTBUS, pionierii au realizat un model de instalație tehnică pentru munca în mină. Pentru calitățile ei, lucrarea a fost preluată și folosită apoi în mina de cărbuni.

În localitatea PASEWALC pionierii au construit un aparat cu care pot detecta zgomotele de la o distanță de 50 m.

Deseori, grupuri de pionieri din orașul de la țărmul Balticii — Rostock pot fi întîlniți în port. Aici ei fac vizite marinarilor, se interesează de viața de pe vapor. Marinarii răspund cu plăcere întrebărilor și, deseori aceștia explică micilor oaspeți modul de funcționare a unor aparate.

Fotbalul este sportul preferat pretutindeni și de către copii. În fiecare vară, revista «Trommel» organizează pentru micii pasionați, un turneu. La sfîrșitul întrecerilor cele mai bune echipe sînt premiate.

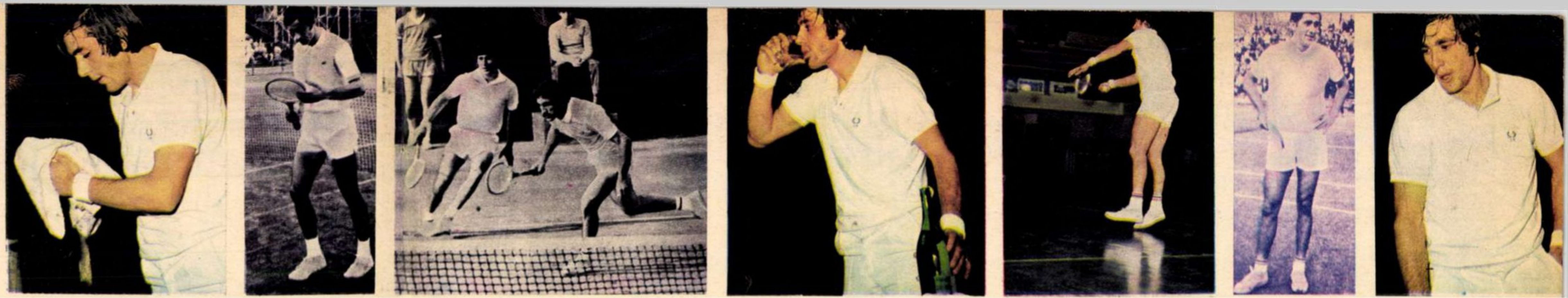

Ilie Năstase

ÎN VIZITĂ LA «Cutezătorii»

Incă din primăvară, marele nostru tenismen și-a exprimat dorința de-a vizita redacția revistei «Cutezătorii» (vă mai amintiți de serialul «Racheta de aur», nu?), de-a sta de vorbă cu cîțiva dintre numeroșii săi admiratori din rîndul pionierilor și școlarilor, cititori ai revistei noastre. De-atunci ne-a tot promis mereu că va veni mîine, că va veni poimîine, că va fi în mijlocul nostru peste o lună... De fiecare dată însă intervenea cîte o «urgență» care-l reținea în altă parte, de fiecare dată traiectoriile lungilor sale țîșniri în spațiu, de-a lungul și de-a latul Terrei, ne ocoleau. Pînă într-o zi cînd răbdarea noastră a fost, în sfîrșit, răsplătită. Mai precis, pînă în ziua **de joi, 11 noiembrie a.c.,** cînd Ilie Năstase a urcat pînă la etajul al IX-lea al Casei Scînteii unde îl așteptau numeroși pionieri. În numele tuturor cititorilor revistei noastre, aceștia l-au asaltat — după cum lesne vă puteți închipui — cu tot felul de întrebări... arzătoare. Convinși că dialogul între Ilie Năstase și «Cutezătorii» vă va interesa, îl redăm mai jos:

Întrebare: E greu să devii celebru?

Ilie Năstase: Foarte greu. Pentru asta trebuie să muncești enorm. Desigur, șansa — norocul cum îi spunem noi — te poate ajuta uneori. Așa cum m-a ajutat pe mine, care am avut prilejul să joc, încă foarte tînăr fiind, împotriva celor mai buni tenismeni din lume, să-i «încurc» pe unii și să-i înving pe alții. Șansa te poate ajuta, desigur, dar oricît de mare ar fi aceasta, fără muncă nu poți reuși.

Întrebare: Sînteți emoționat pe teren, în timpul meciului?

Ilie Năstase: De obicei sînt emoționat înainte de meci. O zi, două, trei-aproape că nu mă pot gîndi la nimic altceva decît la confruntarea care mă așteaptă, nu prea am poftă de mîncat, nici de dormit... Pe urmă însă, încă de la prima minge, mă liniștesc.

Întrebare: Meciurile internaționale se împart și ele în grele și ușoare?

Ilie Năstase: Aparent, da! În realitate însă, toate meciurile sînt grele, foarte grele de fapt. Nu poți fi niciodată sigur cum va fi replica adversarului, indiferent de numele și renumele lui. Uneori, jucători pe care i-am considerat ușor de depășit, mi-au servit lecții usturătoare. Așa cum s-a întîmplat în 1970, în Iugoslavia, unde fusesem sigur de victorie, dar am fost învins totuși...

Întrebare: Ce simțiți cînd cîștigați întreceri deosebit de importante?

Ilie Năstase: Sînt bucuros, firește. Uneori chiar fericit. Cum am fost nu de mult, pe Wembley, în calitate de cîștigător al actualei ediții a marelui turneu «open».

Întrebare: Se spune uneori că jucătorul cutare «a fost în mînă bună». Ce-nseamnă asta în realitate?

Ilie Năstase: Greu de explicat. Este vorba de o situație de echilibru aproape perfect, cînd atît pregătirea tehnică, tactică și fizică cît și cea psihică se completează reciproc și dau o stare de calm și de încredere deplină în forțele proprii. Ceea ce pot să vă spun sigur e că la această situație se ajunge tot prin muncă, prin pregătire...

Întrebare: De ce terenurile de tenis sînt unele cu gazon, altele cu beton, altele cu zgură? Nu pot fi toate la fel?

Ilie Năstase: Din păcate, tenisul n-a ajuns încă în stadiul fotbalului. Mai precis, nu toate prevederile regulamentului său sînt aceleași în toată lumea. Terenul, de pildă, poate să difere de la țară la țară. Din această situație ies dezavantajați sportivii care sînt oaspeți și avantajați cei în situația de gazde. Cum a fost echipa noastră în Cupa «Davis», în 1969, cînd am jucat la Cleveland, în S.U.A., pe teren de beton. Noi eram mai familiarizați cu terenul cu zgură. În ultimul timp se fac eforturi pentru înlăturarea anomaliilor și din acest sport. Faptul că începînd cu anul viitor și echipa S.U.A. va participa la toate fazele Cupei «Davis» e un prim pas în acest sens (știți că pînă în prezent echipa care deținea cupa aceasta intra direct în finală, fără să participe la celelalte faze ale competiției). Să sperăm că, atunci cînd unii dintre voi vor ajunge să joace tenis pe toate meridianele și paralelele, terenurile vor fi la fel peste tot.

Întrebare: Care considerați că e țara unde tenisul e sportul-rege?

Ilie Năstase: Australia, fără-ndoială. Aici tenisul e ca fotbalul în Anglia și ca baseballul în America. Adică aproape un sport național.

Întrebare: Cît timp vă trebuie ca să vă refaceți după un turneu greu, cum a fost, de pildă, cel de pe Wembley?

Ilie Năstase: Fiecare meci te «stoarce» pur și simplu. Ce să mai spun despre un turneu!... Am nevoie de cel puțin o săptămînă pentru refacere. Au fost însă cazuri cînd a trebuit să mă mulțumesc cu mai puțin, cu 2—3 zile doar. Și totuși treaba a mers bine...

Întrebare: Care considerați că este cel mai mare învins al dumneavoastră?

Ilie Năstase: Rod Laver. Un set cu Laver contează cît două meciuri obișnuite. Tocmai de aceea recenta noastră dispută de pe Wembley a fost atît de dramatică. A trebuit — după cum cred că știți — să jucăm și setul cinci pentru ca astfel să se poată decide care este învingătorul.

Întrebare: Ce anume v-a determinat, în primul rînd, să faceți din Țiriac, așa cum ați declarat cu diverse prilejuri, prietenul dumneavoastră cel mai bun? Ați fi putut, foarte bine, să fiți colegi de echipă și atît, nu?

Ilie Năstase: Da, s-ar fi putut și așa. Dar Țiriac... a suferit și suferă totdeauna alături de mine — dacă pot să spun așa. Pe lîngă faptul că, avînd mai multă experiență, m-a ajutat mult. Mă refer îndeosebi la prima perioadă a afirmării mele pe plan internațional.

Întrebare: După cum am aflat, Țiriac se va retrage din echipa noastră națională la sfîrșitul acestui an. Cum o să vă simțiți fără el? Credeți că veți da același randament ca și pînă acum?

Ilie Năstase: O să-mi fie greu fără el, am să-i simt lipsa. Asta nu înseamnă însă că voi da înapoi. Am format amîndoi o echipă, cea mai bună echipă de tenis a României, după cum se zice. Totuși, fiecare am stat și stăm pe picioarele noastre. Altfel nu se poate realiza nimic. Nici în tenis, nici în viață.

Întrebare: Cine-l va înlocui pe Țiriac?

Ilie Năstase: Nu vă pot da un răspuns precis la această întrebare. Numărul pretendenților la ocuparea locului care va rămîne liber nu-i atît de mare încît alegerea lui să ridice mari probleme.

Întrebare: Să înțelegem că nu mai dispunem de talente în tenis?

Ilie Năstase: Nu, nicidecum. Eu însumi cunosc vreo 7—8 tineri foarte talentați. E un băiat la Brașov Marcu, pe care-l apreciez foarte mult. Mai sînt și alți tineri care sînt sigur că vor putea păstra prestigiul cucerit în tenisul mondial de țara noastră.

Întrebare: Credeți că echipa României va cuceri vreodată Cupa «Davis».

Ilie Năstase: După cum știți, echipa României s-a aflat, de două ori, la un pas de «Salatieră». Și s-ar putea ca-n următorii doi-trei ani performanța să fie reeditată sau chiar depășită, adică să cîștigăm mult rîvnitul trofeu. Oricum, dacă nu noi, cei de azi, atunci voi, tenismenii de mîine, veți reuși, cu siguranță, să realizați performanța aceasta. Dacă... Dacă bineînțeles veți acorda tenisului atenția pe care o merită, dacă terenurile de tenis vor fi la fel de numeroase cum sînt cele de fotbal sau de volei, de pildă. Se poate și merită să fie făcut efortul acesta pentru tenis...

*

Timp de mai bine de o oră a durat dialogul acesta in care Ilie Năstase s-a destăinuit, cu sinceritate și modestie, în fața micilor săi admiratori care, profitînd de prilej, s-au străduit să afle de la el cît mai multe noutăți atît despre «rețeta succesului», cît și despre viața și munca acestui mare sportiv. Și asta nu pentru a-și satisface pur și simplu curiozitatea, ci pentru că din fiecare răspuns primit erau convinși că vor avea cîte ceva de învățat. Cîte ceva folositor nu numai în sport, ci și în viață.

Apoi... Au urmat, bineînțeles, nelipsitele și obișnuitele autografe. După care, ținînd să-și onoreze o altă promisiune făcută vouă, aceea de-a continua să-și publice amintirile și impresiile sale în paginile revistei noastre, Ilie Năstase a scos din buzunar și ne-a lăsat pe masă ultimele capitole din serialul pe care noi l-am supraintitulat «Racheta de aur». Astăzi, puteți citi în această pagină primul dintre ele.

Convorbire consemnată de C. DIACONU

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ și GHEORGHE CUCU

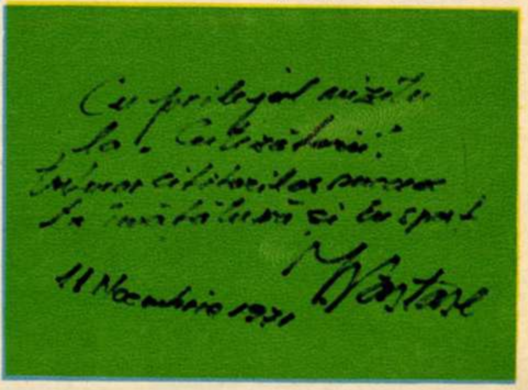

Cu prilejul vizitei
la „Cutezătorii":
Succes cititorilor noștri
în învățătură și în sport
11 Noembrie 1971
I. Năstase

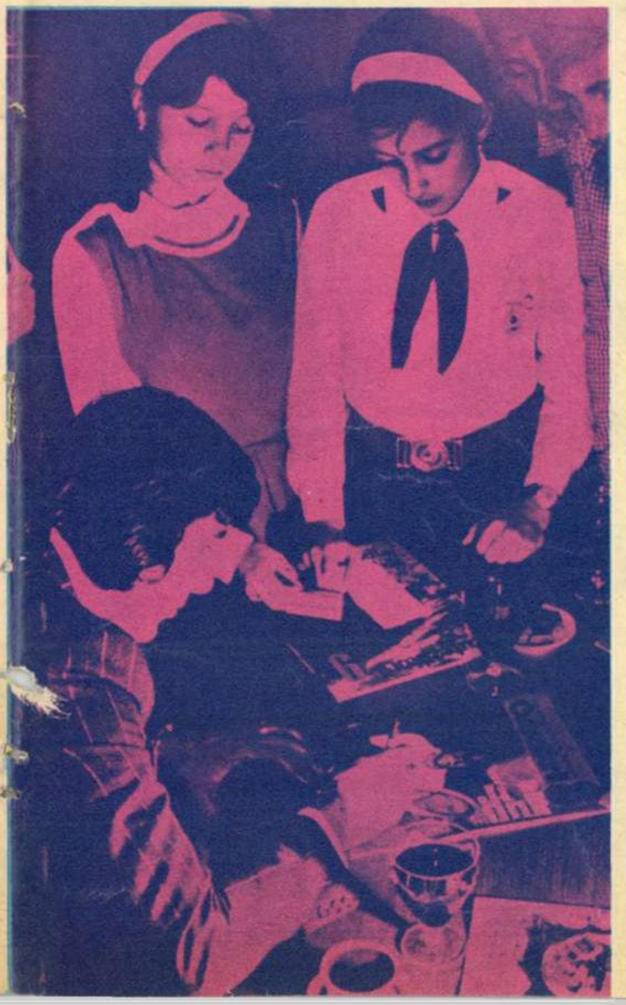

Un nou capitol din serialul nostru „RACHETA DE AUR" de ILIE NĂSTASE

Lecția de la Maribor, unde echipa noastră de tenis, finalistă în «Cupa Davis,» ediția 1969, era eliminată de echipa Iugoslaviei, mi-a strecurat în suflet o amărăciune de nedescris, la risipirea căreia n-a putut duce nici faptul că, la București, i-am învins pe Ashe, Pasarell și Smith — cei care ne bătuseră la Cleveland, în finala din '69 — nici celelalte succese de răsunet, pe care le-am înregistrat pînă la sfîrșitul anului 1970.

Vă spuneam cîndva că suprema confruntare din lumea tenisului se desfășoară, în fiecare an, pe «gazonul sacru» din «Templul sportului alb» — pe Wimbledon, în Anglia. Turneul — deschis tuturor jucătorilor din lume, fie că sînt profesioniști, fie că sînt amatori — conferă, neoficial, titlul de campion mondial.

În 1970 am sosit la Wimbledon creditat de victoriile obținute în primăvară («Campion indoor al S.U.A.», «Campion internațional al Italiei», «Campion — dublu — la Roland Garros» etc.). dar și după... Maribor. Nu știu ce au gîndit organizatorii de la Wimbledon: destul că, la dublu, eu și Țiriac n-am fost trecuți capi de serie, deși palmaresul nostru era de necontestat.

— În evul mediu, nedreptățile se rezolvau cu spada, a mormăit oțărît, prietenul meu.

— Asta a fost în evul mediu, am spus. Aici o vom rezolva cu racheta de tenis.

Turneul a început. Mi-am luat revanșa asupra lui Cliff Richey, care mă învinsese la Roland Garros, dar am pierdut la Clark Graebner. În schimb, la dublu, am ajuns în semifinale, învingîndu-i pe Drysdale-Taylor și Okker-Riessen. Organizatorii ne cereau scuze că... nu ne puseseră capi de serie!

A urmat finala de dublu mixt, în care, ambiționat de nedreptatea făcută, am cîștigat titlul suprem alături de americana de culoare Rosemary Casals. Pentru prima dată în istoria tenisului, un român își înscria numele pe lista campionilor de la Wimbledon.

•

...Pînă la sfîrșitul anului 1970 am mai cîștigat cîteva turnee, iar în campionatul S.U.A. în aer liber, am devenit, pe terenul de la Cincinnatti, «Western Champion».

«Campion al «vestului sălbatic»! Bravo Iliuță, îmi scria un prieten din țară. **Diploma ar trebui să ți-o înmîneze Winettou, iar tu ar trebui să pozezi pe cal în dreapta cu racheta, iar în stînga cu un lassou.»**

Revenind în Europa am cîștigat locul întîi la turneul de la München, apoi am jucat la Hamburg, unde însă m-am accidentat, după ce cîștigasem un set la Tom Okker, într-o mult visată revanșă cu «olandezul zburător». Pînă la sfîrșitul anului am pus racheta la... odihnă, iar eu am urmat un tratament medical. Spre bucuria mea, la sfîrșitul anului 1970, am fost declarat — ca și în 1969 — «sportivul nr. 1 al țării». Prietenii și admiratorii mă felicitau, mă îmbrățișau. Pe chipurile lor strălucea bucuria.

Nici o umbră? Ba da: era una. Cîștigasem titluri impresionante pe plan mondial, dar la Maribor... fusesem eliminați din «Cupa Davis», de la primii pași.

...Și-n timp ce primeam felicitările, simțeam că aș fi dat toate titlurile mele internaționale pentru o victorie ca aceea din 1969, din «Cupa Davis», o victorie care să aducă numele țării mele din nou pe primul plan al tenisului mondial.

Nu știam atunci, la sfîrșitul anului 1970, că în acest an, 1971, aveam să reedităm marele succes din 1969. Dar, despre asta, în numărul viitor al revistei.

(VA URMA)

TELEVIZIUNEA «lanterna MAGICĂ» a secolului XX

TELEVIZIUNEA— «LANTERNA MAGICĂ» A SECOLULUI XX

În aproape un milion și jumătate de case din țara noastră pătrund în fiecare zi, pe o cale nevăzută, nenumărate imagini încărcate de sentimente, idei; un întreg univers informațional. La o simplă întoarcere de buton, crainici, reporteri, actori, muncitori, savanti, poeti apar pe micul ecran și, ca și cum ar face parte din familie, ne aduc ultimele știri din uzine, de pe șantiere, de pe ogoare, din tară și de peste hotare, ne recită versuri, joacă piese de teatru.

Televiziunea a devenit, în scurt timp, unul dintre cele mai eficiente moduri de comunicare în societatea modernă. Cunoscînd forta de atractie, fascinatia pe care o exercită asupra noastră televiziunea, această «lanternă magică» a veacului XX, ne-am propus să cunoaștem părerile cutezătorilor despre ceea ce se întîmplă în sutele de minute pe care micul ecran ni le solicită din timpul nostru liber.

Pentru care emisiune ești gata să părăsești un joc, o plimbare sau o carte? Ce emisiuni nu-ți plac? Ce întîmplări, personaje văzute pe micul ecran nu le-ai putut uita? Cît timp petreci în fața televizorului?

La aceste întrebări au răspuns 1 400 de pionieri din clasele V, VI, VII și VIII din comunele **Valea Călugărească, Bucov, Tălmaciu, Turnu Roșu, Apoldul de Sus** și din orașele **Sibiu, Ploiești, Bacău, București.**

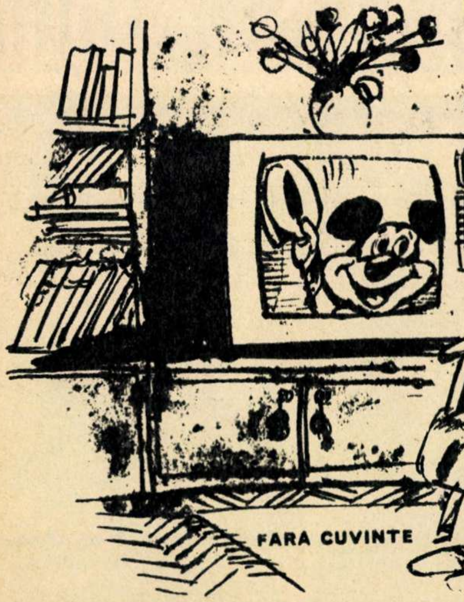

FARA CUVINTE

răspuns la ancheta noastră să se refere mai ales la emisiunile dedicate lor. Cei 1 400 de copii au spus în unanimitate da emisiunilor dedicate lor. Dacă «1 001 de seri» cucerește copiii pentru că este distractivă, (**Toni Savu, clasa a VI-a, Școala generală nr. 6, Ploiești** — Îmi place fiindcă învăț să desenez **Gerda Reisenauer, clasa a V-a, Școala generală nr. 10, Sibiu** — Este una dintre cele mai distractive și interesante emisiuni. **Katharina Markus, clasa a V-a, Școala generală nr. 10, Sibiu** — Este emisiunea pe care o urmăresc, seară de seară, cu aceeași plăcere. De ce? Pentru că

Școala generală nr. 18, Sibiu — Vreau mai multă veselie la «Toate pînzele sus», ghicitori, jocuri, cîntece, pe care, apoi, să le folosim în adunările de grupă.

Lucia Ocnianovici, clasa a VII-a Școala generală nr. 6, Bacău— Nu s-ar putea prezenta la «Toate pînzele sus» un film făcut de pionieri? Există doar multe cinecluburi pionierești. Vrem, de asemenea, și mai mult sport!

Rozica Răducan, clasa a VII-a, Școala generală nr. 32, București — Nu s-ar putea relua concursul «La șase pași de o excursie»? Îmi plăcea atît de mult!

Spatiul nu ne îngăduie să cuprindem tot ce așteaptă pionierii de la emisiunile destinate lor.

Înainte de încheierea capitolului, dăm din nou cuvîntul **profesoarei Eugenia Măndița**.

Avîndu-se în vedere măsurile înnoitoare privind viața pionierească, eu cred că ar fi bine ca în detașamente să poposească mai des camera de luat vederi pentru a surprinde modul de lucru al copiilor, să se vorbească despre inițiativele lor, despre felul cum le îndeplinesc și cum participă la viata școlii, a unitătii de pionieri.

Cum trăiesc copiii de pe alte meridiane ale globului? Iată o întrebare la care doresc răspuns sute de pionieri. Poate că în acest sens, o emisiune «**Enciclopedia copilăriei**» ar fi binevenită.

Și poate că, la **Magazinul** de duminică după-amiază, cînd în fața micului ecran se află de obicei întreaga familie, s-ar putea dezbate o serie de probleme de conduită a copilului, de formare a personalitătii sale, de modelare a sa ca om care trăiește în societatea socialistă. Multi copii ne-au mărturisit că

tineri care știu că luptă pentru o cauză dreaptă dă un anumit sens aventurii.

Marin Nistor, clasa a VIII-a, Școala generală nr. 32, București — «Urmărirea» a fost unul dintre filmele seriale pe care le așteptam, de fiecare dată, cu plăcere și emotie. Am observat cu atenție evoluția eroilor comuniști și utecișți, întîmplările dramatice prin care treceau în lupta pentru triumful adevărului.

Nicolae Pană, clasa a VI-a, Școala generală Bucov — Mi-a plăcut «Urmărirea», întîi fiindcă se petrece în țara noastră și apoi fiindcă ne arată cît de curajoși erau comuniștii și uteciștii. Găsesc că actorii au jucat foarte bine.

Am dori cît mai multe seriale ca «Urmărirea» sau cît mai repede continuarea sa cu un nou ciclu, am vrea să vedem seriale cu copii, în genul lui Sebastian, seriale din istoria patriei, un serial cu Cireșarii, iată doar cîteva din propunerile făcute cu prilejul discuției.

Navigînd prin programul T.V., cititorii noștri s-au oprit îndelung la emisiunile de știință. Despre dezvoltarea spectaculoasă a științei auzim vorbindu-se în fiecare zi. Să ne gîndim numai că, în România socialistă, în actualul cincinal se acordă 4,5 miliarde lei investiții menite să perfecționeze cercetarea științifică. Cei care au astăzi 13 și 14 ani se vor bucura din plin de roadele acestei dezvoltări impetuoase, ale științei, în țara noastră. Aproape toate fetele și băieții care au participat la discuții au cerut o lărgire a emisiunilor de știință, mai strînsa lor legătură cu materiile de școală în așa fel încît să-i ajute mai direct la completarea cunoștințelor de fizică, chimie, matematică, biologie. Doresc, de asemenea, să informati, prin inter-

— «**Nu ne plac concertele simfonice. Ne plictisesc.» «Ne plictisesc emisiunile T.V. de operă** — afirmă ei. Și-apoi, parcă, scuzîndu-se, adaugă «Poate fiindcă nu le înțelegem».

Emisiunile de concerte simfonice și opere și-ar fi cîștigat, fără îndoială, prieteni printre cei tineri dacă ar fi existat încercarea de a-i introduce, de a-i familiariza cu acest univers al frumosului care este muzica.

Ne bucurăm că, în timp ce încheiem această anchetă la T.V., s-a inaugurat un nou ciclu — «**SĂ ÎNȚELEGEM MUZICA**» — care-și propune tocmai ceea ce dorim cu toții — explicatii simple, clare, de tălmăcire a limbajului muzical. Am dori ca în curînd toti cei ce au ocolit pînă acum emisiunile de muzică să ne comunice că au început să navigheze spre ea, cu toată viteza.

TELEVIZORUL ȘI CEASORNICUL

Șaptezeci și cinci la sută dintre participantii la ancheta noastră au declarat că-și petrec cîte un ceas, un ceas și jumătate pe zi în fața micului ecran, 20% depășesc două ore, iar un număr foarte mic, trei ore.

Specialiști, psihologi și medici, pe care i-am consultat în problema raportului televizor-ceasornic, apreciază că un ceas sau cel mult un ceas și jumătate este exact timpul potrivit pentru «consumul» t.v. «Da, dar prea putin, ni s-ar putea replica, ca să vezi tot ce te interesează», spun unii telespectatori tineri.

Aici trebuie să intervină capacitatea de selectare a fiecăruia. Oricîte emisiuni interesante ar fi într-o zi, nu se recomandă să stai două și trei ore continuu, imobilizat în fata micului ecran. Teoria informatiei ne demonstrează că prin văz primim de 10 ori mai multe informatii decît prin auz. Creierul are însă posibilitatea de prelucrare a datelor mult mai redusă (chiar a celor ce le poate primi prin ureche). Ca atare, efortul de a urmări ceasuri de-a rîndul succesiunea rapidă a imaginilor supune întregul sistem nervos la un puternic efort. Retina, care este o prelungire a creierului, este și ea supusă, prin vizionare continuă, la mari eforturi care dăunează ochilor. Dimensiunile relativ reduse ale imaginii pe micul ecran, dorința și curiozitatea telespectatorului de a urmări toate detaliile contribuie, de asemenea, la obosirea sistemului nervos, a vederii, ceea ce duce la o scădere a capacitătții de muncă și de concentrare. Specialiștii recomandă celor tineri nu numai o selectare a programelor, după natura preocupărilor și a intereselor, nu numai rationalizarea duratei de vizionare, dar

PRIETENUL NOSTRU DE LA 7,30

Deși nu este o emisiune specială «pentru copii» **TELEJURNALUL** s-a dovedit apreciat de foarte mulți cititori care au răspuns la ancheta noastră. Încă o dovadă a interesului ce-l poartă cei de vîrsta cutezătorilor pentru probleme politice, economice, sociale din țară și din întreaga lume. **Pionierii din comuna Bucov ca și cei din Valea Călugărească** ne înștiințează că ei sînt seară de seară prezenți la **TELEJURNAL** pe care-l socotesc unul dintre cele mai bune mijloace de informare asupra evenimentelor interne și internaționale.

Ana Landoiu, clasa a VIII-a, Bucov — Aștept Telejurnalul cu nerăbdare pentru că îmi vorbește despre viața politică și economică a țării noastre și pe mine mă interesează politica.

Petra Stănescu, clasa a VI-a, Școala generală nr. 32, București — Unele emisiuni de televiziune mă distrează, dar **TELEJURNALUL** îmi place fiindcă totdeauna mă învață cîte ceva.

Ne bucurăm pentru ziariștii care alcătuiesc telejurnalele în așa fel încît reușesc să atragă deopotrivă pe copii ca și pe cei mari. Cu toate cuvintele bune la adresa **TELEJURNALULUI**, tinerii i-au adus și critici.

Petre Cosma, clasa a VII-a, Sibiu — Urmăresc întotdeauna emisiunile de Telejurnal, fiindcă ai ce învăța din ele, dar aș vrea să văd mai multe fragmente de reportaj din țară și străinătate, mai multe fotografii.

Geta Cataramă, clasa a V-a, Valea Călugărească și colegele ei adaugă: Am vrea ca în mai multe emisiuni să apară pionierii. Ne place cînd ne întîlnim, pe micul ecran, cu cei de o vîrstă cu noi. De aceea, am vrea ca în fiecare Telejurnal să apară și secvențe din viața pionierilor.

Și alți cititori și-au exprimat dorința de a se include în această emisiune și secvențe din viața pionierilor.

Profesoara Eugenia Măndița, care a participat la discuțiile noastre, propune chiar un Telejurnal pionieresc, o emisiune de actualități care să surprindă evenimentele la zi, din viața pionierilor, o tribună la care purtătorii cravatelor roșii să-și spună cuvîntul în problemele lor.

NOI ȘI EMISIUNILE NOASTRE

Este însă firesc ca opiniile celor ce au

este veselă.) «Toate pînzele sus» este o emisiune de la care pionierii așteaptă foarte mult. Marele număr de copii care o vizionează îi găsesc evidente calități dar în același timp, după cum reiese din răspunsurile lor, emisiunea mai are unele datorii față de micii telespectatori. Iată cum sînt exprimate opiniile și dezideratele cititorilor noștri, participanți la anchetă.

Cornelia Stan, clasa a VI-a, Școala generală nr. 7, Ploiești — Emisiunea «**TOATE PÎNZELE SUS**» este foarte importantă pentru noi, pionierii. Este din puținele care vorbesc despre preocupările pionierești, despre viața noastră de școlari.

Otilia Pîșu, clasa a V-a, comuna Apoldul de Sus — În emisiunea «**TOATE PÎNZELE SUS**» parcă este vorba despre mine. Este chiar viața noastră, a copiilor.

Ilie Deneș, clasa a VII-a, Turnu-Roșu — Îmi place să privesc ce fac pionierii din alte orașe. Atunci mi se pare că sînt ca niște prieteni ai mei pe care-i revăd. Aș vrea ca această emisiune să fie mai lungă.

Victor Huțu, clasa a VII-a. Scoala generală nr. 6 Bacău. — Aș vrea ca în această emisiune să fie și glume, întrebări cu haz și jocuri.

Vasilica Gogu, clasa a VI-a, Școala generală nr. 6, Bacău — Aș vrea să urmăresc un mare concurs pentru noi. Vă aduceți aminte de «Dialog la distanță»? Nouă, această emisiune ne-a inspirat o mulțime de concursuri pe care le-am organizat în cadrul detașamentelor. Ceva asemănător ne-ar place să vedem și în emisiunile pentru noi.

Michael Ballosch, clasa a VI-a,

Repetiție în studio

privesc emisiunea «Căminul» numai pentru că uneori se vorbește despre ei.

«NAVIGÎND» PRIN PROGRAMUL T.V.

Serialul la Televiziune, ah, cît îl mai așteptăm. Lăsăm jocul, plimbarea, cartea favorită ca să urmărim cu sufletul la gură o splendidă cavalcadă sau cine știe ce captivantă aventură a unui cutezător erou, fără prihană. De aceea, toți participanții la discuție au ținut să-și spună părerea despre seriale. Și, deși știm cu toții cît de mult iubesc copiii filmul de aventuri, cuvîntul lor ne-a arătat că ei preferă acele seriale în care ceea ce se numește aventură se împletește cu lupta pentru dreptate, pentru o cauză nobilă. De aceea, copiii au declarat «**URMĂRIREA**» serialul nr. 1 al televiziunii.

Dan Tiță, clasa a VII-a, Școala generală nr. 7, Ploiești — În «Urmărirea» nu avem de-a face cu o simplă aventură. Curajul conștient al acelor

mediul micului ecran cu cele mai noi descoperiri ale științei din țara noastră și de peste hotare. Tinerii noștri interlocutori au fost, de asemenea, de părere că domeniile abordate în emisiunile de stiință sînt prea limitate.

Și iată o constatare mai puțin plăcută: mulți dintre participanții la discuția noastră nu numai că ocolesc emisiunile de muzică simfonică și operă, dar le opun un **veto** categoric.

le recomandă ca în decursul vizionării programelor t.v. să facă pauze.

B. CARAGIALE
E. ROȘCA

Ancheta a fost realizată cu ajutorul Consiliilor județene Sibiu și Prahova ale Organizației pionierilor și al comandanților instructori L. Tătărăscu și N. Trăistaru din București.

Doi eroi îndrăgiți: Iurie Darie și Mihaela.

MERIDIANE

În școlile din Republica Populară Chineză, gimnastica artistică este una dintre disciplinele sportive îndrăgite de foarte mulți copii. Iată un aspect dintr-o sală de sport din Pekin, unde micii gimnaști sînt îndrumați cu grijă de cadre de specialitate.

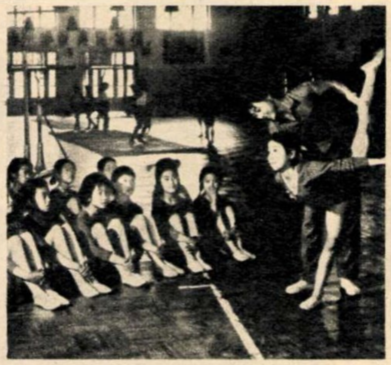

▲ La începutul acestui nou an școlar, la catedrele multor școli din satele R.D. Vietnam au luat loc învățători, proaspăt absolvenți. Vă prezentăm în imagine un grup de tinere învățătoare din provincia Hoa Binh.

Unul din marile parcuri ale orașului Sverdlovsk (Uniunea Sovietică) poartă numele pionierului-erou Pavlic Morozov. Copiii de orice vîrstă, care vin să se recreeze aici, vizitează foarte des și aleea pe care se află ridicat monumentul eroului de 12 ani. În anotimpurile florilor ei aduc la monument, în semn de respect, cele mai frumoase flori.

În fiecare an, la o anumită dată, la Tokio, se desfășoară un concurs devenit, pentru copii, tradițional — **concursul de zmee.** În cinstea acestui eveniment, concurenții, ajutați uneori de părinții pasionați, își pregătesc cele mai frumoase zmee. În ziua concursului care are loc în parcul Johoki, în văzduh sînt înălțate sute de zmee, de cele mai diferite forme și culori. Din tribune, părinți și bunici urmăresc evoluția spectaculoasă a jocului dirijat de micii concurenți.

Tractorul românesc «**Universal 650**», fabricat de cunoscuta uzină brașoveană, a devenit o prezență, de mult înscrisă, în peisajul satelor din Republica Guineea. Ogoarele, de pe care se culeg recoltele de orez, mei, sorg și susan, sînt lucrate de țăranii guinezi cu ajutorul tractoarelor «Universal 650». Asistența tehnică este acordată de specialiști români.

În imagine: aspect din satul Bisikirima.

«NU MAI VREAU SĂ FIU ALB»

Nu de mult, un ziarist alb din Africa de Sud — Lionel Attwell a cerut autorităților să fie trecut în actele oficiale drept negru. Într-o scrisoare, în care își exprima revolta pentru crunta discriminare rasială practicată în Africa de sud, el arăta: «Mi-e rușine că simpla culoare a pielii mele îmi dă dreptul să iau parte la exploatare. Mi-e rușine că aparțin, în mod automat, unui grup rasial care pricinuiește atîtea suferințe altor rase ce au pigmentația pielii mai închisă... Mi-e rușine că atîția africani trăiesc în mizerie. Sentimentul de vină pe care-l simt mă îndeamnă să cer să devin unul dintre cei exploatați, umiliți, să pot să le împărtășesc soarta. Mai presus de orice vreau un lucru: copiii mei să nu creadă că aparțin unei rase superioare celorlalte rase».

Totodată, pentru a nu servi interesele rasiștilor sud-africani, Attwell a demisionat din funcția de redactor. El a arătat că-și va dedica viața atît educării copiilor săi, printre care se numără și un mic negru înfiat, cît și condamnării prin scris a exploatării rasiale. Iată-l în imagine pe Attwell, alături de copiii săi.

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR"

(Partea a doua)

EXTRAORDINARELE
PERIPEȚII ALE Scatiului
ȘI ALE PRIETENULUI SĂU Babușcă

CAPITOLUL XII

— Ce tot spui că ai tras în ei și i-ai împușcat, spuse cu ciudă falsul șofer, ridicîndu-se în picioare. Nu văd nici o urmă de sînge, adăugă el, cercetînd cu atenție adîncurile limpezi ale apei. Dacă i-ai fi nimerit trebuiau să fie aici. Pur și simplu, băieții ne-au scăpat...

Biju holbă ochii la el.

— Nu se poate! strigă el. Nu se aude nimic, nici o mișcare. Doar nu o să-mi spui că s-au evaporat...

Celălalt își roti privirea de jur-împrejurul bărcii, scrutînd cîteva clipe străfundurile pădurii de sălcii acoperite de apă.

— Oricum, nu puteau sta pînă acum la fund, continuă el cu o uimire fără de margini în glas. Ori s-au înecat, ori băieții ăștia sînt dracul în persoană. Una din două.

Scatiul și Babușcă se aflau la un pas de cei doi răufăcători, urmărindu-le discuția cu răsuflarea tăiată.

— Și acum ce facem? întrebă cu o ușoară disperare în glas, slăbănogul, așezîndu-se la volanul bărcii cu motor. Oricum domnul Friedrich nu o să ne felicite pentru isprava asta...

Falsul șofer își șterse cu dosul palmei apa care șiroia pe față.

— Trebuie să-l prevenim cît mai repede, spuse el. Băieții nu au barcă, așa că dacă au scăpat nu pot ajunge prea departe, șeful o să găsească o soluție. Dă-i bătaie, Bijule!

Slăbănogul porni motorul și în curînd barca, prinzînd viteză, dispăru după un cot al canalului, trăgînd după ea mahuna masivă, pe care cei doi răufăcători o remorcaseră cu o frînghie.

— Să mergem, Babușcă, au plecat, spuse Scatiul, dînd la o parte rădăcinile păroase ale salciei sub care se ascunseseră ca sub o umbrelă. Înotară în apa limpede a canalului.

— Norocul nostru că nu cunosc povestea cu «pînda știucii»... Altfel, slăbănogul ar fi vîrît mîna printre rădăcini și ne-ar fi tras afară de urechi.

— Mai e vorbă... făcu Babușcă, înotînd în urma Scatiului. Dar acu' i-acu', Scatiule, ce facem? Înotăm pînă la șantier? Sînt vreo zece kilometri pînă acolo...

Scatiul arătă cu brațul, în vreme ce lovea apa cu o singură mînă, spre salcia uscată aplecată peste canal.

— Ne urcăm sus în salcie și așteptăm. Trebuie să treacă pînă desearǎ vreo barcă pe-aici...

Se îndreptară înotînd spre salcie.

— Numai să nu apară domnul Friedrich, spuse Babușcă, agățîndu-se de trunchiul sălciei. Începu să se cațere de-a lungul lui cu mișcări repezi și precise ca de veveriță.

Scatiul se agăță și el de trunchiul sălciei.

— Cum auzim zgomotul unei bărci cu motor, sărim în apă și ne ascundem sub rădăcini, strigă el. Cum e Babușcă? Ne ține salcia sau e putredă?

Ajuns sus, Babușcă se așeză pe o cracă groasă, arcuind-o de cîteva ori sub greutatea trupului său; craca trosni, dar rezistă.

— Dă-i drumul, Scatiule, spuse el, făcîndu-i semn cu mîna să urce sus. Cam scîrțîie, dar ține...

DORESC SĂ CORESPONDEZE

CUTEZĂTORII SERVICE • CUTEZĂTORII SERVICE • CUTEZĂTORII SERVICE • CUTEZĂTORII SERVICE •

IOANA BECHERU, clasa a III-a, comuna Ţuglui, judeţul Dolj, of.p. Podari: pe teme de muzică populară şi uşoară ;

MIHAELA EREMIA, Bucureşti 3, str. 19 noiembrie, nr. 80;

MARIN SPIRIDON, satul Mihai Viteazul, judeţul Ialomiţa: pe teme de muzică uşoară ;

VIORICA BOTEZATU (14 ani), Panciu, cartierul Satu Nou, judeţul Vrancea.

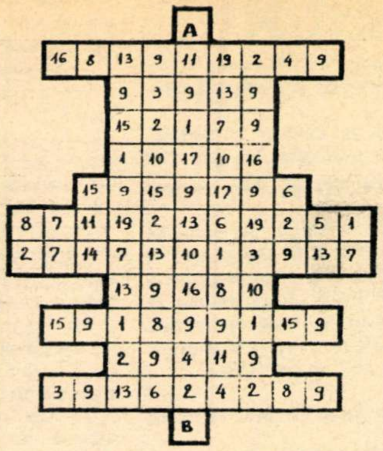

A

16 8 13 9 11 19 2 4 9

9 3 9 13 9

15 2 1 7 9

1 10 17 10 16

15 9 15 9 17 9 6

8 7 11 19 2 13 6 19 2 5 1

2 7 14 7 13 10 1 3 9 13 7

13 9 16 8 10

15 9 1 8 9 9 1 15 9

2 9 4 11 9

3 9 13 6 2 4 2 8 9

B

Aritmogriful LACURILOR

De la A la B aflaţi un foarte cunoscut lac al Cîmpiei Române, iar pe orizontale veţi găsi numele altor 11 lacuri din ţara noastră.

Prof. Teodor Axioti

BLITZ

FOTO-GHICITOARE:

Un monstru preistoric? Nu, un cartof îndrăzneţ.

Ştiţi? Răspundeţi!

1 **• Cu ce prilej a scris Grigore Alexandrescu poezia «Umbra lui Mircea la Cozia»?**

2 **• De cînd datează cele mai vechi urme de viaţă omenească pe teritoriul ţării noastre?**

3 **• Ştiţi cum arăta stindardul dacilor?**

4 **• Care este cel mai lung fluviu din lume?**

5 **• Cunoaşteţi doi scriitori români de prestigiu care, anticipînd prietenia care i-a unit în epoca maturităţii, s-au născut în acelaşi an?**

RĂSPUNSURI:

1 • Cu prilejul unei călătorii făcute împreună cu Ion Ghica pe la mănăstirile de pe malul Oltului.

2 • Pe Valea Dîrjovului (judeţul Olt) au fost găsite urme de acum aproximativ 400 000 de ani. Sînt socotite printre cele mai vechi urme din întreaga lume.

3 • Stindardul dacilor era alcătuit dintr-un cap de lup din metal care avea o prelungire formată dintr-o fîşie de postav în formă de şarpe. În timpul bătăliilor, aerul care pătrundea prin gura de metal producea un sunet puternic menit să sperie pe duşmani şi să-i încurajeze pe luptătorii daci.

4 • Nilul, 6 671 km.

5 • Alexandru Vlahuţă (1857—1919) şi Barbu Delavrancea (1857—1916).

Joc de atenţie

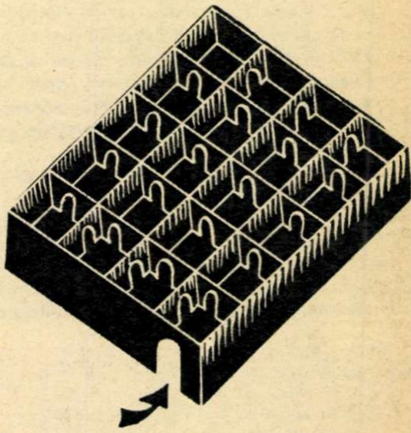

Un labirint. Cum treceţi prin el atingînd toţi pereţii, dar fără să faceţi vreo încrucişare de drum?

Peste cîteva minute, Scatiul stătea lîngă Babuşcă, pe aceeaşi cracă şi se balansau amîndoi bine dispuşi deasupra canalului.

Băieţii aşteptau.

Trecură cîteva ore, dar nimic nu părea să tulbure liniştea adîncă a canalului şi a pădurii întunecoase de sălcii, acoperite de ape.

Soarele se ridicase sus în văzduh, arzînd, vibrînd, în înălţimi ca un ghem de plasmă orbitoare.

În rafalele de vînt, ce sufla din ce în ce mai puternic, canalul se preschimbase într-un rîu de aur lichid, care curgea fumegînd, tălăzuind, prin împletirea de umbre ce o azvîrleau pe ape frunzişurile sălciilor pletoase.

Perdele diafane de lumină se legănau ici şi colo în adîncurile de întuneric ale pădurii, sfîşiate din cînd în cînd de zborul potîrnichilor gingaşe, ce căpătau în pulberea blîndă a luminii strălucirea unor uriaşi bondari de aur.

— O barcă, vine o barcă, strigă deodată Babuşcă, ţinînd mîna streaşină la ochi, şi arătînd cu cealaltă spre un mic punct negru, care apăruse pe neaşteptate, undeva departe, de-a lungul canalului.

Scatiul privi cu atenţie în direcţia arătată de Babuşcă.

— Da, o văd, murmură el, e o barcă pescărească. Şi la vîsle trage un singur om...

Ochii verzi şi piezişi ca de pisică ai lui Babuşcă străluciră ciudat.

— Colacul de salvare îl văd, Scatiule... Dar nu cumva e legat ca o funie?

Scatiul întoarse brusc capul spre el.

— Să-l fi trimis domnul Friedrich?

Babuşcă îşi recăpătase aerul său somnoros.

— Nu observi bătaia lopeţilor? Unde-ai mai văzut pescar să rotească vîslele pe sus?

Scatiul duse la rîndul său mîna streaşină la ochi.

— Ai dreptate, Babuşcă, spuse el cu o uşoară nelinişte în glas. Cel care trage la vîsle nu este de pe-aici, din baltă de la noi. Dar cine-o fi?

— După cum trage la lopeţi pare să fie un moş.

Scatiul se ridică în picioare şi se ghemui pe cracă, asemeni unei pisici care stă la pîndă.

Barca se apropia încet, încet.

— Ai ghicit, Babuşcă, spuse încordat Scatiul. În barcă e un om bătrîn, cu o pălărie de paie pe cap...

Un fulger trecu prin ochii verzi ai lui Babuşcă:

— Pălăria se vede, dar puşca?

— Crezi că are o puşcă în barcă?

Babuşcă ridică însă din umeri:

— Şi de ce n-ar avea?

— Să ne ascundem în crăcile alea uscate. Ne culcăm pe burtă şi îl lăsăm să treacă, să vedem ce are în barcă.

Uşori, ca nişte umbre, cei doi băieţi se suiră în vîrful sălciei şi în curînd dispărură într-un desiş de crengi uscate.

Acum barca era aproape. Într-adevăr, în barcă se afla un om bătrîn, cu părul alb, purtînd pe cap o pălărie de paie cu boruri largi. Era îmbrăcat într-o haină albastră, decolorată, de doc, purta pantaloni din acelaşi material şi cizme de cauciuc în picioare.

Barba lui albă, colilie zbura uşor în vînt.

Se putea vedea uşor că stăpînea cu greu lopeţile.

— Nu are nici o armă, îi şopti Scatiul lui Babuşcă, dînd la o parte un smoc de crenguţe şi privind în barca care acum luneca uşor pe sub salcie. O fi vreun turist rătăcit.

— Sau vreun paznic de pe şantier, îşi dădu cu părerea în şoaptă Babuşcă.

— Hei, nene, strigă Scatiul, sărind în picioare, pe craca pe care stătuse lungit şi aplecîndu-se spre cel din barcă... Nu ne iei şi pe noi?

Bătrînul încremeni în barcă cu lopeţile în mînă, privind speriat spre salcie.

— Ptiu! Bată-te să te bată, băiete... spuse el într-un tîrziu cu un glas sfătos şi domol. Ce cauţi acolo, sus în salcie? Dar ştii că m-ai speriat, nu glumă!

— Mergeţi spre şantier? se interesă Scatiul din vîrful sălciei.

— Spre şantier, băiatul taichii, spre şantier! continuă cu acelaşi glas sfătos şi blînd moşneagul. Dar parcă nu eşti singur în salcie. Mai e cineva cu tine?

— Prietenul meu, Babuşcă, răspunse Scatiul. Ne luaţi şi pe noi cu barca? Sîntem vîslaşi buni...

— Cum să nu vă iau, băieţii taichii, cum să nu vă iau? făcu bătrînul, manevrînd cu stîngăcie lopeţile şi apropiind barca de trunchiul salciei. Coborîţi, dragii moşului, coborîţi...

Scatiul şi Babuşcă coborîră repede din salcie şi-apoi săriră, unul după celălalt în barcă.

— Vă mulţumim, spuse bucuros Scatiul, apropiindu-se de bătrîn. Îmi daţi voie să trec eu la lopeţi?

Dar deodată, Scatiul încremeni. Simţi privirea ciudată a bătrînului aţintită asupra lui şi zărindu-i ochii, scoase un ţipăt uşor. Cunoştea foarte bine această privire. Era a Chiorului.

(VA URMA)

6 ÎNTREBĂRI, 6 RĂSPUNSURI

Invitata paginii noastre este pictorița **Teodora Moisescu Stendl.** Cunoscută în țară și peste hotare pentru lucrările ei de artă plastică, pentru preocupările din domeniul artelor decorative, Teodora Stendl este posesoarea a mai multor premii: **premiul Uniunii artiștilor plastici, pe anul 1968; premiul Bienalei tineretului de la Paris, 1969, și, mai recent, în anul 1971,** a primit în Spania, **prestigiosul premiu Joan Miró.**

Teodora Moisescu Stendl se apleacă cu căldură și înțelegere către cei mai tineri iubitori de frumos și, între două tapiserii de mari dimensiuni și pregătirea unei expoziții, găsește răgazul pentru a ne oferi nouă, cititoarelor acestei pagini, cîteva modele de obiecte pentru decorațiuni interioare, precum și un frumos model de ilic, pe care le găsiți în pagina de față. Am folosit prilejul vizitei sale în redacție pentru a-i pune cîteva întrebări.

— Cînd ați fost de vîrsta mea, vă preocupa arta decorativă?

— Poate că da, dar nu-mi dădeam exact seama. Aveam vîrsta ta, Olguța, cînd coseam, pictam, potriveam culorile ca să le găsesc cele mai frumoase nuanțe. Schimbam mereu înfățișarea camerei în care locuiam. Mama mă încuraja în preocupările mele. De altfel nu pot concepe ca o fată să nu știe să-și coasă un tiv, să dea la mașină un cearșaf, să nu aibă bun gust în aranjarea casei sau în felul cum se îmbracă.

— Noi, fetele, am vrea să creăm în școală, acasă la noi, o ambianță cît mai plăcută, am vrea să avem o ținută potrivită vîrstei, dar nu totdeauna știm cum.

— Bunul gust se educă din copilărie. Să luăm, de exemplu, ținuta. Fetele vor toate să fie frumoase. De înțeles. De neînțeles este cînd se împopoțonează peste măsură, sau cînd, imitînd persoanele adulte, vedete de muzică ușoară, recurg la o vestimentație neadecvată vîrstei și preocupărilor. Trebuie să înveți să te cunoști pe tine însuți și să știi, de mic, ce ți se potrivește.

— Adică?

— Să-ți alegi vestimentația după statură, culoarea feței, a părului etc.

— Și cum ar trebui să se îmbrace?

— A te îmbrăca înseamnă, printre altele, a selecta, a ști să înlături ceea ce nu ți se potrivește, pe scurt, să ai personalitate, să fii tu însuți. O fată de statură mică va fi mai frumoasă cu părul tuns scurt sau prins în codițe. Ea va prefera rochiile în locul fustelor cu bluză și va evita materialele cu flori mari. Și în nici un caz nu se va cocoța pe tocuri.

— Ce nu vă place la ținuta unei fete de vîrsta cutezătoarelor?

— Stridența în ținută și comportare, zgomotul care-l fac unele fete pentru a atrage atenția asupra lor. De asemenea, **nu concep ca o fată de 13—14 ani să folosească farduri.** Ținuta poate părea unora ceva exterior, dar uităm că de fapt, ținuta ne exprimă, ne pune în adevărata noastră lumină. Pe fetele care se lasă absorbite numai de găteli le recunoști de îndată. Ele uită adeseori de învățătură, de muncă, de lectură, de cultivarea inteligenței. Ținutei trebuie să-i acorzi exact timpul care i se cuvinte, fără a te lăsa furat numai de această preocupare.

— Am dori să aflăm de la dumneavoastră cîteva păreri despre aranjarea încăperilor în care locuim, a clasei în care învățăm?

— Negreșit, dar data viitoare, cînd vă voi oferi cîteva sugestii pentru colțul de lucru de acasă și pentru înfrumusețarea clasei. Tot în pagina voastră aș dori să vă propun cîteva pieptănături frumoase.

— Vă mulțumesc.

Olguța

Practice și foarte moderne, vestuțele sau ilicele pot fi lucrate foarte ușor. (Modelele ne-au fost cerute de mai multe cititoare). Se pot realiza din stofă, catifea sau se pot tricota din lînă. Motivele aplicate sînt luate de pe cojoacele noastre. Se pot lucra în punct cu codiță sau umplute fir la fir. Motivele se mai pot decupa din bucățele de stofă sau fetru colorat și apoi aplica.

Un tocător de lemn pictat și lăcuit devine un frumos obiect de prins pe perete. Un ștergător împletit din papură, pe care aplicăm șnurulețe și ciucuri din lînă, sau fire de ață groasă, viu colorate, îi poate ține tovărășie.

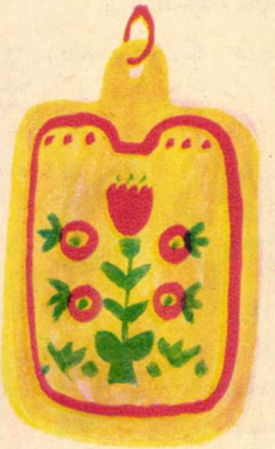

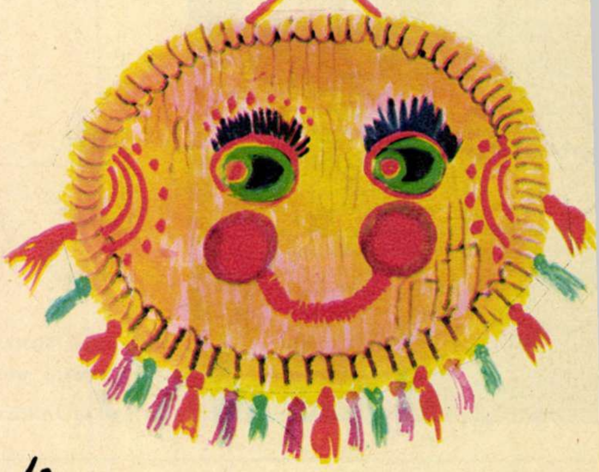

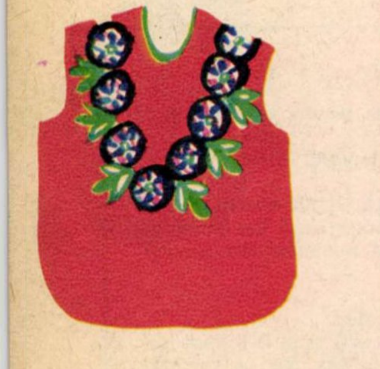

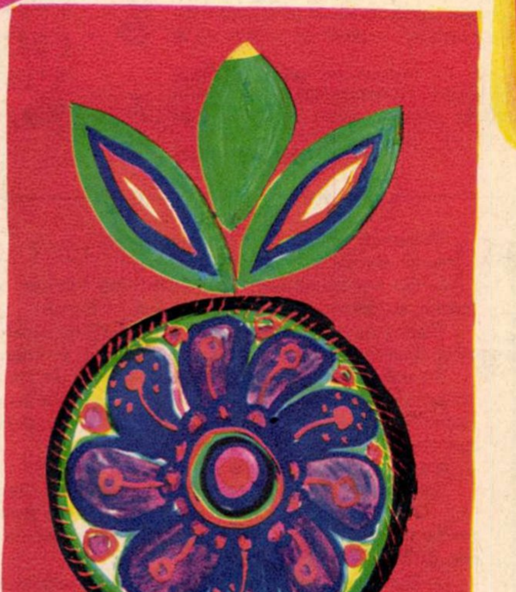

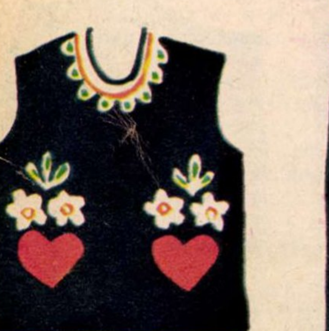

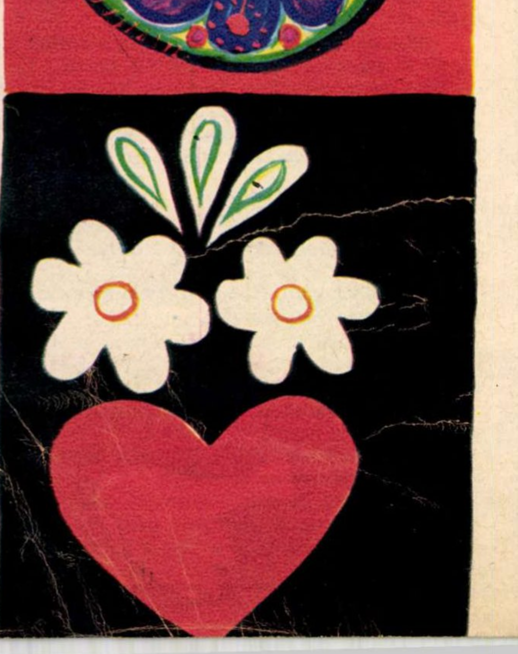

Dorești să te prețuiască COLEGII?

Este o dorință firească. Dar ce faci tu pentru asta, căci de tine depinde prețuirea celorlalți. În bancă, cu colega ta, ești totdeauna prevenitoare, îi asculți opiniile, o ajuți? Dacă greșește, ai răbdare să-i explici, s-o faci să înțeleagă, să-i argumentezi, sau te repezi la ea cu o avalanșă de vorbe? În banca din fundul clasei, ai văzut-o, iscălindu-se, cu o lamă pe pupitru. Ce faci? Te prefaci că nu observi, sau discuți cu ea, combătînd asemenea purtări? Dar în detașamentul tău, ești totdeauna prezentă, te preocupi să participi la viața colectivului?

Iată numai cîteva întrebări pe care ar fi bine să ți le pui, ca să-ți dai seama cum te porți cu cei din jur, pentru a le cîștiga prețuirea.

Altfel, zadarnic va spune comandantul de detașament sau comandantul-instructor: «Prețuiește-o, este o fată bună!»

Colectivul va întreba întotdeauna: Pe ce bază?

Un dulăpior pentru medicamente

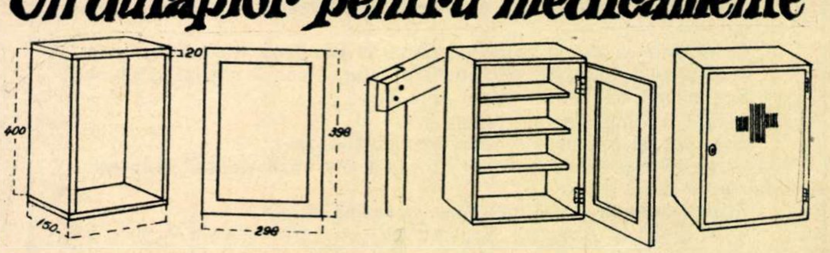

Pereții dulăpiorului se confecționează din scînduri. (Dimensiunile: 40 × 15 cm și 34 × 15 cm). Fixăm pereții în ramă cu ajutorul unor cuie scurte.

Peretele posterior se face din placaj sau din carton gros.

Rama dulăpiorului e făcută din scînduri de 2 cm grosime. Părțile componente ale ramei le fixăm cu clei, și pentru siguranță și cu cîte două cuișoare la colțuri, conform desenului alăturat. Pe latura dreaptă fixăm două balamale pentru ușă. (Dimensiunile ușii sînt de 29,8 × 39,8 cm).

Pentru rafturile din interior vom folosi scînduri de 30 × 13 cm și cu o grosime de 1—1,5 cm, pe care le vom fixa cu cîteva cuie care trec prin pereții laterali.

Curățim întregul dulăpior cu glaspapir și îl dăm cu lac transparent.

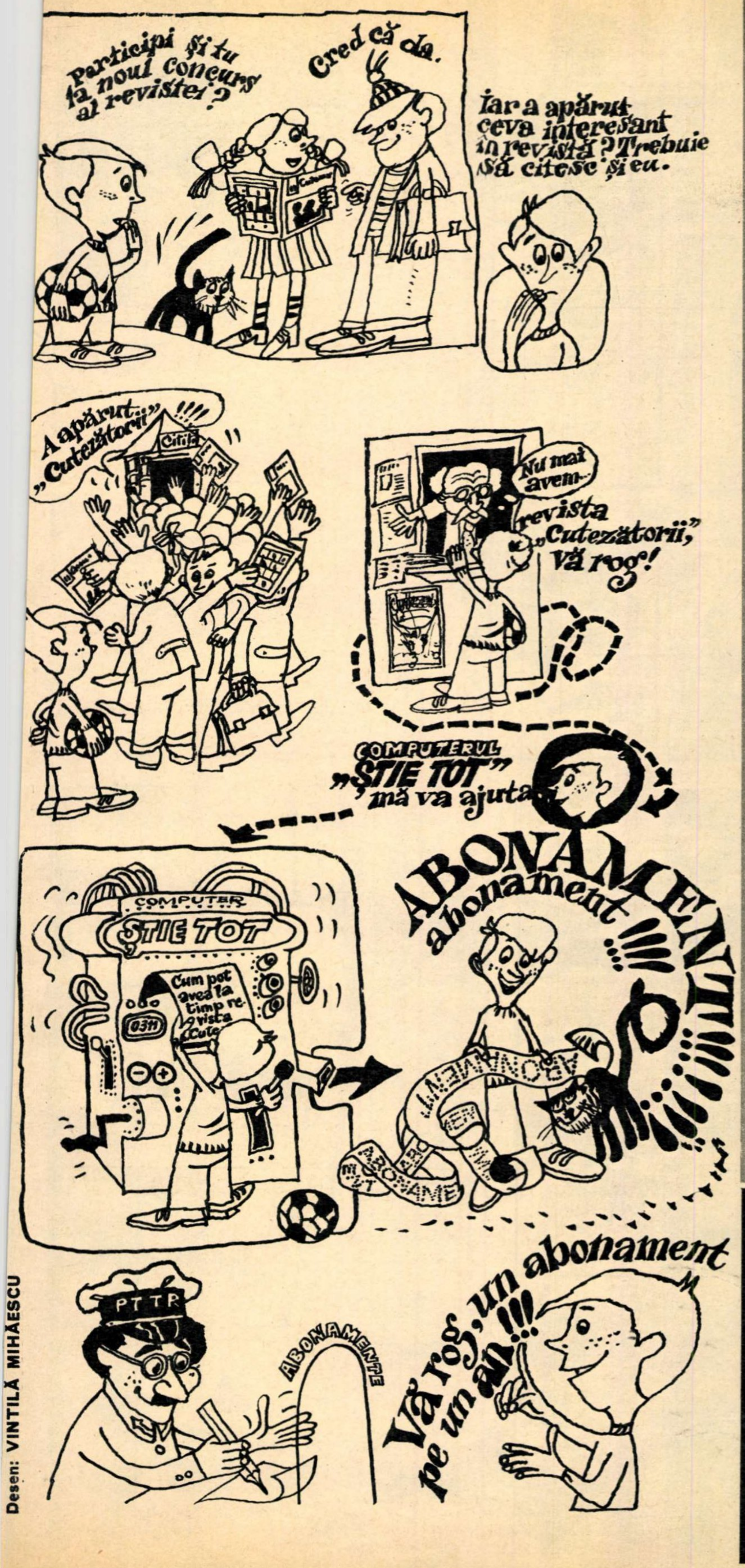
Participi şi tu la noul concurs al revistei?
Cred că da.
Iar a apărut ceva interesant în revistă? Trebuie să citesc şi eu.
A apărut „Cutezătorii"!!!!
Citiţi
Nu mai avem...
revista „Cutezătorii", Vă rog!
COMPUTERUL „ŞTIE TOT" mă va ajuta
COMPUTER
ŞTIE TOT
Cum pot avea la timp revista „Cute...
0311
ABONAMENT abonament!!!!
ABONAMENT
PTTR
ABONAMENTE
Vă rog, un abonament pe un an!!!

Desen: VINTILĂ MIHĂESCU

NU UITAŢI,

DUPĂ CUM V-AM ANUNŢAT, PRIMUL NUMĂR pe anul 1972 AL REVISTEI „Cutezătorii" INTITULAT „DE-O SEAMĂ CU VIITORUL",

va fi scris şi ilustrat în întregime de cititori.

TRIMITEŢI NEÎNTÎRZIAT

MATERIALELE VOASTRE, PENTRU TOATE RUBRICILE REVISTEI (gîndurile voastre pentru anul 1972, desene, povestiri, poezii, reportaje, foiletoane, ştiri, fotografii, caricaturi, benzi desenate, snoave, jocuri, cuvinte încrucişate etc.) PÎNĂ LA DATA DE 5 DECEMBRIE a.c.

Numeroase premii de ANUL NOU pentru cele mai frumoase materiale!

Lipiţi pe plic talonul alăturat!

SCRIEŢI-NE, DE ASEMENEA, CE V-A PLĂCUT MAI MULT ÎN NUMĂRUL TRECUT (47) PENTRU A PUTEA ATRIBUI ŞI PENTRU ACEL NUMĂR PREMIILE PENTRU CELE MAI FRUMOASE MATERIALE TRIMISE DE CITITORI.

Talon
„CUTEZĂTORII"
O REVISTĂ
SCRISĂ
DE
CUTEZĂTORI!

Cutezătorii 48
ADRESA REDACŢIEI: PIAŢA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POŞTAL 33 — BUCUREŞTI
Căsuţa poştală 4132
Telefon 176010 int. 1458
REDACTOR ŞEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ŞEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACŢIE
IOAN DONCA
REDACTOR ARTISTIC
VINTILĂ MIHĂESCU
TEHNOREDACTOR
EMIL PETROVICI
ADMINISTRAŢIA: EDITURA SCÎNTEIA; TIPARUL: C.P.C.S.
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ŞI AGENŢIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POŞTALI ŞI DIFUZORII DE PRESĂ

NICĂ și IONICĂ

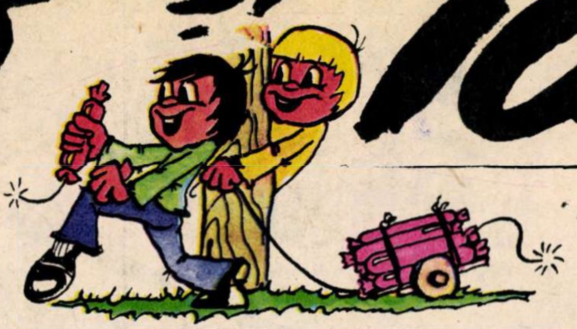

CONSTRUCTORI

...MAGICIENI

SCENARIU ȘI DESENE
CRISTIAN FLORIAN,
CLASA a XII-a, LICEUL NR. 1, PUCIOASA

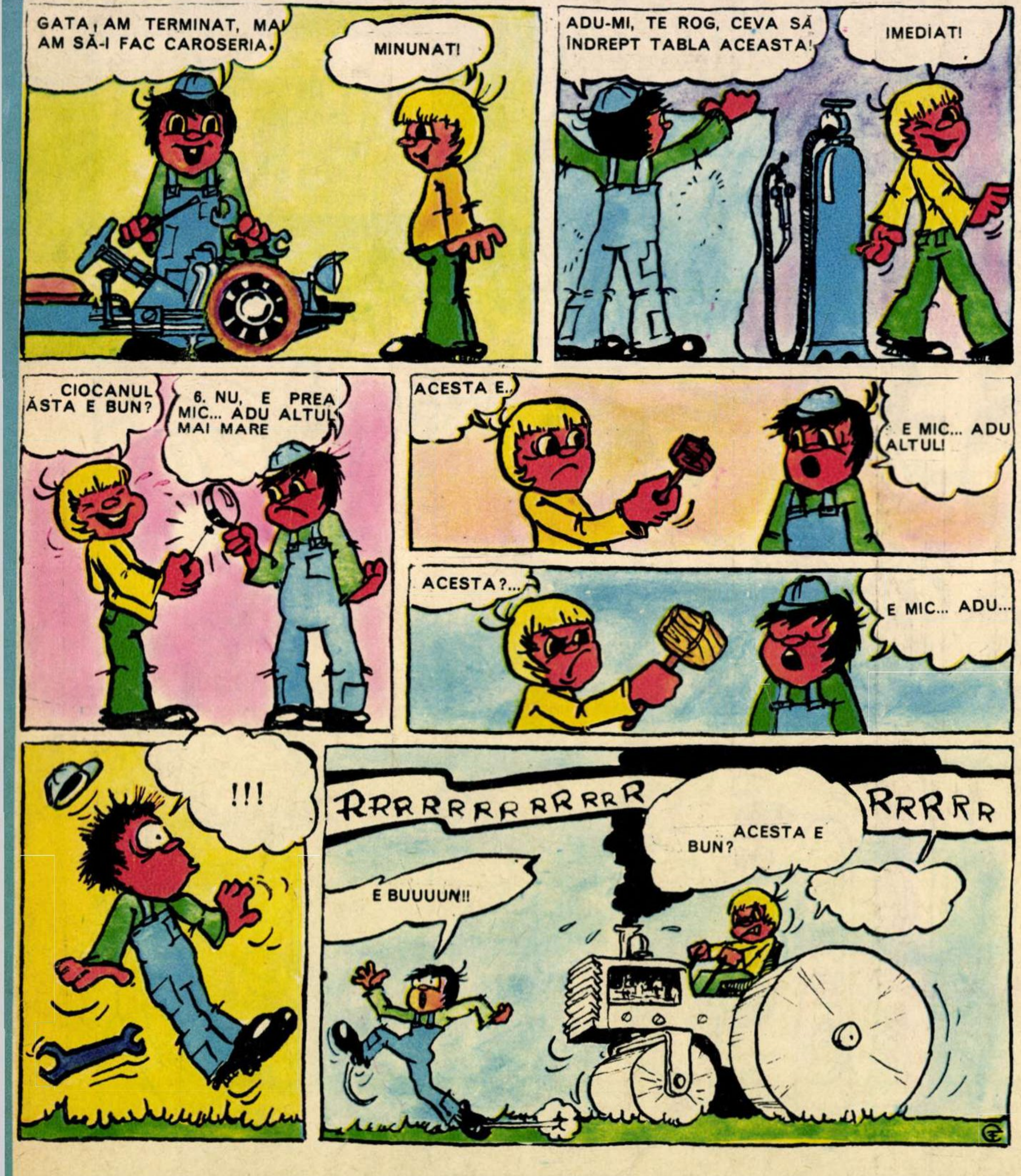
GATA, AM TERMINAT, MAI AM SĂ-I FAC CAROSERIA.
MINUNAT!
ADU-MI, TE ROG, CEVA SĂ ÎNDREPT TABLA ACEASTA!
IMEDIAT!
...CIOCANUL ĂSTA E BUN?
6. NU, E PREA MIC... ADU ALTUL MAI MARE
ACESTA E...
E MIC... ADU ALTUL!
ACESTA?...
E MIC... ADU...
!!!
RRRRRRRRRRRRRR
ACESTA E BUN?
RRRRR
E BUUUUN!!

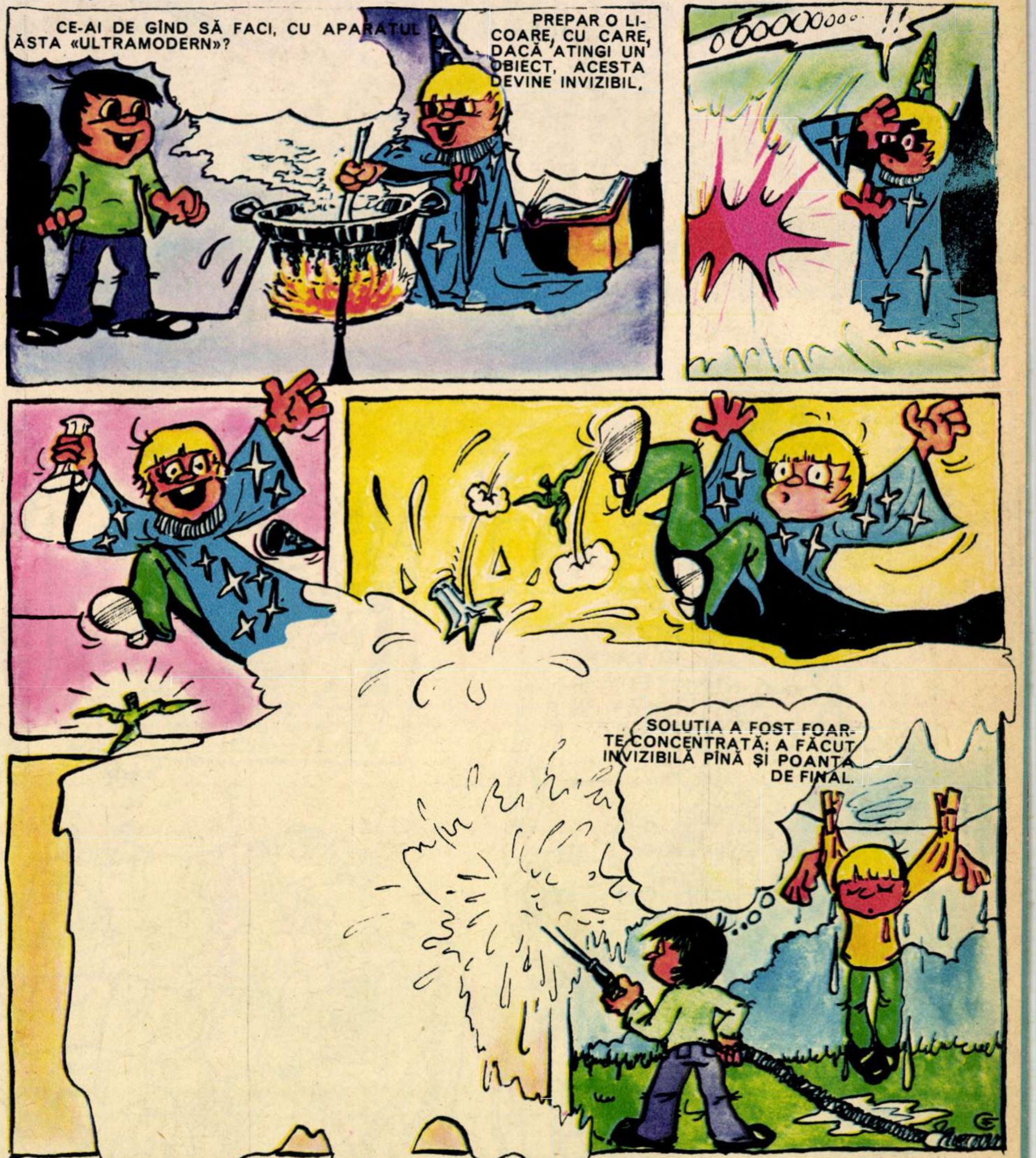
CE-AI DE GÎND SĂ FACI, CU APARATUL ĂSTA «ULTRAMODERN»?
PREPAR O LICOARE, CU CARE, DACĂ ATINGI UN OBIECT, ACESTA DEVINE INVIZIBIL.
OOOOOOOO... !!
SOLUȚIA A FOST FOARTE CONCENTRATĂ; A FĂCUT INVIZIBILĂ PÎNĂ ȘI POANTA DE FINAL.

Bibli [illegible]

16 PAGINI, 1 LEU

49

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

ÎN ACEST NUMĂR:

UNICEF/1971,
O frumoasă aniversare!

Copiii din toată lumea privesc cu încredere viitorul planetei pe care trăiesc.

A SEMICENTENARUL UZINEI DE AUTOCAMIOANE DIN BRAȘOV

Una dintre importantele întreprinderi constructoare de mașini, Uzina de autocamioane din Brașov, a sărbătorit în ziua de 3 decembrie a.c. jubileul unei jumătăți de secol de prodigioasă activitate. Cu prilejul festivității, miile de muncitori, ingineri și tehnicieni au avut bucuria de a-l avea din nou în mijlocul lor pe tovarășul **Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România.**

În vizita la Brașov, secretarul general al partidului a fost însoțit de tovarășii Ion Gheorghe Maurer, Maxim Berghianu și Dumitru Popescu.

Semicentenarul Uzinei de autocamioane Brașov a prilejuit o memorabilă sărbătoare pentru colectivul întreprinderii, pentru toți oamenii muncii brașoveni și pentru întregul nostru popor, care, într-o unică voință, înfăptuiește politica marxist-leninistă a partidului nostru comunist.

Pentru contribuția adusă la industrializarea țării și participarea activă a colectivului uzinei la opera de construire a socialismului, cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la înființarea uzinei Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România a conferit Uzinei de autocamioane Brașov Ordinul «**Steaua Republicii Socialiste România**» clasa I. A fost conferit, de asemenea, titlul de «**Erou al Muncii Socialiste**» și medalia de aur «**Secera și Ciocanul**» tovarășilor Comănici Nicolae, Sultanii I. Vasile și Man G. Dionisie.

PLENARA COMUNĂ A C.C. AL U.T.C. ȘI A CONSILIULUI U.A.S.R.

În zilele de 2 și 3 decembrie a.c. s-au desfășurat lucrările plenarei comune a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist și a Consiliului Uniunii Asociațiilor Studențești din România, avînd următoarea ordine de zi:

Raport cu privire la activitatea politică și educativă desfășurată de Uniunea Tineretului Comunist și sarcinile ce îi revin în lumina Programului de educație socialistă adoptat de Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 3—5 noiembrie 1971.

— Dezbaterea și adoptarea planului de măsuri privind îmbunătățirea muncii de educație comunistă a tineretului.

— Hotărîrea cu privire la aniversarea semicentenarului creării Uniunii Tineretului Comunist.

Într-o atmosferă de puternic entuziasm tineresc, participanții la plenară au adoptat textul telegramei adresate Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu.

RADAR Pionieresc

Faptele pe care vi le prezentăm astăzi nu necesită prea multe comentarii deoarece ele vorbesc de la sine despre unele trăsături de caracter pe care ni le formăm încă din primii ani ai copilăriei. Ele se numesc CUTEZANȚA, CINSTE.

Pionierul Johann Wiliam este în clasa a V-a și învață la Școala generală din Satchinez, Timișoara. E un copil obișnuit, pe care colegii îl stimează. Într-una din zile, la casa familiei Răcaru a izbucnit un incendiu care, cu iuțeala fulgerului, a cuprins o bună parte din gospodărie. Flăcările întinzîndu-se apoi și în curtea învecinată, au cuprins o apreciabilă cantitate de paie și cînepă. Focul începuse să pîrjolească, deja, și acoperișurile altor case și s-ar fi extins dacă... pionierul Johann Wiliam n-ar fi intervenit. Într-o cursă fantastică, pe bicicletă, el a alergat mai întîi după pompieri, apoi la locurile de muncă ale celor doi gospodari.

Dar, pînă la sosirea pompierilor, au intervenit în grabă și alții dintre colegii lui Johann: **Georgeta Cîmpeanu, Eugenia Miloș, Rodica Cojoacă** *și* **Crina Petrov** *au alergat la fîntînă. Cu repeziciune au început să scoată găleți după găleți cu apă pe care, apoi,* **Aurica Vasian, Ana Cîmpeanu, Firicel Dain** *și* **Valentina Contrea** *le cărau grăbite să stingă focul: Netinînd seama de greutatea lor poveri, copiii au făcut de zeci de ori, în fugă, drumul de la fîntînă la locul incendiului. Și, cînd au sosit pompierii, ei au continuat munca, dînd acestora un prețios ajutor (Robert Kron, Gerhardt Gergeni, Dorin Cioca). Astfel, grație micilor cutezători, două sau poate chiar mai multe case au putut fi salvate.*

Schneider Klaudius de la Școala generală nr. 1 din Cugir vorbește despre trei dintre colegii săi: A. Lazăr, D. Farcaș și I. Tănase care, aflîndu-se într-un magazin, au găsit 2 000 de lei. Banii găsiți le-au dat mult de lucru: în drum spre școală i-au numărat de cîteva ori, de teamă să nu piardă din ei. De la școală, împreună cu un tovarăș învățător și tatăl unuia dintre copii au plecat, de îndată, la miliție, unde au predat banii găsiți. După cîteva ore s-a prezentat și păgubașul. Pentru fapta lor, relatează K. Schneider, cei trei colegi au primit calde felicitări și încă o dovadă a prețuirii noastre, a tuturor.

Din Oporelu, județul Olt, aflăm despre o altă faptă frumoasă,

fapta pionierei **Maria Jianu.** *Aflîndu-se pe stradă, Maria a găsit un portofel. Se aflau în el actele unui om și o importantă sumă de bani. Fără să stea pe gînduri, s-a prezentat de urgență la conducerea școlii predînd portofelul cu tot ce conținea. În aceeași zi, Constantin Popescu a intrat în posesia actelor și a banilor pierduți.*

(Pe baza veștilor primite de la: **L. Dunajecz, Tudor Gherghina și Klaudius Schneider).**

Caiet de elev

În cadrul pitoresc al Parcului Libertății din Capitală se află unul dintre muzeele care, prin valoarea exponatelor sale, constituie o piesă deosebită în tezaurul expozițional românesc. E vorba de MUZEUL TEHNIC «PROF. ING. DIMITRIE LEONIDA» pe care vă invităm, dragi cititori, să-l vizitați.

Cele peste 6 000 de exponate, diorame, machete și modele de mașini ilustrează în modul cel mai atrăgător și instructiv istoria tehnicii precum și eforturile inteligenței românești, care prin contribuția adusă dezvoltării științei și tehnicii se situează pe un loc de frunte în întreaga lume.

Nu uitați, PENTRU EXCURSIILE PE CARE LE VEȚI FACE ÎN ZILELE VACANȚEI, ÎN CAPITALĂ, TRECEȚI PE CAIETUL VOSTRU DE ELEV, CA UNUL DINTRE OBIECTIVE, ȘI MUZEUL TEHNIC DIN PARCUL LIBERTĂȚII.

Agenda C.N.O.P.

● În ziua de 29 noiembrie, președintele C.N.O.P., tovarășul **Virgiliu Radulian,** a primit delegația C.C. a Komsomolului, din U.R.S.S., aflată în vizită în țara noastră. Din delegație au făcut parte: V.I. Dalicikin, prim-secretar al Comitetului de ținut Stavropol al Komsomolului, G.I. Ptițîn, activist al secției școli, S.N. Cistiakova, cercetătoare științifică.

În timpul convorbirilor au fost abordate probleme referitoare la colaborarea dintre organizațiile de pionieri din cele două țări, la cercetarea științifică în domeniul activității pionierești.

● În cadrul manifestărilor prilejuite de apropiata aniversare a 25 de ani de la crearea Fondului Națiunilor Unite pentru Copii — UNICEF, la Palatul pionierilor din București a avut loc o manifestare pionierească. Pe lîngă Cercul prieteniei, de la Palatul pionierilor, a luat ființă, cu acest prilej, un club al prietenilor UNICEF. La această manifestare au luat cuvîntul: tovarășul **Virgiliu Radulian,** dl. **S.A. Chedid,** directorul Centrului de informare al O.N.U. la București, prof. dr. **Edvin Glaser** și **Nicolae Predescu,** directorul palatului.

În continuare a avut loc un concurs pionieresc, după care toți participanții au vizionat un program de filme documentare cu aspecte din activitatea UNICEF pe glob.

● Cu ocazia celei de a XXV-a aniversări a Fondurilor Națiunilor Unite pentru Copii — UNICEF, va avea loc, **vineri, 10 decembrie, la Centrul de informare al Organizației Națiunilor Unite deschiderea unei expoziții** cu lucrări de sculptură, pictură, artizanat etc. realizate de pionierii români.

● Urmează să sosească în țara noastră, la invitația Comitetului Național Român pentru UNICEF — de pe lîngă Consiliul Național al Organizației Pionierilor — dl. **Leon Davičo,** șeful serviciului de informații al biroului european UNICEF (Paris) și cunoscuta soprană franceză **Jane Rhodes,** care își va da concursul la spectacolul de gală UNICEF ce va avea loc la Opera Română în seara zilei de 11 decembrie a.c. La acest spectacol vor evolua, de asemenea, prestigioși artiști români și formații artistice pionierești.

IOAN MIHUT

La închiderea Ediției

În momentul încheierii acestei pagini, de la Uzina de autoturisme Pitești aflăm că, colectivul de muncitori, tehnicieni și ingineri de aici au scos de pe banda de montaj autoturismul cu nr. 50 000. În decursul celor 3 ani de cînd a fost dată în folosință uzina piteșteană, colectivul ei a progresat neîntrerupt. Această a cincizecea mie mașină este un mesager al priceperii și maturității lor profesionale.

DA! SPUN Cutezătorii

POATE FI PRODUS UN AUTOCAMION ÎN 6 MINUTE?

Colectivul de muncitori, tehnicieni și ingineri de la cunoscuta uzină brașoveană «Steagul Roșu» scot de pe banda de montaj la fiecare 6 minute un autocamion.

Anual, aici se produc circa 36 000 de autocamioane, în mai multe tipuri de construcție și variante.

Autocamioanele cu marca «Steagul Roșu» sînt exportate în peste 20 de țări ale lumii. Printre acestea se află R.P. Chineză, R.P. Polonă, R.S. Cehoslovacă, Ghana și Columbia.

Aici scriu ȘI DESENEAZĂ COPIII

ROZETA SĂPTĂMÎNII

Sînt comandanta unității de pionieri de la Școala generală nr. 2 din Dej și mă grăbesc să vă împărtășesc plăcuta emoție pe care am încercat-o participînd la o frumoasă acțiune organizată de detașamentul clasei a VII-a B din școala noastră.

Toți copiii erau îmbrăcați în uniforme pionierești, pe una din bănci era așezat un superb coș alb cu garoafe roșii. Pentru cine s-a pregătit această sărbătoare? Colegii mei au văzut programul de activități. La data respectivă era trecută o adunare intitulată «Mulțumim din inimă celor ce ne-au crescut și ne-au educat». Imediat a intervenit cu completări comandantul de detașament:

— Știm că începînd de azi, tovarășa profesoară Maria Mureșan, directoarea școlii, iese la pensie. Vrem să-i mulțumim tovarășei profesoare pentru tot ce-a făcut pentru noi în anii de profesorat.

Detașamentul s-a încolonat și, în ritmul tobelor și al trompetelor, am intrat în sala de festivități. S-au rostit cuvinte calde de mulțumire, s-au recitat versuri scrise anume pentru această zi. I s-a înmînat tovarășei directoare buchetul în care erau strînse «*flori de aur din stima, recunoștința și iubirea tuturor*». Aplauzele și salbele de lacrimi mărturiseau emoția tuturor, iar cuvîntul de mulțumire și, în același timp, de rămas bun al tovarășei profesoare va rămîne întipărit în memoria noastră.

Încă sub impresia frumoasei acțiuni la care am participat am dat fuga la condei ca să-ți împărtășesc și ție, dragă redacție, despre felul în care pionierii din școala noastră au înțeles să se despartă de unul dintre cei mai iubiți dascăli, tovarășa profesoară Maria Mureșan.

DORINA MIHAELA,
Școala generală nr. 2, Dej

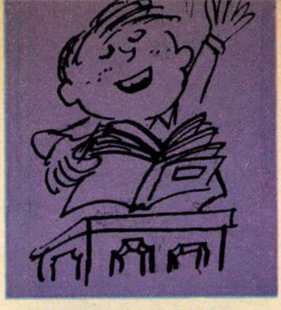

TRIBUNA cititorului

Aș dori să găsesc în paginile revistei mai multe materiale care să povestească despre trecutul istoric al poporului nostru.

O altă rubrică interesantă ar fi aceea în care să se discute probleme privitoare la limba română.

GHEORGHE DĂNUȚĂ,
Galați

NOTA REDACȚIEI. Îi putem comunica lui Gheorghe Dănuță și altor cititori care ne-au adresat astfel de sugestii că foarte curînd vor începe să apară rubrica intitulată «Cum vorbim, cum scriem» și un serial inspirat din faptele de vitejie ale aviatorilor români în războiul antihitlerist.

Patrie

Mă-nsoțești pe-a anilor cîmpie
Cu un ochi de dragoste, matern,
În tristeți, în vis și bucurie,
Patrie, izvorul meu etern.

Ostenită de-o să vin la tine
Am să sorb licoarea ta, setos,
Și-am să simt cum înfloresc în vine
Purpurii puteri de Făt-Frumos.

Tulbure privirea de-mi va fi
Voi spăla-o-n clara ta oglindă
Și-n cristalul cu vibrări de zi
Limpezimi de cer or să se-aprindă.

Temătoare, la răscruci de gînd
De-o să las să-mi plîngă-n palme anii
Să-mi întinzi spre brațul fremătînd
Iezerul din care beau vultanii.

Și de-o fi în anii de chindie
Să mă sting pe buzele-ți de jar
Dă-mi un strop din apa ta cea vie
Ca s-o las urmasilor în dar...

MIHAELA OPRIȘ,
Liceul «M. Eminescu»,
București

Vă prezentăm cîteva desene ale copiilor din OLTENIȚA inspirate din acțiunile de muncă patriotică:

✱

1. VASILE BODĂRESCU, clasa a VI-a.
2. FLORIN CRISTEA, clasa a IV-a.
3. TEODOR VOICU, clasa a V-a.
4. GEMY STOENESCU, clasa a VII-a

1 2
3 4